

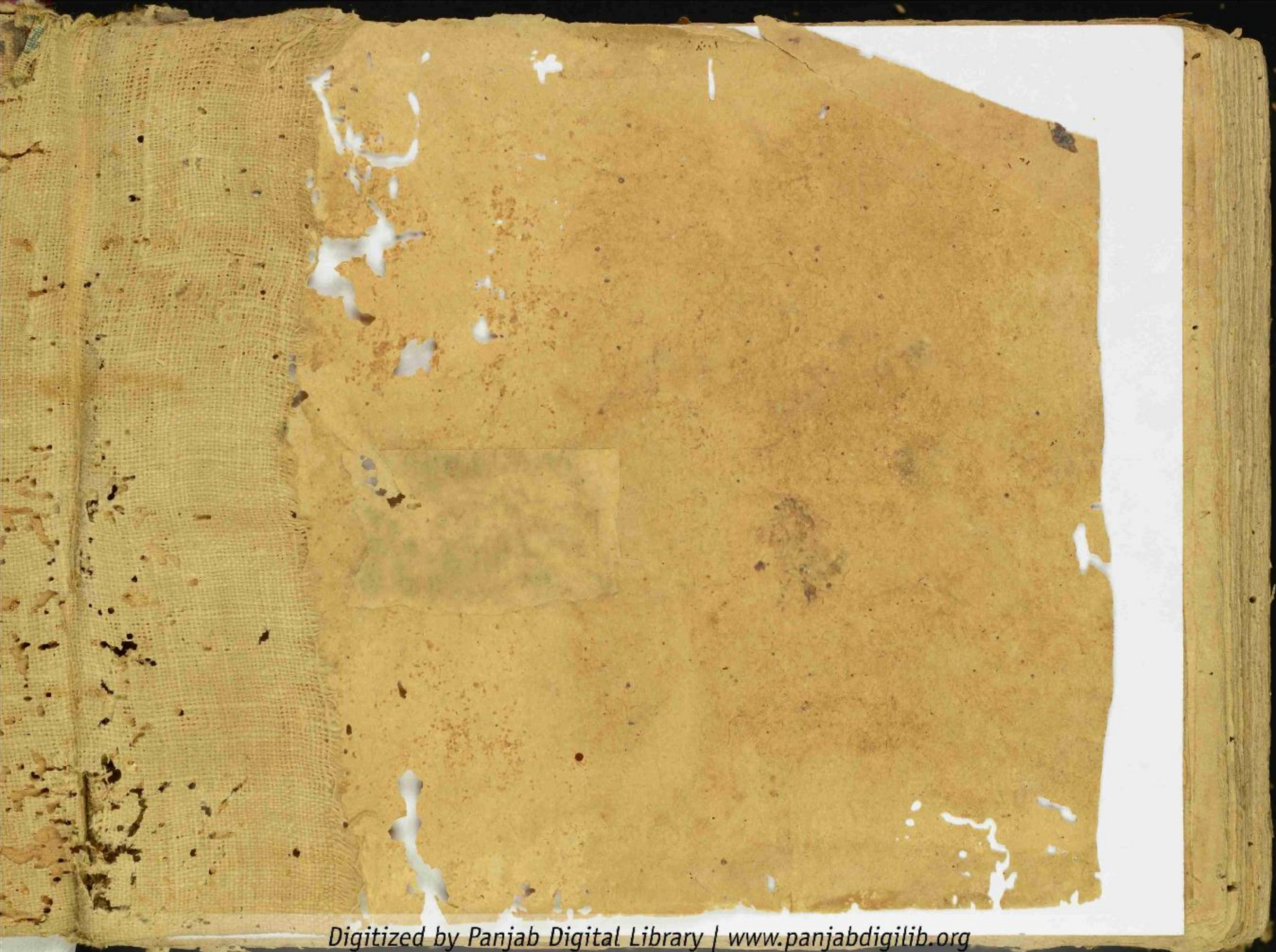
5

1. ਗੁਰਬਾਣੀ
2. ਤੋਚੀਜ ਮਾਦਤਾਰ (ਮੰਡੇ ਮਾਦਤਾਰ)
3. ਜਪ ਪਰਮਾਰਥ
4. ਜਪ ਤੇ ਸੇਵੀ ਗੀਤਾ
5. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਦਤਾਰ 11. ਰਹਿਤ ਨਾਮਾ
ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਰਬਾਰੀ
6. ਪਰੀਛਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਮਾਸੇਰੇਦ 12. ਮਤਿ ਦਾਵੇ
ਜੀਵੀ ਸਾਸੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾ
7. ਲਗੀਹਤ ਨਾਮਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ
8. ਗੋਲੀਟੀ ਵਾਲੇ ਨਾਨਕ ਜੀਵੀ
9. ਚੇਰਦਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਮਾਸੇਰੇਦ

5

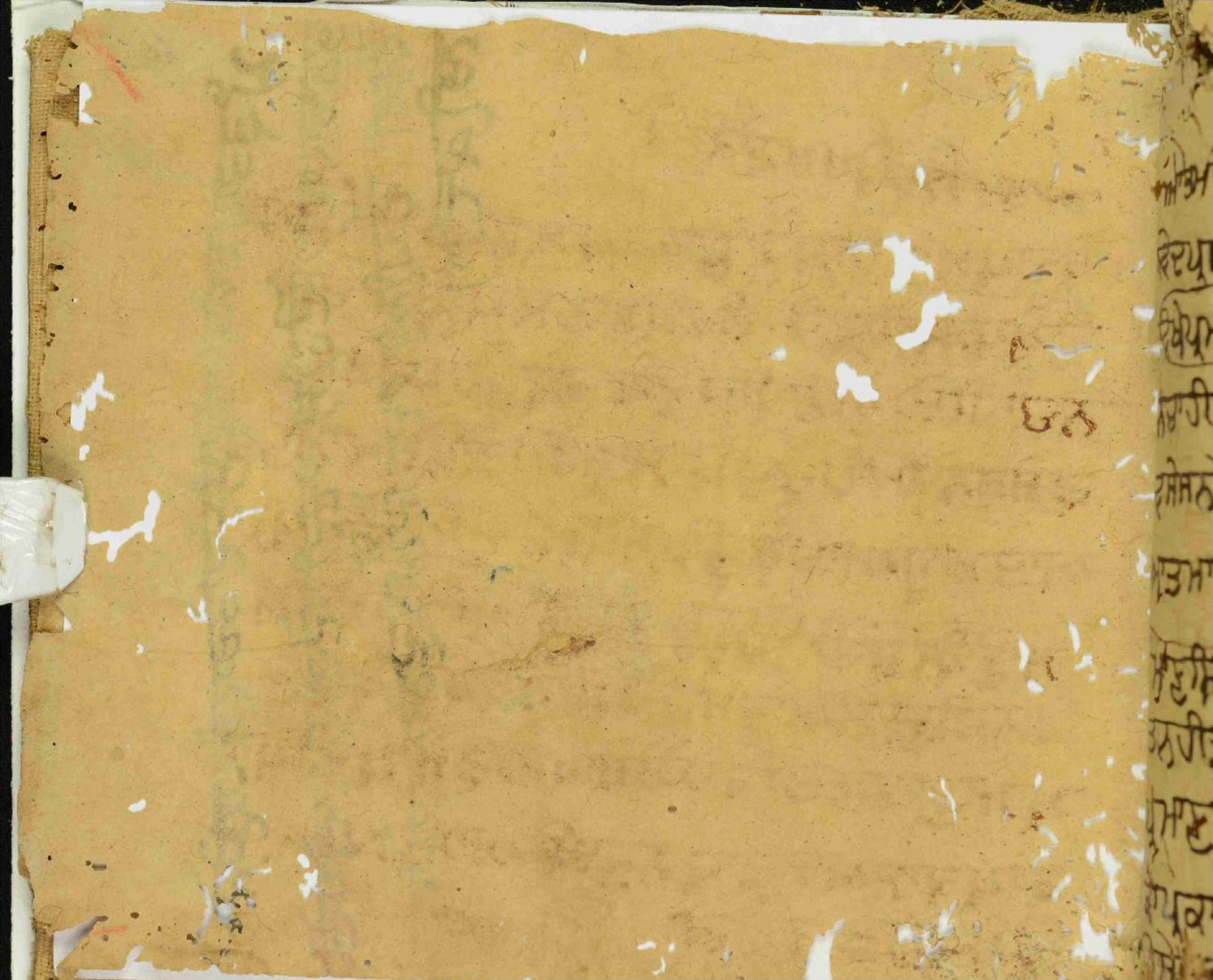

ਮੈਂ ਤੇ ਆਪਣੇ ਨੇਤਰ ਤੇ ਅੰਧਾਰੇ ਦੇ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰੇ ਵਿਚ ਮੈਂ
ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਹੀ ਭਾਗਤਾਂ ਦੇ ਹੀ ਭਾਗਤਾਂ ਦੇ ਹੀ ਭਾਗਤਾਂ ਦੇ
ਭਾਗਤਾਂ ਦੇ ਹੀ ਭਾਗਤਾਂ ਦੇ ਹੀ ਭਾਗਤਾਂ ਦੇ ਹੀ ਭਾਗਤਾਂ ਦੇ
ਭਾਗਤਾਂ ਦੇ ਹੀ ਭਾਗਤਾਂ ਦੇ ਹੀ ਭਾਗਤਾਂ ਦੇ ਹੀ ਭਾਗਤਾਂ ਦੇ

ਸਿਰਪਾ
ਦਿਖਾ
ਨਾਜੀ
ਸੇਸਨ
ਤਮ
ਨਾਜੀ
ਮਾਦ
ਪਾਕ

ਮਾਤਮਾਇਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਕਰਦੇ

ਵੇਦ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਜਿਧਰੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਨਹੀਂ ਸਨ

ਦਿਖੇ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਕਰਦੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਦਿਖੇ ਤਿਧਾ ਚੇਤੰ

ਨਚਾਰੀਏ ਨਨਾਰੀ ਗੁਣ ਗੁਣ ਕ੍ਰਮ ਵਸੇਸ

ਵਸੇਸ ਨਹੀਂ ४ ਵੇਦ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਕਹੇ ਤਾਪ ਪ੍ਰਕਾਸੀ

ਆਤਮਾ ਹੁਮਾ ਗਏ ਨਹੀਂ ਬਹੁ ਦੀ ॥ ਵੇਦ ਪ੍ਰ

ਮਾਣੁ ਜਿਧਰੇ ਅਵਰੁ ਨੁੰਗ ਕਰਦੇ ॥ ਉਤਪ

ਤਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਆਤਮਾ ਕੋ ॥ ਇਸ ਕਰਿ ਕੇ ਵੇਦ ਕ

ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਬਹੁਤਾ ਹੋ ॥ ਜੈਸੇ ਘਟਾ ਵਿਸੇ ਪਦੀ ਪਕ

ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਵਛਾਦੁ ਨਹੀਂ ਆਤਿ ਸਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ

ਜਿਸੇ ਤੰਤਰੁ ਹੀ ਜੋ

ਕਾ
 ਅਪਰਿਤ ਖਾਗਿਆਨ ਕਾਰਨ ਸੁਵਸਮਨ ਨਾਨੁ
 ਧਿਆਸਨੁ ਸਰੂਪ ਕੁਟਸਤ ਕਾਸਰੀ ਕ
 ਰਕਾਰੇ ਦਗਿਆਨ ਜੇਹਾ ਫਲਾਇਨੁ ਵਿ
 ਖੇਅਧਿਆਸਨੁ ਹੀਰੋਵਾ ਅਧੀਦੇ
 ਹਵਤਾਮਾਤਮਾ ਧਰੋਖਾਗਿਆਨ ਕਾਰਨ
 ੫ ਸਰਧਾਸੰਤਾਇ ਖੇਸਰੂਪਾਪਾਦੀ ਨਿਵਹ
 ਤੀ ਫਲ ਕਰਮਹੀ ਹੀਰੀਕਾਨਾਮ
 ਅਧੀਰੋ

॥ ६ ॥ ਅਤਿਗੁਪਤਾਦਿ ॥ ਅਸਾਸਾ ॥ ੫ ॥ ਅਧਮਚੰਡਾ
ਲੀਕੁਈਬਹਮਉਸੁਦੀਤੇਸੇਸਟਾਈਗੇ ॥ ਪਾਤਾਲੀ
ਅਕਾਸੀਸਖਨੀਲਹਬਹਬੁਈਖਾਈਗੇ ॥ ੧ ॥ ਪਰਕੀ
ਬਿਲਾਈਅਦਰਸਿਖਾਈਮੁਸਾਦੇਖਿਡਗਾਈਗੇ ॥ ਅ
ਤਕੈਦਸਿਗੁਰੀਕੀਨੇਕੇਹਰਿਕੁਕਰਾਤਿਨਹਿਲਗਾ
ਈਗੇ ॥ ਰਹਉ ॥ ਬਾਣੁਬੁਨੀਆਛਪਰਾਬਾਮਿਆਨੀ
ਘਰਿਆਪਰੁਪਾਇਆਗੇ ॥ ਬਿਨੁਤਨੀਏਲੇਤਨੀ
ਓਤਨਾਵਾਬੇਵਾਅਚਰਤੁਲਾਇਆਗੇ ॥ ੨ ॥ ਦਾਦੀਦਾ
ਇਨੁਪਹੁਚਨਹਾਗਚੁਪਿਨਿਰਨੁਉਪਾਇਆਗੇ ॥

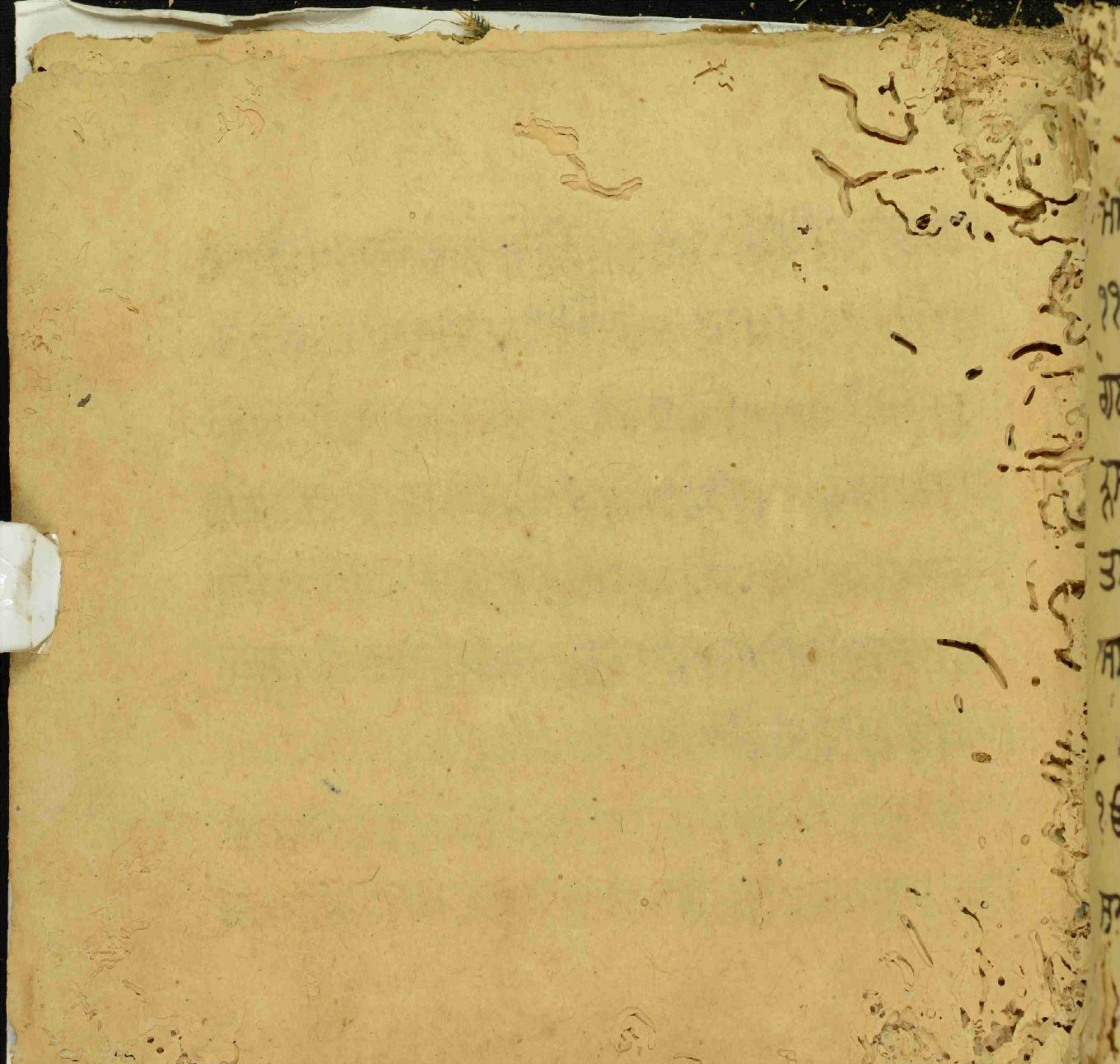

ਮਾਲਿਕੁ ਲੀਓਏ ਠੀਲੇ ਸਿਰ ਤਕੁ ਨੈ ਨਾਦਿ ਖਾਲਿ ਨਾ
ਇਅਰੋ ੩ ਸੋਈ ਅਜਾਇ ਕਰੈ ਮੇਝਾ ਨਾਝਾ ਨਨ
ਹਾਰੁ ਨ ਛਾਨਾਰੋ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਅਸੀਉ ਪੀ
ਅਹਿ ਆਰਜਾ ਕਿਰਸਾਨਿ ਬਿਗਸਾਨਾਰੋ ਕਲਿ
ਆਨੁ ਸਭੁ ਪ੍ਰਕਾਸਿ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨੁ ਧਾਨੁ ਹਮਾਰਿ
ਗੁਨ ਗਾਵਹਾਰੋ ਜਉ ਤੁਮਰੀ ਕਰਉ ਨਿਤ ਅਸ
ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਹਿ ਕਬਗਲਿ ਲਾਵਹਿ ਗੋ ੧੫ ਰਹਾਉ ੫੭
ਸਥਾਰਿ ਕਸੁ ਗਧਾਇਆਨੁ ਪਿਤਾ ਸਮਝਾਵਹਿ
ਗੋ ਸੁਤੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਭੂਲਿ ਬਿਗਾਰਿ ਜਗਤ ਪਿ

ॐ बुद्धादृष्टिगो १५ जे ह रि जे ह रि सुभासी बुद्धादृ
हसो एही हभापादृष्टिगो १६ रि बुद्धी ना ही ठ ठ रि
सुपहि हभाजादृष्टिगो २० जे ह रि बुद्धादृष्टिगो २१
तिना ह रि बुद्धादृष्टिगो २२ जे ती जे ति मि ल ए जे ति र लि
जादृष्टिगो २३ ह रि भापे र ए रि पा लु भापि लि
दलादृष्टिगो २४ न न न न न न न न न न न न न न न न
न न

ਮੇਸਤੀ ਬਿਨੁ ਐਰੁ ਮਸਤ ਸਰੁ ਕੇ ਦਮਾਦਿ ਦਿਖਾਖਾਨੇ ਮੇਂ
੧੧ ਇਹੁ ਲੋਕ ਕਮਸਤ ਕਹਾਂ ਲਗ ਬਰਨੈ ਜੈ ਮਾਯਾ ਕੇ ਦੰ
ਗਲੇ ਮੇਂ ਕੋਨ ਕਰੇ ਤਿਨ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਸਰੁ ਜਕਰੈ ਜੈ ਦ੍ਰਿ
ਨੁ ਸੰਗਲੇ ਮੇਂ ਖਿਨ ਮੇਰੁ ਸਤੁ ਸਾਇ ਕਾ ਖਿਨ ਮੇਂ ਇਸ ਬਿ
ਤਸ ਦਾ ਅਮੰਗਲੇ ਮੇਂ ਇਕੁ ਖਦਾ ਮਸਤੀ ਬਿਨੁ ਐਰੁ
ਸਸਤ ਸਰੁ ਰੁਲੇ ਅਦਿ ਦਿਅ ਝੰਗਲੇ ਮੇਂ ੧੨ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

੧੩ ਦਾਹ ਗੁਰੂ ਕੀ ਫਤੇ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦ ਚੋਬੀ
ਸੁਅਉਤਾਗ ਚੋਪਦੀ ਅਬ ਚਉਬੀ ਸਿਉ ਚਰੇ ਅਵ

ਤਾਗਾਨਤਿਹਾਬਿਧਾਤਿਨਕਾਲਖਾਅਖਾਗਾਸੁਨੀਯਹੁ
ਸੰਤਸਬਾਰਿਚਿਤਲਾਈ। ਬਰਨਤਸਿਆਮਤਬਾਮਤ
ਗੁਈ। ੧। ਚੋਪਈ। ਸਬਤਬਹੋਤਅਹਿਸਟਅਪਾਗਾ।
ਤਬਤਬਦੇਹਧਰਤਅਵਤਾਗਾ। ਕਾਲਬਨਕੋਪੇਖਤ
ਮਾਸਾ। ਅੰਤਹਿਕਾਲਕਰਤਹੈਨਾਸਾ। ੨। ਚੋਪਈ। ਕਾਲ
ਸਬਨਕਾਕਰਤਪਸਾਗਾ। ਅੰਤਕਾਲਜੋਈਖਾਪਨਹ
ਗਾ। ਆਪਨਰੂਪਅਨੰਤਨਧਰਹਿ। ਆਪਹਿਮਧਲੀ
ਨਪੁਨਕਰਹਿ। ੩। ਚੋਪਈ। ਇਨਮਹਿਸਿਸਟਿਸੁਦਸ
ਅਵਤਾਗਾ। ਤਿਨਿਮਹਿਰਮਿਅਗਮਹਮਾਗਾ। ਅਨ

ਤੱਚ ਤੁਰਦ ਸਗਨ ਅਵਤਾਰੂ ਕੋਹੋ ਤਿ ਨ ਤਿ ਨ ਕੀ ਦੇ ਅ
 ਖਾਹੁ ਚੋ ਪਈ ਕਾਲ ਆਪੋ ਨ ਨ ਮੁਛ ਪਾਈ ਅਵਰ
 ਨ ਕੈ ਸਿਰਿ ਦੇ ਤ ਬੁਰਿਆਈ ਆਪ ਨ ਰਹਤ ਨਿਗਲ ਮਥ
 ਗਤੇ ਯਤਨ ਲਏ ਯਤਨ ਮੇਤ ਬਤੇ ਪ ਚੋ ਪਈ ਆਪੋ
 ਰਚੇ ਆਪੋ ਕਲ ਘਾਏ ਅਵਰ ਨ ਕੈ ਦੇ ਸੁੰਡ ਹਤਾਏ ਆ
 ਪ ਨਿਗਲ ਮੁਰਗ ਨ ਪਾਯਾ ਤਾ ਤੇ ਨ ਮੁ ਬਿਅੰਤ ਕਹਾਯਾ
 ਵ ਚੋ ਪਈ ਯੋਚ ਉਬੀਸ ਅਵਤਾਰ ਕਹਾਏ ਤਿ ਨ ਹੀ
 ਤ ਮ ਪ੍ਰਤੁਤ ਨ ਕ ਨ ਪਾਏ ਸਰੁ ਹੀ ਯ ਗੁਰੁ ਮੇਰੁ ਵਰਾ
 ਯੀ ਯਤਾ ਤੇ ਨ ਮੁ ਬਿਅੰਤ ਕਹਾਯੀ ਚੋ ਪਈ ਸਰੁ ਹੀ

ਛਲਤਨਆਪਛਲਾਯਾਤਾਂਤੇਛਲੀਆਆਪਕਹਾਯਾ
ਸੰਤਨਦੁਖੀਨਿਰਖਅਕੁਲਾਵੈਦੀਨੁਬੰਧਤਾਂਤੇਕਹਲਾ
ਵੈਦੀਚੋਪਦੀਅੰਤਕਰਤਸਬਜਗਕੋਕਾਲਾਨੁਮੁਕਾ
ਲਤਾਂਤੇਜਗਡੁਲਾਸਮੇਸੰਤਪਰੋਤਸਹਾਦੀਤਾਂਤੇ
ਸੰਖਿਆਸੰਤਸੁਨਾਦੀਦੀਚੋਪਦੀਨਿਰਖਦੀਨਪਰ
ਰੋਤਦਿਆਗਾਦੀਨੁਬੰਧਮਤਬੈਬਿਚਾਗਾਸੰਤਨ
ਪਰਕਰੁਣਾਸਚਰਦੀਕਰੁਣਾਨਿਧਿਜਗਤਬੈਉਦ
ਰਦੀ१੦ਚੋਪਦੀਸੰਕਟਹਰਤਸਾਧਵਨਸਦਾਸੰ
ਕਟਹਰਿਣਨਮੁਕੁਯੋਤਦਾਦੁਖਦਾਹਤਸੰਤਨਕੇਅੰਯੋ

੨੬
ਦੁਖਦਾਹਨਪੁਤੁਤਦਿਨਕਹਾਯੋ॥੧੧॥ ਚੋਪਈਗੁਰਮ
ਨੰਤਅੰਤਨਹੀਪਾਯੋਯਾਤੇਨਾਮੁਬਿਅੰਤਕਹਾਯੋ॥੧੨॥
ਗੁਪਸਭਨਕੇਧਰਤਾਯਾਤੇਨਾਮੁਬਖਾਨਿਯਤਕਰਤਾ॥੧੩॥
ਚੋਪਈਅਕਿਨਹੂੰਕਹੂੰਨਤਾਹਿਲਖਾਯੋ॥੧੪॥ ਦਿਹਿਕਰਿਨ
ਮੁਅਲਖਕਹਾਯੋਯੋਨੁਲਗਤਮੇਕਬਹੂੰਨਾਅਯਾਯਾ
ਤੇਸੋਰੁਅਯੋਨਬਤਾਇਯਾ॥੧੫॥ ਚੋਪਈਬ੍ਰਹਮਾਦਕ
ਸਭੁਹੀਪਚਹਾਰੇ॥ ਬਿਸਨਮਹੇਸੁਰਕਉਨਬਿਚਾਰੇ॥
ਚੰਦਸੂਰਭਿਨਕਰੇਬਿਚਾਰਾ॥ ਤਾਤੇਯਾਨੀਅਤਹੈਕਰਿ
ਤਾਰਾ॥੧੬॥ ਚੋਪਈਸਦਾਅਰੁਖਅਰੁਖੀਗਹਈ॥

ਤਾਂ ਤੇ ਜਗਤ ਅਰੁ ਖੀਕਰਿ ਕਹਈ ਅਲਖ ਰੂਪ ਕਿਨ
 ਹੂੰ ਨਹਿ ਜਾਨਾ ਤਿਹ ਕਰਤਾ ਤ ਅਲੇਖ ਬਖਾਨਾ ॥੫॥ ਚੈ
 ਪਈ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸਰੂਪ ਅਪਾਰਾ ਰੇਖ ਅਰੁ ਖਸਰੂ ਨ ਤੇ
 ਨਿਆਗਾ ਦਾਇਕ ਸਰੋ ਅਜਾਚੀ ਸਰੂ ਤੇ ॥ ਜਾਨ ਲਯੋ ਕ
 ਰਤਾ ਹਮ ਤਬ ਤੇ ॥੬॥ ਚੈ ਪਈ ਲਗਨ ਸਗਨ ਤੇ ਰਹਤ
 ਨਿਗਲ ਮਾਯੈ ਯਹ ਕਥਾ ਜਗਤ ਮੇ ਮਾਲ ਮਾਯੈ ਤੰਤ ਮੰਤ੍ਰ
 ਤੰਤ ਨਹਿ ਭਾਜਾ ਰੇਖ ਕਰਤਾ ਕਿਨ ਹੂੰ ਨਹਿ ਪਾਯਾ ॥੭॥
 ਚੈ ਪਈ ਜਗ ਅਪਨ ਅਪਨ ਉਨ੍ਹਾਨਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
 ਕਾ ਹੂਨ ਪਛਾਨਾ ॥ ਇਕ ਮਨੀ ਅਨੁਕਰਨ ਦੇਸਾ ਹਿੰਦੁ
 ਇਉ

ੴ ਅਨਮੋਪਗੋਸਰਨਾਹਿ १੮ ਚੋਪਦੀ ਦੇਵਉਮੋਰ
ਬਾਦੋਪਚੋਦਿਨਤੇਨਾਬਿਨਿਗਲੇਬਚੋ ॥ ਤਾਤੇਫੂਰ
ਗਯੋਰੁਮਉਰਕਾ ॥ ਤਿਹਆਗੈਰੀਦੁਕਿਆਤੁਰਕਾ १੯
ਚੋਪਦੀ ॥ ਦਿਕਤਸਬੀਦਿਕਮਾਲਾਧਰਹਿ ॥ ਦੇਕਕਰਾਂ
ਨਪੁਗਨਉਚਰਦੀ ॥ ਕਰਤਿਬਿਰਧਗਦੇਮਰਮੂਨਾ ॥
ਪ੍ਰਭਕੋਰੰਗੁਨਲਾਗਾਗੂਨਾ २੦ ਚੋਪਦੀ ॥ ਤੇਤੋਰੰਗਦੇ
ਕਕੇਗਚੋ ॥ ਤੇਤੇਲੋਕਲਾਜਿਤਜਿਨਾਚੋ ॥ ਆਦਿਪੁਰਖ
ਜਿਨਦੇਕਪਛਾਨਾ ॥ ਦੁਤੀਆਗੁਵਨਮਨੁਮਹਿਆਲਾ
੨੧ ਚੋਪਦੀ ॥ ਤੇਤੇਗੁਵਦੁਤੀਆਮਹਿਗਚੋ ॥ ਤੇਤੇਮੰ

ਤਮਿਲਤੇਬਾਚੇ। ਏਕਪੁਰਖਭਿਨਨੈਕਪਛਾਨਾਗੰਤ
ਨਹਿਪਰਮਤਤਕਹਯਾਨਾ ੨੨ ਚੋਪਈ। ਭੋਗਿਸੀਨ
ਆਸੀਚੋਤੇ। ਮੁਡੀਆਮੁਸਲਮਾਨਗਨਕੇਤੇ। ਰੁਖ
ਧਰੇਲੂਟਤਸੀਸਾਗਾ। ਛਪਤਸਾਧਭਿਹਨਮੁਅਧਾਗਾ
੨੩ ਚੋਪਈ। ਘੇਟਹੇਤਨਗਡਿੰਡੁਦਿਖਾਹੀ। ਗਡਿੰਡੁ
ਕਰੇਬਿਨੁਪਾਯਤਨਾਹੀ। ਭਿਨਨਗਏਕਪੁਰਖਕਹਿ
ਧਿਆਯੋ। ਗਤਿਨਕਗਡਿੰਡੁਨਕੀਸੀਦਿਖਾਯੋ ੨੪ ਚੋ
ਪਈ। ਗਡਿੰਡੁਕਰੇਬਿਨੁਗਾਬਿਨਆਵੈ। ਕੋਊਨਕਾਰੀ
ਸੀਸਨਿਵਾਵੈ। ਭੋਇਹੁਪੇਟਨਕਾਰੀਹੇਤਾ। ਗਵਰੰਕ

ਕਾਹੂੰ ਕੋ ਕਹਤਾ ੨੫ ਚੋ ਪਈ ਨਿਨ ਪੁਰੁ ਦੇ ਕਵਹੈ ਠਹ
 ਗਯੋ ਨਿਨ ਕਹਤਿ ਭੁਨ ਕ੍ਰਿਸੁ ਦਿਖਯੋ ਸੀਸ ਦੀਯੋ
 ਨਿਸਰਿ ਨਦੀ ਨਾਗੰਚ ਸਮਾਨ ਦੇਹ ਕਰਿ ਦੀਨਾ ੨੬
 ਚੋ ਪਈ ਕਾਨਛ ਦੋਝੇ ਗੀ ਕਹਵਯੋ ਅਤਿ ਪਰਪੰ
 ਚ ਕਰ ਬਨਹਿ ਸਿਧਯੋ ਦੇ ਕਨਾਮੁ ਕੋਤ ਤਨੁ ਲਾਯੋ
 ਬਨ ਕੋ ਭਯੋ ਨਗਿ ਹੋ ਕੁਯੋ ੨੭ ਚੋ ਪਈ ਕਾ
 ਲਗੈ ਕਬ ਕਥੈ ਬਿਚਾਰਾਗ ਸਨਾ ਦੇ ਕਨ ਪਾਯਤ ਪਾ
 ਗਾ ਨਿਹ ਬਾਕੋ ਟਿਕੋ ਟਿਕੋ ਧਰੈ ਗੁਣ ਸਮੰਦੁ ਦੁਪਾ
 ਰਨ ਪਰੈ ੨੮ ਚੋ ਪਈ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾਲ ਸਭੁ ਤਗ ਕੇ

ਤਾਤਾ ਤਾਤੇ ਕੁਯੋ ਤੇਜ ਬਿਖਿਆਤਾ ਸੋਈ ਕੁਵਾਨਾ
ਨਾਮ ਕਹਾਈ ॥ ਤਿਨ ਸਗਰੀਯ ਹੁਸੀਸਾ ਹਿਉ ਖਾਈ
੨੯ ਚੌਪਈ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਓਅੰਕਾਰ ਤਿਨ ਕਹਾ ਸੋਧ ਨਪੁ
ਰਸਗਤ ਸੋਰਗਾ ॥ ਤਾਤੇ ਸਗਤ ਕੁਯੋ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥
ਪ੍ਰਥਮ ਪਰਕ੍ਰਿਤਿ ਸਬਦੁ ਹੁ ਬਿਚਾਰਾ ੩੦ ਚੌਪਈ
ਸਗਤ ਕੁਯੋ ਤਾਤੇ ਸਰੁਸਾਨੀਯ ਤਾ ਚਾਰ ਖਾਨ ਕਰਪੁ
ਗਰਬ ਖਾਨੀਯ ਤਾ ਸਕਤਾਇ ਤੀਨੁ ਹੀ ਕਰਨੁ ਸੁਨਾਉ
ਹਿੰਨੁ ਹਿੰਨੁ ਨ ਕਰਿ ਨਾਮ ਬਤਾਉ ੩੧ ਚੌਪਈ ॥ ਬਲੀ
ਅਬਲੀ ਦੋਉਉ ਪਤਾਏ ॥ ਉਚਨੀ ਚਕਾਰਿ ਹਿੰਨੁ ਦੋ

ਥਾਂਦੋ। ਬਪੁਧਰਕਾਲਬਲੀਬਲਵਾਨਾ। ਆਪਹਰੂਪ
 ਧਰਤੁਯੋਨਾਨਾ੩੨। ਚੋਪਦੀ। ਗੁੰਨਗੁੰਨਤਿਮੁਦੇਹ
 ਧਰਾਦੋ। ਗਤਿਮੁਤਿਮੁਕਰਅਵਤਾਰਕਹਾਦੋ। ਧਰਮਰੂਪ
 ਤੇਦੇਕੁਕਹਾਯੋ। ਅੰਤਿਜੋਗੁਤਿਹਮਧਿਮਿਲਾਯੋ। ੩੩।
 ਚੋਪਦੀ। ਜੋਤਿਕਯਗਤਿਕੇਯੀਵਬਖਾਨੇ। ਦੇਕਯੋ
 ਤਸਤੁਹੀਮਹਿਜਾਨੇ। ਕਾਲਰੂਪਗੁਰਗਵਾਨੁਭਨੈਬੋ। ਤਾ
 ਮੇਲੀਨਯਗਤਿਸਤੁਰੈਬੋ। ੩੪। ਚੋਪਦੀ। ਜੋਕਿਛੁਦਿ
 ਸਾਟਿਅਗੋਚਰੁਆਵਤਾ। ਤਾਂਕਹਮਨਮਾਇਯਾਠਹਗਵ
 ਤਾ। ਦੇਕਹਆਪਸਤੁਨੁਮੋਬਿਆਪਾ। ਸਤੁਕੇਦੀਗੁੰਨ

ਭਿੰਨ ਕਰਿ ਬਾਪਾ ੩੫ ਚੋਪਦੀ ਸਰੁਹੀ ਮਹਿ ਰਮ ਰਹੋ ॥
ਜੇ ਅਲੇਖਾ ਆਗਤ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਤੇ ਲੇਖਾ ਭਿੰਨ ਨਰ
ਏਕ ਵਹੈ ਠਹਰਾਇਯੋ ਭਿੰਨ ਹੀ ਪਰਮਤਤ ਕਹਾਯੋ
੩੬ ਚੋਪਦੀ ਏਕ ਹਰੁ ਪਾਸੁ ਪਾਸੁ ਪਾਸੁ ਰੰਕ ਭੁਯੋ
ਰਾਵ ਕਰੁ ਪੁੰਨੁ ਪਾਸੁ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਸਰੁਹ ਨਉ ਰਣਾਯੋ ਸ
ਭੁਤੇ ਭੁਦੇ ਨ ਕਿਨਹੂੰ ਪਾਯੋ ੩੭ ਚੋਪਦੀ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ
ਸਰੁਹੀ ਉਪਯਾਯੋ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰਤਿ ਨੇਖ ਪਾਯੋ ਆ
ਪਾਕਿ ਸੂਕੇ ਦੇ ਸੁਨਲੀਲਾ ਅਉਰ ਨੀਸਰ ਬੁਰਿਆਈ ਦੀ
ਨਾ ੩੮ ਚੋਪਦੀ ਸੀਖਾ ਸੁਰਦਾ ਨਵ ਪੁਨ ਭੁਯੋ ਬਹੁ

ਭੈਯੋਕੈਜਗਕੋਦੁਖਦਯੋਮਛਅਵਤਾਰਆਪਪੁਨ
 ਧਰਮਆਪਨਾਤਾਪਆਪਸੋਕਗੜ੍ਹਚੋਪਈਯ
 ਸਿਖਸਮਤੁਛਮੀਨਬਪਧਰਮਪੈਠਸਮੰਦੁਲਕੋਲਰਲ
 ਕਰਮਪੁਨਿਪੁਨਿਕਰਤਰੁਯੋਬਿਸਬਾਰਾਸੰਖਾਸੁਰਤਬ
 ਰੋਪਬਿਚਾਰਾ੪੦ਗੁਜੰਗਪ੍ਰਯਾਤਛੰਦਾਤਥੈਕੋਪਿ
 ਗਰਭਿਯੋਬਲੀਸੰਖਬੀਰੀਧਰੇਸਸੜਅਸੜਸਭੇਲੋਹ
 ਝੀਰੀਚਤੁਰਬੇਦਪਾਤੀਕੀਯੋਸਿੰਧਮਧੀਤਸਯੋਅ
 ਸਟਲੈਏਕਰਿਯੋਜੁਧਸਧੀ੪੧ਗੁਜੰਗਪ੍ਰਯਾਤਛੰਦਾ
 ਤਥੈਸੰਗੁਰਦੀਨ੍ਹੇਤੰਦਿਆਲੀਧਰੇਲੋਹਕੂਰੀਕ੍ਰਿਪਾ

ਕੈਕ੍ਰਿਪਾਲੀ ਮਹਾਸਤ੍ਰ ਪਾਤੀ ਕਰੇ ਸਤ੍ਰ ਪਾਤੀ ਨਰੇ ਦਵ ਨੂੰ ਪਾਰ
ਸਰਬੰਗਿ ਰੇ ਲੋਕ ਸਾਤੀ ॥ ੨ ॥ ਨੂਲੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦਾ ਰੁ
ਏ ਅਤ੍ਰ ਪਾਤੀ ਗਿਰੇ ਚ ਉਰ ਚੀਰੀ ਰੁਲੇ ਤਛ ਮੁਛੰ ਉਠੇ ਤ
ਛਤੀਰੀ ਗਿਰੇ ਸੰਤ ਮੁੰਡੰ ਰੰਏ ਭੀ ਮਰੂ ਪੀ ਮਨੇ ਖੇਲ ਪ
ਉਚੇ ਹੀ ਫਾਗ ਝੂਪੀ ॥ ੩ ॥ ਨੂਲੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦਾ ਬਰੇ
ਖਗਾਜੀ ਖੇਤ ਖੰਗੀ ਸੁਪੀਰੀ ਸੁਰੇ ਸਸਤ੍ਰ ਸੰਤਾਨ ਸੇ ਸੁਰਬੀ
ਰੀ ਗਿਰੇ ਗ ਉਰ ਗਾਤੀ ਖੁਲੇ ਹ ਬਿਬਥੀ ਨ ਚਿਯੇ ਰੁਦ੍ਰ
ਰੁਦ੍ਰ ਨ ਚੇ ਮਛ ਮਥੀ ॥ ੪ ॥ ਰਸਾਵਲ ਛੰਦਾ ਮਹਾ ਬੀਰੀ
ਯੋ ਸਭੰ ਸਸਤ੍ਰ ਸੰਤੋ ਬਧੇ ਗਾਤੀ ਗਾਤੀ ਸੁਪੁਰੰ ਉਛਰੀ

ਪੰਗਸਾਵਲਛੰਦਾ ਦੁਲਾਦੁਕਦੁਲੀ ਸੁਮਿਤਿਗਕਾ
 ਲੀ ਕਟਾਕਾਟਬਾਧੋ ਉਠੈ ਸੀਤਚਾਧੋ ੪੬ ਸਰਸਾਵਲ
 ਛੰਦਾ ਸੁਖੰ ਸੁਛਬੰਕੀ ਤਮੰਤਗ ਅਤੰਕੀ ਸਟਿਰੰਗ
 ਉਰਗਾਤੀ ਨਚੈ ਤੰਦਤਾਤੀ ੪੭ ਸੁਤੰਗਛੰਦਾ ਭੁ
 ਹਿਯੋਰਸਸੰਖਾਸੁਰੰਦੇ ਖਸੇਇੰ ਤਪੇਬੰਗਬਕਤੰਕੀਏ
 ਰਕਤਨੈਇੰ ਸੁਤੰਗਕਭੂਪੰਕਰਿਯੋਨਾਦਉਚੀ ਸੁਏਗ
 ਰੁਭੁਇਆਨਕੇਗਰਭੁ ਮੁਚੀ ੪੮ ਸੁਤੰਗਾ ਲਗੇਨਾਮ
 ਠਾਮੰਦਮਾਮੰਦਮੰਕੇ ਖੁਲੇਬੇਤਮੇਖਗਾਖੁਨੀਖਮੰਕੇ
 ਸੁਦੇਕੁਰਭੁਤੰਕਮਾਇਕਨੁਕੇ ਨਚੈਬੰਗਬੇਤਾਲਭੂਤੰ

ਭੁਨ੍ਹਕੇ ੪੯ ਭੁਜੰਗਾ ਗਿਰਯੋ ਆਪੁ ਪੀਸਾਪੁ ਪੰਥਾ
ਖੇਤੀ ਨਚੇਕੰਧਾ ਹਿੰਦੁ ਕਮਧੀ ਅਚੇਤੀ ਖਲੇਖ ਗਾਖੁ
ਨਿਖਿਲਾ ਲੰਖਤੰਗੀ ਭੁਜੇ ਕਾਤਰੰ ਸੂਰਬਯੋ ਨਿਰੰਗੀ
੫੦ ਭੁਜੰਗਾ ਕਟੇਚਰਮ ਬਰਮੰਗੀ ਗਿਰਯੋ ਸਤਸਤੰ
ਭੁਕੇ ਭੈ ਭਰੇ ਭੂਮ ਭੂਤੰ ਨਿਸਤੰ ਗੰਢੰ ਗਰਤੇ ਸਭੰ
ਗਭੂਮੰ ਗਿਰੇ ਭੁਧਮਧੰ ਬਲਿਭੂਮ ਭੂਮੰ ੫੧ ਭੁਜੰ
ਗਾ ਭੂਯੇ ਦੰਦਤੁ ਪੰਰੰਦੁ ਸੰਖਮਛੰ ਮਨੋਦੇ ਗਿਰੰ
ਤੁਧਤੁਟੇ ਸਪਛੰ ਕਟੇ ਮਾਸਟੁ ਕੰਭੁਧੇ ਗਿਧਿ ਬਿਧੰ
੫੨ ਭੁਜੰਗਾ ਕੀਰੰ

ਉਧਾਰ ਬੇਦੰਤ ਤੇ ਸੰਖਾ ਬੀਰੰਗ ਤਾਤਿਯੋ ਮਛਰੂ ਪੀਸਤਿ
 ਜੇਸੰਦੁ ਚੀਰੰਗ ਸਬੈ ਦੇਵ ਬਾਪੋ ਕੀਯੋ ਦੁਸਟ ਨਾਸੀ ॥੨॥
 ਰੇਸਰ ਬਦਾਨੇ ਨਰੇਸ਼ੀ ਵੜਾਸੀ ॥੩॥ ਤਿਹੰਗੀ ਛੰਦਾ
 ਸੰਖਾ ਸੁਰ ਮਾਰੇ ਬੇਦ ਉਧਾਰੇ ਸਤ ਸੰਖਾ ਰੈਸੁ ਲੀਨੇ
 ਦੇਵੇ ਸੁਬਲਾਇਓਗਾ ਭਾਬਿਠਾਯੋ ਛਤਾ ਫਿਰਾਯੋ ਸੁਖ
 ਦੀਨੇ ਕੋਟ ਬਝੇ ਬਾਝੇ ਅਮੁਰੇ ਸੁਰਗਾਝੇ ਸੁਰੂ ਪਾਰਿਸਾ
 ਜੇਸੇ ਕਹਰੇ ਦੇ ਕੋਟ ਕਦ ਛਨਾ ਕੋਰ ਪ੍ਰਦਛਨਾ ਅਧਿਨ
 ਸੁਮਛ ਕੇ ਪਾਇ ਪਰੇ ॥੪॥ ਇਤ ਸੀ ਬਚਿਤ ਨਾਟ ਕੇ
 ਮਛ ਅਵਤਾਰ ਕਥਨੰ ਸੰਖਾ ਸੁਰ ਬਧਾ ॥=॥=॥=॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਚਰ
ਨਰ ਜਗ ਮਾਕ੍ਰਿਸੁ ਉਗਧਾਰ ॥ ਯਪ ਪਰਮਾਰ ਬਾਯਹ ਕਹਉ
ਤਬ ਬੁਧ ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਸੁਫਲ ਸਾਗੁ ਰੋਸੇ ਤੇਰੇ ਸੀ ਨਾਨਕ
ਸੁਨੁ ਨਾਮਾ ॥ ਨਾਮ ਅੰਸ ਤੇ ਬੁਧ ਰੋਮ ਹਮਾਨਾ ਮਬਖਾਨਾ
੨ ॥ ਚੋਪਈ ॥ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਉ ॥ ਨਿਜਾਨੰਦ
ਲਿਹ ਸੁਨ ਤੇਲਹਉ ॥ ਸਤ ਨਾਮ ਅਗ ਸਿਦ ਕਹਈ ਮੇ ॥
ਮਾਇਆ ਕਲਪ ਤਜਾ ਮੇਹਈ ਮੇ ॥ ੩ ॥ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਸੋ ਕ
ਰਤਾ ਤਾਂਤੇ ॥ ੦ ॥ ਸਬ ਬਿਆਪਕ ਪੁਰਖ ਸੁਯਾਤੇ ॥ ਸਤਿ
ਨਾਮੁ ਨਿਰਭਉਰੇ ਸਦਹੀ ॥ ਬੈਰ ਰਹਤ ਸੁਕਾਲ ਨ ਕਬਹੀ

੧੪ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਤ ਸੁਤੇ ਨਿਤਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੇ ਅਨੁ
 ਰੂਪਿ ਹੁਇ ਚਿਤਾ ਸਾਤਿ ਨਾਮ ਮਾਇਆ ਕੇ ਆਇ ਰਚਨਾ
 ਆਇ ਸਤ ਪ੍ਰਤ ਪਾਇ ਪਾਵਰ ਤਿਨਾ ਮ ਅਰੁ ਹੋ ਸੀ ਸਤਾ
 ਸਤ ਨਾਮ ਤੇ ਸਰੂਪਿ ਤਪਤਾ ਸਤ ਨਾਮ ਸੇ ਸਕਲ ਪਸਾਰਾ
 ਸਤ ਨਾਮ ਸਰੂਪੇ ਜੈ ਨਿਆਰਾ ੨੬ ਸਾਤਿ ਯੰਗੀਆਨ ਮ
 ਨੰਤਿ ਕ੍ਰਮਾ ਸਰੂਪੰਗਲ ਕੇ ਮੰਗਲ ਧਰਮਾ ਕ੍ਰਮ ਨਾਮ
 ਓਤਤ ਸਤ ਸੁਤ ਸਿਮਤਿ ਬਰਨਨ ਯਹ ਮਤਾ ੧ ਸਬ ਸਕ
 ਤ ਮੰਤ੍ਰ ਯਹ ਰਾਜਾ ਸਾਤਿ ਨਾਮ ਸਰੂਪੇ ਸਿਰਤਾ ਜਾ ਅਤਿ
 ਬੀਅੰਤ ਮਹਿਮਾ ਸਤ ਨਾਮਾ ਜਪ ਟੀਕਾ ਅਥ ਕਰ ਉਬ

ਖਾਨੁ ੧ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈ
ਰਾਮਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਜ
ਪ੍ਰਾਨਾਦਿ ਸਚੁ ਭੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ਹੈ ਭੂਸਭਾ ਨਾਨਕਹ
ਜੀ ਭੂਸਭਾ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਜਨਾਮ ਪਰ
ਮਾਤਮਾ ਕਾਹੈ ॥ ਸਤਿਕਹੀਐ ਯਾਗਤ ਸੁਪਨਾ ਸੋ
ਪਤਯਾਤੀ ਨ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾ ਮਥਿਐ ਭੋਜਨ ਸਤਾਮ
ਤ੍ਰਿਭੁਵਾਨ ਤਿਉ ਤੀਨੋ ਕਾਲ ਬਿਖੈ ਸਾਖੀ ਸਰੂਪ ਅ
ਬਿਨਾਸੀਐ ॥ ਅਰੁ ਕਰਤਾ ਕਹੀਐ ਮਾਇਆ ਕਾ ਆ
ਸੈ ਅਸਥਾਨ ਅਰੁ ਭੋਅਪਨੀ ਚੈਦੀ ਤਿਨ ਸਤਾਕ

ਰਿਕੋਮਾਇਆਦਮਾਰੇਦਾਰੀਵਾਰਤਗਤਰਚੈਰੈ।।ਇ^{ਕੌਰ}
ਸਪਰਗੁਗਵਾਨਵਾਕੈਰੈ।।ਅਪਨੀਮਾਇਆਕੋਆਸੈ
ਨੂਤਹੋਕਵਾਰੀਵਾਰਸਿਭੋਹਉ।।ਯਹਸੰਪੂਰਨਗੁਤਗਾਂ
ਮਾਅਵਸਪਕ੍ਰਿਤਕੇਵਾਸਤੇਰਚੈਹਉ।।ਤਾਂਤੇਮਾਇ
ਆਦਮਾਰੇਕਰਤਾਕਹੀਐਰੈ।।ਅਹਪਰਖਕਹੀਐ
ਪਰਪਰਬਿਖੋਭਿਸਕਾਸੈਨਹੋਦਿ।।ਬਿਆਪਕਸਰੂ
ਪਕਉਪਰਖਕਹੀਐ।।ਇਸਪਰਗਿਤਾਪ੍ਰਮਾਣੁਕ
ਰੈਰੈ।।ਅਤਾਃਪਰਤਰੰਨਅਨੁਸਤਕਿੰਚਦਸਾਤਿ
ਧਨੰਯਗਮਾਜਿਸਰਕਮਿਦੰਪ੍ਰਤੰਸੂਤੇਮਣਗਣਾ

ਦਿਵਾ ਅਰਥਾ ਜਿਹਨ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸੋ ਅਤ ਸੋ ਪਰੋ
ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਦਿਤੁ ਤੁਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਜੇ ਸੋ ਮਦਾ ਕੀ
ਉਕੇ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਕਸੂ ਤੁਕਿ ਖੋ ਪਰੋ ਦੇਹੈ। ਤਿਸ ਕੀ ਨੀ
ਆਈ ਜਹ ਸਥਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੋ ਪਰੋ ਦੇਹੈ। ਸੋ ਸੁਤ
ਕੀ ਨੀ ਆਈ ਦੇ ਕਹੀ ਅਰੁ ਦਾ ਬਿਆ ਪਕਾ ਸਰੂ
ਪਛੇ ਸਤਾਹੈ ਸੋ ਪੁਰਖ ਕਹੀਐ। ਤਾਂ ਤੇ ਓਸ ਤਿ
ਨਾ ਸੁਕਰਤਾ ਪੁਰਖਾ। ਜਹ ਕੇਵਲ ਸਥਾ ਕ੍ਰਾਮ
ਕਾਨਾ ਮੇਰੇ। ਦਿਸ ਪਰਗੀਤਾ ਪਾਮਾਣੁ ਹੈ। ਓਤ
ਤਸਾ ਦਿਤਿ ਨਿਦੇ ਸੋ ਕ੍ਰਾਮ ਮਦਾ। ॥੧॥ ਤਿਵਿਧਾ

ਕ੍ਰਿਪ
ਸਿਮਤ: ਅਰੁਥਾ ਓਕਾਰ ਅਰੁਤਤ ਕਹੀਐ। ਈਸਰ
ਜੋ ਕਰਤਾਰੈ। ਤਬਾਸਤਾ ਜਹ ਜੋ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਚਾਰ
ਹੈ ਜੋ ਕੇਵਲ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਕਹਾਰੈ। ਸੰਕਾ ਜੋ ਸਰਬ ਬਿਖੇ
ਦੇ ਕਹੀਐ। ਬਿਅਪਕਾਰੈ। ਤੇ ਯਹ ਦੇ ਕਕਾਰੈ। ਅਰੁ ਦੇ ਕਵੈ
ਰਗੁਵਾ। ਅਰੁ ਕਾਲ ਪਾਇ ਪ੍ਰਣਾਮੀ। ਅਰੁ ਦੇ ਕਝਨੁ ਮਤੇ
ਹੈ। ਦੇ ਕਮਰਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਮੇਸੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਿਖੇ ਦੇ ਕਕੈਸੇ ਹੈ। ਓ
ਕਾ ਉਤਗਯਹੈ। ਜੋ ਸੇ ਦੇ ਕਹੀ। ਅਕਾਸ ਬਿਖੇ ਘਟ
ਮਟਾ ਅਦਿਕਾਰੈ। ਤਿਨ ਕੋ ਰੂਪ ਅਰੁ ਵੇਗ ਪ੍ਰਣਾਮ ਅਰੁ
ਉਤਪਤਿ ਪ੍ਰਲੇਭਿਨੁ ਨਿਨੁ ਸਰੂਪੈ। ਅਰੁ ਅਕਾਸ

ਦਾਨੁ ਬਿਕਾਰੁ ਬਿਆਪਕੁ ਤਿਉ ਕਾ ਤਿਉ ਹੋ ਤੇ ਸੇ ਹੀ
ਸਤ ਸਰੂਪ ਨਾਗਾ ਜਦੁ ਹੋ ਕੈ ਸੇ ਹੋ ਸੇ ਅਬ ਕਹੇ ਹੋ ॥ ਨ
ਰਤੁ ਉਨਿ ਰਵੇ ਰਾ ਨਾ ਕੀ ਸੀ ਜੇ ਰੂ ਹੋ ਨ ਵੇ ਰਹੇ ॥ ਅਕਾਲ
ਮਹਤਿ ॥ ਤੀਨੋ ਕਾਲ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਣਾ ਮਹਤਿ ਤਿਉ ਕੇ
ਤਿਉ ਅਬ ਨਾ ਸੀ ਹੋ ॥ ਅਤੁ ਨੀ ਸੇ ਰੂ ॥ ਤੇ ਨੀ ਸੇ ਅਰੁ
ਰੂ ਨਾ ਮਨਾ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋ ॥ ਕਿਆ ॥ ਯਨ ਮਾ ਮਹਨ ਤੇ
ਰਹਤ ਹੋ ॥ ਸੇ ਯਹ ਸਰੂਪ ਕੀ ਅਨੁ ਉ ਕੈ ਸੇ ਹੋ ॥ ਇ ਸੇ
ਕੈ ਹੋ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸੇ ਕੇ ਵਲ ਗੁਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਤੇਰੇ ਵੇ ਹੋ ॥ ਸੁਤ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ॥ ਸਮਿਤ ਪਾਇ ਸੇ ਤਿ

ਭੰਬੁਹਮਨਿਸੰਗਰੀ। ਤਤਤਗਿਆਨਅਰਥਮਾਰਿ ^{੧੬}
ਗਛੇਤਾਅਰਥਾਦਾਤਨਾਆਦਿਹਾਬੋਮੇਲੀਦੇਤ
ਗਿਆਸੀ। ਗੁਰੋਕੇਸਮੀਪ੍ਰਾਪਤਹੋਇ। ਗੁਰ
ਕੇਸੋਹੋਹਿ। ਬੇਦਸਾਸਤਕੇਸੇਤਾਅੰਬੁਹਮਨੇਸੀਅੰ
ਸੰਗੁਰੋਕੇਸਬਓਰਤੇਇਕਾਗਾਓਤਿਕਰਕੇਰੁਗਾ
ਵਤਤਤਤਗਿਆਨਅਰਥਪ੍ਰਾਪਤਹੋਇ। ਜੇਕੇ
ਵਲਗੁਰੋਕੇਪ੍ਰਸਾਦਿਕਰਯਹਅਨਰੁਓਪ੍ਰਾਪਤਹੋ
ਵੇਹੋ। ਯਹੀਸਬਸਾਸਤੇਕਾਸਿਧਾਂਤਹੋ। ਯਪ੍ਰਾਯ
ਹੀਸਬਸੰਤੋਬਿਖੇਓਤਮਅਓਮੰਤਰਾਯਮ

ਰੁਸਬਸਕਾਤਿ ਦਿਸੁ ਭੰਪਮੰਤ੍ਰੈ ॥ ਦਿਸਕੀ ਪੁਸੰਤ
ਅਰਬੁ ਬਹੁ ਨ ਕਹੈ ॥ ਸਤਿ ਕੈ ਸਾਹੈ ਸੋ ਕਹੈ ॥ ਅ
ਦਿਸ ਚੁਭੁ ਗਾ ਦਿਸ ਚੁਹੈ ਰੂ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋ ਸੀ ਰੂ
ਸਚੁ ॥ ਅ ਦਿਸ ਚੁ ਕਹੈ ਐ ॥ ਅ ਦਿਸ ਛਾਰੂ
ਪਕੈ ਪੁਸੰਤ ॥ ਭਗਾ ਦਿਸ ਚੁ ਕਹੈ ਐ ॥ ਭਗਨਾ
ਮਰਚ ਨਾ ਕੈ ਪੁਸੰਤ ਹੀ ॥ ਰੈ ਰੂ ਸਚੁ ਕਹੈ
ਐ ਵਰਤ ਮਾਨ ਮੈ ਰੂ ਸਤਹੈ ॥ ਨਾਨਕ ਹੋ ਸੀ ਰੂ
ਸਚੁ ॥ ਅੰਤ ਮੈ ਰੂ ਸਤਹੈ ॥ ਸੋ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਕਲਾ ਆਹੁ ਉਪਦੇਸ ਕਹੈ ॥ ਅ ਦਿਸ

ਧੰਮਤਾਤਿਉਕਾਤਿਉਸੰਤਾਮਾਤੁਤੋਰੈਸੋਸਤਰੈ। ਤੇ ^{੧੭}
ਸੇਰੂਖਨਕੇਆਦਿਮਾਧਿਅੰਤਸੁਵਰਣਹੀਕਉਕੇਵ
ਲਸਤਾਰੈ। ਤੇਸੇਹੀਭੇਤਾਨਾਮਰੂਪਹੈਸੋਪਰਮਾਤਮਾਪੁ
ਰਖਾਵਿਖੈਕਲਪਨਾਮਾਤੁਹੀਹੈ। ਕੇਵਲਸੁਧਾਤਿਉਕੇ
ਤਿਉਦੇਕਨਾਗਾਦਿਣਹੀਸਤਾਮਾਤੁਰੈ। ਸੋਯਹਿਸਤਕੀ
ਪਾਪਤਕੇਵਲਕ੍ਰਿਪਾਤੇਰੈਵੈਰੈ। ਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਕਾਪਾਤੁ
ਸੋਹੈ। ਤਿਸਕੇਅੰਤਹਕਰਣਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਗੁਰਗਤਦੁਆਰਾ
ਸੁਧੈ। ਸੋਰਠਾਬੇਰਾਗਾਬਿਬੇਕਸੰਤੋਖਅੰਤਹ
ਕਰਣਹੈਗੁਰੁਤਿਹਾ। ਉਤਮਵਹੀਅਮੋਖਵਸਪਾ

ਰਬਧਾਬਿਵਹਾਰੁਤਿਹਾ ੧੭੮੦ ॥ ਸਉਚਮਉਨਅ ॥
ਉਸੈਗਰੈਅਰੁਸੰਗਸਿਆਨਪਯੋਦਿ ॥ ਕੁਮਪਨੁਦਾ
ਕੇਨਾਸਾਬਿਨੁਸਤਲਾਕੁਨਹੀਰੋਦਿ ॥ ੨ ॥ ਤਿਸੀਪਰ
ਸੀਸਾਤਿਗੁਰੂਤੀਕਰੈ ॥ ਸੋਚੈਸੋਚਨੁਹੋਵਈਜੇਸੇ
ਚੀਲਖਵਾਗਾ ॥ ਚੁਪੇਚੁਪਨੁਹੋਵਈਜੇਲਾਦਿਗਾ
ਲਿਵਤਾਗਾ ॥ ਕੁਖਿਆਕੁਖਨਉਤਰੀਜੇਬੀਨਾਪੁਰੀ
ਆਗਾਗਾ ॥ ਸਹਸਸਿਆਤੁਪਾਲਖਹੋਰਿਤਾਇਕਨੁ
ਚਲੇਨਾਲਾ ॥ ਕਿਵਸਾਚਿਆਗਾਹੋਈ ॥ ਮੇਕਿਵਕੂਨੈ
ਤੁਟੈਪਾਲਾ ॥ ਕੁਮਰਜਾਈਚਲਣਾਨਾਨਕਲਿਖ

ਆਂ ਨਾਲਾ ॥ ਦਿਸਕਾ ਅਰਥਾ ਭਲਸਿਤਕਾ ਕਰਲਾ
 ਖਵਾਰਸੋ ਚਨਾਮ ਸੁਧਰੇਵੈ ॥ ਤੁਹਿ ਸੁਧ ਨਰੇਵੈ ਸੁਧ
 ਹਰਖ ਸੋਗ ਸੇਸ ਅਵਰਤ ਨੇਕਾਨਾ ਮਹੈ ॥ ਅਰੁ ਚੁਪਨਾ
 ਮਮਤਿ ਨ ਕਰੈ ॥ ਸੇ ਦੇਹਾਂ ਅਰਿ ਮਾਨੀ ਪੁਰਖ ਲਿਵ
 ਤਾਰ ਕਹੀਐ ॥ ਤੇਲ ਕੀ ਧਾਰ ਵਤ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ਤੁਹਿ
 ਚੁਪਨ ਹੀ ਕਹੀਤਾ ॥ ਚੁਪ ਜੋਰੈ ਸੇਸ ਨ ਕੇਸੀ ਕਲਪ
 ਵਿਕਲਪ ਨਿਰਾਵਿਰਤ ਕਾਨਾ ਮਹੈ ॥ ਰੁਖ ਆਕਹੀ
 ਐ ॥ ਤਿਸਨਾ ਵਾਨੇ ਕੀ ਤਿਸਨਾ ਜੋਰੈ ॥ ਸੇ ਜੇ ਅਨੇਕ
 ਜੁਗੀਆ ਦਿਕਉ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਦਿਵਾ ਦਿਕੋ ਕੀਪੁ

ਕੀ
ਬ
ਪ
ਆ
ਰ
ਚ
ਗ
ਵ
ਪ

ਕੀ ਪਾਪਤਿ ਵਾਨ ਪੁਰ ਖਾਕੇ ਉਕਰਹੋਇਤ
ਬਤ ਕਕੂ ਨਕਹੀਐ ਭੁਮਕੀ ਪਾਲਕਹੀਐ
ਪਨੁਦਾਨੁ ਨਿਵਿਰਤਹੋਇ। ਤਬਤਕਸਚਿ
ਅਰਕੈਸੇਹੋਇ। ਭੁਮਕਾ ਪਨੁਦਾਕੈਸੇ ਨਿਵਿਰਤ
ਹੋਇ। ਸੋਓ ਪਾਵਸੀ ਗੁਰਕਹੋਹੈ। ਹੁਕਮਰਝਾਈ
ਚਲਣਾ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਆ ਨਾਲਾ। ਹੁਕਮਕਹੀਐ ਆ
ਗਿਆਰਝਾਇਕਹੀਐ ਅਨੁਸਾਰਾ ਚਲਣਾ ਕਹੀਐ
ਵਰਤਣਾ ਲਿਖਿਆ ਨਾਲਕਹੀਐ। ਤੇਸਾਬ ਪਾਰਕੁ
ਧਲਿਖੀਆਈਹੈ। ਗੁਰਕੈਕਹੋਇ ਕਾਤਾਤ ਪਰਝ

ਜੈਯੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮੇ ਪਰਾਰਥਿਯ
ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਖ ਦੁਖ ਬਿਖੈ ਸਮਫਰਤ ਦੁਆਯਾ ਹੀਯਾ
ਤਤਾਯੈ ਨਦਿ ਸਿਲਖ ਦੁਆ ਆਰੇ ਸਤਿ ਜੋ ਨਾਗ
ਯਦੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਕਰ ਸਮਝੈ ਤੈਯੈ ਨਤਿ ਨ ਕੀਯਾ
ਪਤਿ ਜੋ ਵੈਯੈ ਨਕਿਆ ਦੇ ਕਤਾ ਅਨੁਭਵਿ ਜੋ ਤੀਯੈ
੧ ਅਥ ਮਾਇਆ ਦੁਆ ਆਰੇ ਰਚਨਾ ਕੈਯੈ ਜੋ ਸੋ ਮਾਇ
ਆ ਸੁਧ ਕ੍ਰਮ ਕੇ ਦੇ ਕਦੇ ਸਾ ਬਿਖੈ ਅਨਿਰਵਚਨੀ
ਕਹਿਯੈ ਜੋ ਸਤਿ ਜਾ ਅਸਤਿ ਕਹਨੇ ਮੇਨੁ ਆਵੈ ਨਤਿ
ਸਮਾਇਆ ਕਾਰਿ ਕੈ ਅਨੇਕ ਕ੍ਰਮਾਂ ਡੇ ਕੀ ਰਚਨਾ

ਸੁਧਾਹੀਕੇਅਸੈਰੈ॥ਤਿਸਕਾਸੁਮਾਰਨਹੀਕਾਹਾਝਾਤਾ॥
ਤਿਸਿਪਰਸੀਗੁਰਕਰੈਰੈ॥ਹੁਕਮੀਹੋਵਨਆਕਾਰ
ਹੁਕਮਨਕਹਿਆਝਾਦੀ॥ਹੁਕਮੀਹੋਵਨਝੀਆਹੁਕ
ਮਿਸੀਲੇਵਡਿਆਦੀ॥ਹੁਕਮੀਉਤਮਨੀਚਹੁਕ
ਮੀਲਿਖਦੁਖਸੁਖਪਾਈਆਹਿ॥ਇਕਨਾਹੁਕਮਸਿ
ਲੇਖਸਿਸਾਇਕਹੁਕਮੀਸਦਾਭੁਵਾਈਅਹਾਹੁ
ਕਮੇਅੰਦਰਸਭਕੋਬਾਹਰਹੁਕਮੀਨਕੋਇ॥ਨਾਨਕ
ਹੁਕਮੇਝੇਬੈਠਾਹਉਮੇਕਹਨਕੋਇ॥੨॥ਦਿਸਕਾ
ਅਖਬਾ॥ਹੁਕਮੀਹੋਵਨਆਕਾਰਹੁਕਮਨਕਹਿਆ

ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖੀਐ ਪ੍ਰਕੀਰਤੀਆਗਿਆਸੀਤਿਸ
ਪਰੋਇਤਿਸਕਾਨਾਮੁਕਮੀਚੈ। ਸੋਗੁਕਮੀਨਾਮੁ
ਮਾਇਆਕਾਰੈ। ਸੋਮਾਇਆਦੁਆਰੇਪਰਮੇਸੁਰ
ਕੋਟਿਬਾਛਿਅਰੁਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਕੇਅਕਾਰਚੈ
ਚੈ। ਬਹੁਨੁਕਮੀਪ੍ਰਾਰਥਯਕਾਨੁਨਾਮੁਚੈ। ਪ੍ਰ
ਰਥਯਕੀਆਕਰੀਐ। ਅਨੇਕਜਨਮੇਕੋਭੈਕਰ
ਮਚੈ। ਤਿਨਮੋਤਿਨਕਰਮੇਪਰਪ੍ਰਕੀਰਤੀਆਗਿਆ
ਆਗੁਈਚੈਭੈਇਸਕਰਮਕਾਫੁਲੁਮੈਸੇਹਿਚਿਦਿ
ਸੋਪ੍ਰਾਰਥਯਕੇਅਨੁਸਾਰਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਕੇਅ

ਕਾਗੁਦੇ। ਸੋਕਹਾਨੀ। ਜਾਤਾ ਕੇਤਾ। ਹੁਕਮੁ ਹੁਆਰੈ।
 ਕਾਹੇਤੇ। ਆਪ ਬਿਅੰਤ ਵੇ। ਆਪ ਨੀ। ਮਾਇਆ ਸੋ। ਬਿ
 ਅੰਤ। ਅਰੁ। ਮਾਇਆ ਦੁ। ਮਾਰੇ। ਰਚਨਾ। ਸੋ। ਬਿਅੰਤ।
 ਸੋ। ਬਿਅੰਤ। ਕਾ। ਅੰਤ। ਕੇ। ਉਕਾ। ਪਾਵੈ। ਐ। ਸਾ। ਕੋ। ਰੋ। ਜੋ। ਮਾਇ
 ਆ। ਅਰੁ। ਰਚਨਾ। ਬਿਅੰਤ। ਕੇ। ਸੋ। ਹੈ। ਯਦਿ। ਸਪ। ਰਪੁ। ਮਾ। ਦੁ। ਗੁ
 ਹੁ। ਸਬ। ਦ। ਹੈ। ਆ। ਪਿ। ਸ। ਤਿ। ਕੀ। ਆ। ਸ। ਰੁ। ਸ। ਤਿ। ਆ। ਪੇ। ਤਾ
 ਏ। ਅ। ਪ। ਨੀ। ਮਿ। ਤ। ਗ। ਤਿ। ਬ। ਹੁ। ਨੁ। ਕ। ਹ। ਹੈ। ਆ। ਪ। ਆ। ਪਿ
 ਸ। ਰ। ਬ। ਮੇ। ਆ। ਪ। ਆ। ਪੇ। ਹ। ਚਿ। ਓ। ਸ। ਰੁ। ਕੇ। ਸਾ। ਬਿ। ਯੇ। ਸੇ। ਸੁ
 ਵ। ਰੁ। ਕੁ। ਕ। ਬਿ। ਕ। ਰੁ। ਸੁ। ਵ। ਰੁ। ਹੁ। ਹੈ। ਅਰੁ। ਮਿ। ਤ। ਕਾ। ਕਾ। ਬਿ

ਕਰਮਿਤਕਾਹਿਐਐਸੇਹਿਪਰਮੇਸੁਰਸੁਧਚੈਤੰਨਜੇ
ਭੰਨਕਛੁਆਨਹਿਭੰਨਪਰਤੀਤਸੇਈਅਗਿ
ਆਨਹੈਤਿਸਕਰਨਾਨਪ੍ਰਕਾਰਸੰਸਾਰਹੈਸੇਈਅਬ
ਗਰਕਹਤੈਹੈਹੁਕਮਿਹੋਵਨਤੀਅਹੁਕਮਿਮਿਲੇਵ
ਭਿਆਈਹੁਕਮਿਭੋਮਾਇਆਹੈਸੇਸੁਧਪ੍ਰਸਾਤਮ
ਸਤਾਆਸੈਦੋਪ੍ਰਕਾਰਕੀਹੈਏਕਸੁਧਏਕਮਲਨਾਜੇ
ਮਲਨਦੋਸਕਾਤਿਵਾਨਹੈਏਕਅਵਰਣੁਅਰੁਦੂਸ
ਹਿਵਿਖੇਪਅਵਰਣਨਾਮਭੁਲਾਵਾਤਿਸਕੋਆਗਿ
ਅਨੁਕਹਤੈਹੈਤਾਤਪਰਭਯਹੈਹੈਯੇਮਲਨਾ

ਦਿਆਪਤਾਬਿਬਚੈਤੰਨਸੇਆਤਮਸਰੂਪਭੂਲਕੈ
 ਜੀਵਭੁਵਕੋਪਪਤਹੂਆਜੀਵਭੁਵਤੇਦੇਹਅਭਿ
 ਮਾਨੀਹੂਆਤਾਂਤੇਸਾਸਤਉਕਤਿਕਰਮੋਬਿਖੇਅਧ
 ਕਾਰਹੂਆਅਰੁਅਨਉਕਤਿਨਿਖਿਧਹੂਏਅਤਿਸ
 ਕੇਪਨਪਾਪਦੋਨਫਲਹੂਏਅਤਿਸਕਰਮਕੇਅਨਸਾਰ
 ਤੀਨੋਲੋਕਾਬਿਖੇਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੀਜੇਨਿਅਰੁਨਾਨਾਪ
 ਰਕਾਰਕੇਫਲੋਕਾਭੋਗਤਾਹੂਆਹੁਕਮੀਮੀਲੇਵਾਡੇ
 ਆਈਅਰਥਾਸੁਭਕਰਮਤੇਹੁਕਮਦੁਆਰੇਬ
 ਡਿਆਈਮਿਲੀਜੋਕਿਆਬਾਡਿਆਈਕਹੁਮਿਓ

ਓਤਮਸਰੀਰਅਰੁਸੁਰਗਾਦਿਕਪਾਏਹੁਕਮੀਉਤ
ਮਨੀਚਹੁਕਮੀਲਿਖਦੁਖਸੁਖਪਾਈਅਹਿਅਰ
ਬਾਸੋਪਾਰਬਧਕੇਅਨੁਸਾਰਦੇਕਉਤਮਦੇਵਅਹਿ
ਕਸਰੀਰਅਰੁਨੀਚਚੰਡਾਲਅਹਿਕਨਿਖਿਧੋਜੇ
ਨਿਕੋਪਾਪਤਰੁਏਸੋਪਰਾਰਕੁਧਮਿਖੇਅਨੁਸਾਰ
ਸੁਖਦੁਖਕੋਪਾਪਤਰੇਵੈਹੈਦਿਕਨਾਹੁਕਮੀਲੇਬ
ਖਸੀਸਾਦਿਕਹੁਕਮੀਸਦਾਤੁਵਾਈਅਹਿਅਰਬ
ਦਿਕਭੇਰੁਗਤਭਨਸਰਬਕਰਮੋਕਾਫਲੁਈਸੁਰ
ਅਰਪਣਕੀਏਹੈਉਤਿਨਕਉਹੁਕਮਕਖਸੀਸਕ

ਰਿਮੇ ਸੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਈਸਰ ਅਰਪਣ ਕਰਸਤੇ ^{੩੩}
ਅੰਤਿ ਹਰ ਕਰਣੁ ਸੁਧੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਗਿਆਨੁ ਪਾਪਤ
ਦੁਆਰਾ ਸੁਕਤਿ ਆਵਾਗਊ ਏਤੈ ਰਹਤ ਹੋਤੈ ਹੈ। ਅ
ਰੁਨਿ ਖਿਧ ਪਾਰਬਧ ਕੈ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਸਾਰ ਚਕ੍ਰ ਮੇਸਦਾ
ਕੁਵਾਈ ਤੈ ਹੈ। ਰਿਆਨਾ ਨਾਨਾ ਨੇਮ ਕੁਮਾਈ ਮੇ ਹੈ।
ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਰੁ ਕੋ ਬਾਹਰ ਹੁਕਮ ਨ ਕੋਇ। ਅਰਥ
ਪਰੁ ਕੇ ਹੁਕਮ ਹੀ ਕੋ ਬਿਖੈ ਸਰੁ ਬਾਹਰਾ ਤੇ ਆਇ ਚੀ।
ਟੀਪ੍ਰਤੰਤ ਸਰੁ ਕੋ ਹੈ ਬਾਹਰਿ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹੈ। ਕਾਰੇ
ਤੇ ਭੋਲਿ ਸਮਾਇ ਆਕਾਰਿ ਕੈ ਸੰਪੂਰਣੁ ਵਿਸੁਕੀ ਰਚ

ਨਾਹੈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਆਗਿਆ ਮੋਹੈ ਤਿਸਾ ਮਾਇਆ ਹੀ ਕੋ
ਅੰਦਰ ਸਰੁ ਵਰਤ ਮਾਨਹੈ ਬਾਹਰਿ ਕੋ ਨ ਜੀਐ ਨਾ
ਨਕਹੁ ਕਮੇਲੇ ਬਝੈ ਤਹ ਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ਅਰਬਾ
ਲੇ ਬਧਵਾਨੁ ਦਿਸ ਪ੍ਰਕਾਸਹੁ ਕਮਾਇਆ ਕਉ ਬੁ
ਝੈ ਤਾਂ ਉਮੈ ਦੇਹ ਤੇ ਲੈ ਕੋ ਕੀਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਨ ਕਹੈ
ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਰੁਗਤਾ ਸਰੁ ਤੇ ਰੋਚੈ ਤਿਥਿ ਤਾਂ
ਦੁਸੈ ਮੇਲੇ ਨਿਸਚੈ ਕੋ ਪਾਪ ਤਹੋਇ २ ਦੋਹਰਾ ਨਿ
ਹਚੈ ਬਧ ਅਨੁਸਾਰ ਬਹੁਗਾਨ ਕਰੈ ਰੁਗਵੰਤਾ ਕੋ
ਇਕੋ ਟਿਕ ਬਕ ਬਗਦੇ ਪਰਮੇਸਰ ਸਦਾ ਬਿਅੰਤਾ

੧. ਜੋ ਅਬ ਕਹੈ ਹੈ ਗਾਵੈ ਕੋ ਤਾ ਤੁਹੈ ਵੈ ਕੀ ਸੇ ਤਾ ਤੁਹਾ
 ਵੈ ਕੋ ਦਾ ਤਿ ਜਾਣੈ ਨੀ ਸਾ ਤੁਹਾ ਗਾਵੈ ਕੋ ਗੁਣ ਵਾਡਿਆ
 ਈਆ ਚਾਹਾ ਗਾਵੈ ਕੋ ਬਾਇਆ ਵਿਖਾਸ ਵੀ ਚਾਹਾ
 ਗਾਵੈ ਕੋ ਸਾਜ ਕਰੈ ਤਨ ਖੇਹਿ ਗਾਵੈ ਕੋ ਜੀਆ ਲੇਇ
 ਰਦੇਹਾ ਗਾਵੈ ਕੋ ਜਾਪੇ ਦਿਸੈ ਦੂਰਿ ਗਾਵੈ ਕੋ ਵੇਖੇ
 ਹਾਦਗਾ ਹਦੂਰਿ ਕਥਨਾ ਕਥੀਨਾ ਵੈ ਤੋਟਾ ਕਥਕ
 ਬਕਥੀ ਕੋਟੀ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਦੇਦਾ ਦੇਲੇ ਦੇ ਬਕਿ ਪਾਹਿ
 ਲੁਗਾ ਲੁਗੀ ਤਰਖਾਹਿ ਖਾਹਿ ਹੁਕਮਿ ਹੁਕਮ ਚਲਾਏ
 ਰਾਹਾ ਨਾਨਕਾ ਵਿਗਸੈ ਵੇ ਪਰਵਾਹਾ ੩ ਅਦਿਸ ਕਾ ਅਰ

ਥਾਗਾਵੈਕੋਤਾਤੁਤਾਤੁਕਹੀਮੇਬਲਾਸੋਕੋਈਪ
ਗੇਸਰਕਾਬਲਗਾਵਤੇਹੈਗਾਵਤੁਆਇਬਧਾਨਿ
ਨਕਬਾਬਿਖੈਹੈਤਿਸਕਰਗਾਵਤੇਹੈਜੇਵੈਕ੍ਰਿਸੇ
ਤਾਤੁਨਤਿਸਾਕੀਕਉਗੁਗਵੰਤਕ੍ਰਿਪਾਕਬਲ
ਹੈਸੋਬਾਲਮੀਕਮਦਿਕਗਾਵਤੇਹੈਗਾਵੈਕੋ
ਦਾਤਿਜਾਵੈਨੀਸਾਤੁਦਾਤਿਨੀਸਾਤੁਕਹੀਮੇਗੁ
ਗਵਾਨਕੈਸੈਹੈਗਤਿਨੈਨਹਾਥਪਾਵਸਵਦੁਨਤਸੁਖ
ਰਸਨਾਆਇਜਹਦਾਤਿਨੀਸਾਨਾਅਬਵਾਗੁਗਾਤਿ
ਨੀਸਾਨਹੈਗਤਿਸਤੇਮਕਤਿਸਹਤਿਦਾਤਕਨੀਸਾਨ

ਸੇਕਉਂਤੁਰੁਛੁਨਾਨਾਦੋਕੋਈਮੇਸੇਗਾਵਤੇਹੈਗਾ
 ਵੇਕੋਗੁਛੁਵਾਡਿਆਈਆਚਾਰਗੁਛੁਕਹੀਮੇਸੇਗਾ
 ਆਪਕਵੇਗਮਛੁਸੀਲਤਿਨਗੁਛੁਕਰਗਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨਵਾਸਦੇ
 ਵਨਾਮਭਧੀਮੇਸੇਗਾਅਰੁਕੋਈਬਡਿਆਈਆਕਰ
 ਗਾਵੇਹੈਸੇਧੁਵਆਦਿਕੋਮੇਸੇਗਾਦਿਕੋਮੇਖਪਰ
 ਦਿਛੁਰੁਏਹੈਬਡਿਆਈਆਕਹੀਮੇਉਚੇਤੇਉਚਾ
 ਨੁਗਵੰਤਾਕੋਈਜੇਮਨਾਨਾਦਿਸੁਰੁਕ੍ਰਿਆਚਾਰਗਾ
 ਵੇਹੈਅਚਾਰਕਹੀਮੇਸੇਪ੍ਰਯਾਪਾਲਨਕਥਾਸਵਛੁਗਾ
 ਵੇਕੋਵਿਦਿਆਵਿਖਮਵੀਚਾਰਗਾਦਿਦਿਆਵਿਖਮਕ

ਹੀਐ। ਬੇਦਾਂਤਿ ਬਿਦਿਆ ਕਠਨੇ ਵੀਚਾਰੁ ਜਿਸ
ਕਾਤਿ ਸਕਰਗਾ ਵਤੇ ਹੈ। ਸਿਖਿਆ ਸਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ।
ਗਾਵੈ ਕੋ ਸਾਝ ਕਰੈ ਤਨੁ ਬੇਹਾ ਕੋਈ ਪੂਰੁ ਕਉ ਕਰਤਾ
ਕਰਗਾ ਵਤੇ ਹੈ। ਸੋਗਤ ਮਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕੈ। ਗਾਵੈ ਕੋ
ਜੀਅ ਲੈ ਫਿਰਦੇਹਾ ਕੋਈ ਕਾਲ ਆਤਮਾ ਕਰ ਕੈ ਪ੍ਰ
ਭੁ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈ। ਸਿਖਿਆ ਜੋ ਕਾਲ ਹੀ ਪਾਇ ਕੈ ਜੀਵ
ਲੀਨ ਅਰੁ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਕੈ ਫੁਆਦਿ ਤੇ ਲੇਕੈ
ਗਾਵੈ ਕੋ ਜਾਯੋ ਦਿਸੈ ਦੂਰਾ ਕੋਈ ਦੀਨੁ ਹੋਇ ਕੈ ਗਾ
ਵਤੇ ਹੈ। ਸਿਖਿਆ ਜਾਨੀਐ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਿਸੈ ਜਾਨੁਇ

ਸੈ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ ਜੋਗ ਪਿਆਰਾ ਗਾਵੈ ਕੇਵੇ
ਖੇਹਾ ਦਰਾਹ ਦੂਰ ਕੋਈ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਣ ਵਿਸ
ਪਰ ਮੇਸਰ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਸੇਵਾ ਮਸਤੂਹੀ ਮੇ
ਦੇ ਕੇ ਦੇ ਕਥਾ ਭਾਉ ਮੇ ਆਤਮ ਪਸਾਰ ਕਰਣ ਹਰ
ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ਮੇ ਸੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਤੇ
ਆਦ ਗਾਵਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਮੇ ਸੇ ਸਤ ਪ੍ਰਭੁ ਜਨ ਦੁਆ
ਰੇ ਮੇਖ ਪਗਾਇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਤਿ ਬਿਅੰਤ ਹੈ
ਕਥਨ ਕਥੀ ਨਾ ਆਵੈ ਤੇ ਟਿਕਾ ਕਥਿ ਕਥ ਕਥੀ ਕਿ
ਹੀ ਹੋਇ ਕੋਟਿ ਅਰਥ ਅਨੇਕ ਕਵੇ ਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ

ਗੁਣਾ ਬਾਦ ਕੀ ਕਥਨਾ ਕਹੀਐ। ਕਵਿਤਾ ਕਥੀਐ
ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਗੁਣ ਬਾਦ ਕਾ ਤੋਟ ਕਹੀਐ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਪ
ਵਤੇ ਭੁਏ। ਕੋਟ ਦਰ ਕੋਟੀ ਬੇਸਮਾਰ ਕਥ ਕਥ ਕਵ
ਤਾ ਕਥੀ ਪਰਮੇਸਰ ਸਦਾ ਬਿਅੰਤ ਹੀਰੈ। ਦੇਦਾ ਦੇਂ
ਲੇਦੇ ਬਕਿ ਪਾਰੀ। ਦੇਦਾ ਕਹੀਐ। ਦੇਨ ਹਾਰ ਸੇਏ
ਕੰ ਪ੍ਰਭੁ ਹੀ ਸਰਬ ਦੇਵ ਆਦਿ ਦੁਆਰਾ ਸਦਈ ਵੇਦੇ
ਤੇਰੈ। ਲੇਦੇ ਬਕ ਪਾਰੀ। ਲੇਨ ਹਾਰੇ ਪਾਤ ਅਨ ਸਾਰ
ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਜਾਤੇਰੈ। ਕਾਰੇ ਤੇ। ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਬ ਕਲਾ ਪੂਰ
ਨਹੈ ਭਗਤਿ ਦਾਨ ਸੇ ਲੇਕੈ ਬੇਅੰਤ ਦੇਨ ਹਾਰੈ। ਬ

ਕਹਾ ਤੁਕ ਲੇਹਗਾ ਅੰਤ ਬਕਹਿ ਪੈਨੈ ਗੋਪ ਕੁਭ २੭

ਨਮੰਗਿ ਆਦਾਨ ਦੇ ਨਹਾਰੇ। ਝੁਗਾ ਝੁਗੀਤਰ
ਖਾਹਿਖਾਹਿ। ਝੋਲ ਨਮਝ ਨਮਾਂ ਤੁਰਖਾ ਤੇਹੀਖਾ
ਹੈ। ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਚਲਾਏਗਾਹਿ। ਹੁਕਮੀ ਕਹੀ
ਐਮਾਇਆ। ਹੁਕਮਾ। ਅਗਿਅਾ। ਤਾਤਪਰ
ਝੁਝਾਹਿ। ਝੋਮਾਇਆ ਕੋਚੈ ਤੰਨ ਸਤਾਦੀਏਸੇ
ਮਾਇਆ ਦੁਆਰੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿਸ ਕੇਰਾਹ
ਕਹੀਐਮਾਗ ਚਲਾਏਹੈ। ਸੋਮਾਗ ਕੇਦਲ
ਕਥਨੇਮਾ ਤੁਹੀਹੈ। ਪ੍ਰਸਦਾ ਅਦੈਤ ਤਿਉ

ਕੇਤਿਉਇਸਬਤਹੈ। ਗੁਰਕਹੈਹੈ। ਨਾਨਕਾਵਿਗਸੈ
ਵੇਪਰਵਾਹ। ਵੇਪਰਵਾਹਕਹਿਐ। ਸੁਯੰਤੋਤਿਸੁਭੇ
ਪ੍ਰਕਾਸਸੋਅਪਨੇਅਨੰਦਕਰਆਪਾਵਿਗਸਰਹਾਹੈ।
ਕਹਿਐਪਛਲਤਹੈ। ਸੋਕੈਸਾਹੈ। ਸਚਾਸਾਹਿਬਸ
ਚਨਾਓਗੁਪਿਅਗੁਓਅਪਾਗਾਅਖਹਿਸੰਗਹਿਦੇ
ਹਦੇਹਦਾਤਕਰੇਦਾਤਾਗੁ। ਫੇਰਕਿਅਗੇਰਖਿਐਭੀ
ਤਾਇਸੈਦਰਬਾਰਾਮੁਹੈਕਿਬੋਲਣੁਬੋਲੀਐਭੀਤਸੁ
ਇਧਰੇਪਿਅਗਾਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲਾਸਚਨਾਓਬਾਡਿਅ
ਈਆਵੀਚਾਰਾ। ਕਰਮੀਆਵੈਕਪਨ੍ਨਾਨਦਹੀਸੋਖਦੁ

ਆਗੁਨਾਨਕਦੇਵੈ ਜਾਇਐ ਸਰੁਆਪੇਹੀ ਸਚ ਆਰਾ ੨੮

੪ ਨਦਿ ਸੰਕਾ ਅਰਥਾ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਕੁ ਕੇਵਲ ਸਾਤਾ ਮਾਤ੍ਰ
ਸਰੂਪੀਐ ਅਰੁਨਾਮਝੈ ਜੈ ਨਗਾਇ ਦੁਰਾਮਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵਾਸੁਦੇ
ਵਾਇਨਾਨਾ ਮੋਕਰ ਕੈ ਰੂਪਿ ਸਤਹੀਐ। ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਸੁਵਰਣ
ਨਾਮ ਅਰੁਪੀਤ ਵਰਣੁ। ਤਿਸੇ ਮੋ ਅਨੇਕ ਰੂਪੁ ਏਨਾ ਮ
ਅਰੁਤਿ ਨ ਕੇ ਅਕਾਰਾ ਸੇ ਸੁਵਰਣੁ ਸਤਾ ਬਿਖੈ ਮਿਥਿ
ਆਕਲਪਨਾ ਮਾਤ੍ਰਹੀਐ। ਵਾਸਤਵ ਸੁਵਰਣੁ ਸਤਾਹੀ
ਝਿਉ ਕੀਤਿ ਉਐ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਨਗਾਯਾ ਬਿਆਪਕ ਸ
ਰੂਪ ਸਤਾ ਬਿਖੈ ਜਗਤ ਮਿਥਿ ਆਕਲਪਨਾ ਮਾਤ੍ਰਹੀਐ।

ਵਾਸਤਵਸਚਿਦਾਨੰਦਸਰੂਪਕੇਵਲਨਗਾਦਿਤੁਹੀ
ਨਾਮਹੈ। ਰੂਪਿਅਰੂਪਿਅਪਾਰਾ ਕਹੀਐ। ਤੇਸੀਭੈ
ਸੀਗੁਣਅਨੁਸਾਰੀਬਾਧੀਹੈ। ਤੇਸੀਹੀਤੇਸੀਰੂਪਿ
ਆਅਰੂਪਿ। ਰੂਪਿਅਕਹੀਐਨਾਮਕਾਉਚਾਰ
ਨਾ। ਰੂਪਿਨਿਹਚਾ। ਸੋਬਾਧਿਅਨੁਸਾਰਤੇਅਪਾਰ
ਕਹੀਐ। ਅਬਵਾ। ਸਰੂਪਕਹਾਥਕੇਪਾਰਕੇਨਾਪਾਵਤ
ਰੂਪੇ। ਤਾਤੇਸੇਅਪਾਰਹੈ। ਆਖਹਿਸੰਗਹਿਦੇਹਦੇਹ
ਦਾਤਕਰੇਦਾਤਾਗ। ਸੇਅਪਨੇਨਿਹਚੈਅਨੁਸਾਰਸ
ਰੂਪਿਪਰਮੇਸ਼ਰਤੇਦੇਹਦੇਹਸੰਗਹੈ। ਸੇਪਰਮੇਸ਼ਰ

ਸਰੁਕਾਨੁ ਜਚੈ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾ ਤਿ ਕਰੈ ਹੈ ਫੇਰਿ ਕੀ ਅਗੈ ੨੮
ਰਖਿਐ ਮੇਲਿ ਤੁ ਦਿਸੈ ਦਰਬਾਰ ਮੁਹਿ ਕੀ ਬੇਲੁ ਬੇਲੀ
ਮੇਲਿ ਤੁ ਸੁਭਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ਸਿਖ ਸੰਕਾ ਹੇਰੁ ਗਵਨ
ਅਨੇਕ ਬਧ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਹਚੈ ਵਾਨ ਕਉ ਤੋ ਪਰਮੇਸਰ
ਦਾ ਤਾਹੈ ਮੇਲੇ ਪਰਮੇਸਰ ਆਗੈ ਬਹੁ ਨਿਕੀ ਆਰਖੀ
ਮੇਲਿ ਤੁ ਦਿਸੈ ਦਰਬਾਰ ਮੇਲਿ ਸਕਰਿ ਨਿਹਚਲ
ਅਸਥਾਨ ਅਨੁ ਉਹੈ ਦਿ। ਅਗੁ ਮੁਖ ਤੇ ਕੀਆ ਬਾਉ
ਉਚਾਰੈ ਮੇਲਿ ਤੁ ਸੁਭਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ਨਿਕੀਆ ਸੰਨਿਹਕ
ਹੈ ਉਤਰ ਗੁਰ ਕਰੈ ਹੈ। ਅੰਗਿ ਤੰ ਵੇਲਾ ਸਚਨਾਮ ਬ

ਡਿਆਈਆਵੀਚਾਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲਾ ਕਹੀਐ ਚਾਰ
ਘਨ੍ਰੀਆਰਾਤਿਗਦੀ ਅਥਵਾ ਅਤਿਸਵੇਲਾ
ਮਾਢਿਤਾਵੈਸੋਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲਾਹੈ ਸਚੁਨਾਮੁ
ਕਹੀਐ ਸਚੁਨਾਮੁ ਜਨਮਹੈਸੋਇਕਾਗਰ
ਚਿਤਹੋਇਕੈਤਪਨਾਸੋਯਹੀ ਮੁਖਤੇਉਚਾਰੁਮਾ
ਤੁਸਾਉਕੈਪਿਆਰੁਕਹੀਐ ਪ੍ਰਮੁਕਰੈਹੈ ਅਰੁਪ
ਗੋਸੁਕੀਆਬਾਡੁਆਈਆਕਾਤੋਬੀਚਾਰਹੈ॥
ਅਕਿਆ ਅਬਿਆਪਕਾਮਰੁਅਧਾਰੁਤਾ ਅੰਤਰ
ਤਾਮੀਪ੍ਰੋਰਕਵੈਮਨਬਾਉਕਾਪਰਾਜਹੀਬੀਚਾਰ

ਬੁਧਿਬਿਖੇਬੀਚਾਰੁਹੋਯੋਯਹਪੁਰੁਕੀਉਤਮਪੁਸ਼ ੩੦
 ਹੈਤਿਸਕਰਅਰੁਦਅਨਰੁਉਹੋਵੈਹੈ। ਰੁਗਵਾਨ
 ਕਹੈਹੈ। ਭੇਮਾਂਪਸਯਤਿਸੁਬਤੁਸਬੰਚਮਯਪਸਯ
 ਤਿ। ਤਸਯਾਹੰਨਪੁਣਸਯਾਮਿਸਚਮੇਨਪੁਣਸਯ
 ਤਿ। ਅਰਥਾਭੇਪੁਰਖਮੁਕਉਸਬਮੇਦੇਖੈਹੈ।
 ਅਰੁਸੁਬਕਉਮੁਣਿਬਿਖੇਦੇਖੈਹੈ। ਤਿਸਤੇਮੇਪੁਣ
 ਸਨਹੀਰੋਤਾ। ਬਹੁਨ੍ਰਿਸੇਮੇਰੋਤੇਪੁਣਸਨਹੀਰੋਤਾ।
 ਤਾਂਤੇਸੰਪੂਰਣਗੁਣਪੁਰਸਨਬੰਧੀਕੇਵਲਪੁਰ
 ਹੀਕੀਰੂਪਾਤੇਪਾਪਤਰੋਵੈਹੈ। ਅਰੁਤਿਨਗੁਣਕ

ਰਪੁਰੁਪਾਈਐਹੈ। ਕੈਸੇਜੈਸੇਸੁਰਜਕੇਅੰਸਨੁਤੇਹੈ
ਅਰੁਸੁਰਜਪ੍ਰਕਾਸਸਤਾਕਉਗ੍ਰਿਹਨਕਰਕੈਬਹੁ
ਸ੍ਰਿਸੁਰਜਕਉਅਨੁਉਕਰਤੇਹੈ। ਤੈਸੇਪ੍ਰਹੀਜੇ
ਸਰੁਗੁਗਤਿਤੇਆਦਿਗੁਪ੍ਰਪਤਵਾਨਹੈਕੈਕ
ਹੁਨ੍ਰਿਤਿਸਅਰੁਦਸੁਧਸਰੂਪਾਬਿਖੇਲੀਨੁਤਾਕੈਸ
ਮਰਬੋਰਤੇਹੈ। ਕਰਮੀਆਵੈਕਪਨ੍ਰਾਨਦਰਿਸੇਖ
ਦਆਗਾਕਰਮਕੈਅਨੁਸਾਰਕਪਨ੍ਰਾਕਹੀਐ। ਸ
ਰਿਰੁਜੈਪ੍ਰਪਤਿਹੂਆਹੈ। ਜੇਰੁਗਵਾਨਕੀਕ੍ਰਿਪਾ
ਦ੍ਰਿਸਤੇਮੋਖਦੁਆਰਕਹੀਐ। ਆਵਾਗਉਤੁਤੇ

੬੯
ਗੁਰਤੋਹੋਇਕੋਮੁਕਤਿਪਦਕੋਪਾਪਤਰੋਵੈਚੋਨਾਨਕ ੩੯
ਦੇਵੈਭਾਉਮੇਸਰੁਆਪੋਹੀਸਾਰਿਆਰਾਸੀਗੁਰ
ਕਰੋਚੋਹੋਇਸਪ੍ਰਕਾਰਦੇਕਅਦੁਤੀਪ੍ਰਕਭਉਸੁਕਦਾ
ਕਾਲਭਾਉਮੇਹੋਕਿਆਭਾਉਮੇਹੋਸਰਬਸਰੂਪ
ਆਪਹੀਸਤਾਮਾਤ੍ਰਾਭਉਕੋਭਉਚੋਭਉਕੋਮੇਸੇ
ਕਰੋਭਉਪ੍ਰਕਭਸੋਚੋਮਰੁਕਸਤੇਭਉਤਪਤਰੋਸੇ
ਅਬਕਰੋਚੋਬਾਪਿਆਨਭਾਉਕੀਤਾਨਹੋਇਆ
ਪੇਆਪਨਿਰੰਭਨਸੋਇਆਭਿਨਸੋਵੇਆਤਿਨਪਾਇ
ਆਮਾਨੁਨਾਨਕਗਾਵੈਮੇਗਾਉਨਿਧਾਨੁਗਾ

ਵੀਐਸੁਹਿਐਮਨਿਰਖੀਐਗੁਭਿਦੁਖਪਰਹਰਸੁ
ਖਘਰਲੇਭਾਇਗੁਰਮੁਖਨਾਦੰਗੁਰਮੁਖਵੇਦੰਗੁਰ
ਮੁਖਰਹਿਆਸਮਾਈਗੁਰਈਸਰਗੁਰਗੋਰਖਬ
ਮਾਗੁਰਪਾਰਬਤੀਮਾਈਯੇਹਉਭਾਭੁਆਖਾਨਾਹੀ
ਕਹਣਾਕਬਨਨੁਭਾਈਗੁਰਾਇਕਦੇਹਬਧਾਈ॥
ਸਰਨੁਭਾਈਆਕਾਏਕੇਦਾਤਾਸੋਮੇਵਿਸਰਨੁਭਾਈ॥
ਇਸਕਾਅਰਥਾਬਾਪਿਆਨੁਭਾਇਕੀਤਾਨੁਹੋਇ
ਆਪੇਆਪਨਿਰੰਜਨੁਜੋਇਆਪੇਆਪਿਸੁਤੇਸਿ
ਧਮਾਇਆਅਤੀਤਅਚਲਸਰਪਰੈਗਭਿਨੁਪੁਰਖ

ਨੇਰੁਗਤ ਪੂਰਬ ਕਸੇ ਵਿਆਤਿ ਨ ਪਾਇਆ ਮਾਨਾ ॥ ੩੨

ਨਕਹੀ ਮੇ ਬਡਿਆ ਦੀਪਾ ਦੀਆ ਕਿਆ ॥ ਰੁਗਤੁ ਰੁਗਤੁ
ਸੁਇ ਮੇਤਿ ਹੁਲੇ ਦਿਆ ਅਰਬਾ ॥ ਮਹਿ ਤੇ ਤੀਨੇ ਲੋਕ ਕੇ
ਪਵਿਤ ਕਰਤਾ ਹੂਏ ॥ ਨਾਨਕ ਗਾਵੀ ਮੇ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨ
ਗੁਰ ਕੈ ਜੈ ॥ ਮੇਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਬ ਗੁਣ ਕੇ ਸਮੰਦ ਗਾਵੇ
ਜੋ ਗੈ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੀ ॥ ਮੇ ॥ ਤਬਾਸਧਾ
ਸੰਤੁ ਗਤ ਸਵਣੁ ਕਰੀ ॥ ਮੇ ॥ ਅਰੁ ਰੁਓ ਕਹੀ ॥ ਮੇ ॥ ਨਿ
ਹਚਾ ਪਰਪਕਰ ਖੀ ॥ ਮੇ ॥ ਅਥਵਾ ਸਵਣੁ ॥ ਗਾਵੀ ॥ ਮੇ ॥ ਕ
ਹੀ ॥ ਮੇ ॥ ਸੰਨੁ ਦਾਨੁ ਓ ॥ ਨਿਧਾਨ ॥ ਸਨਾ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਗਾਵਣੁ

ਸੁਨਨ ਨਿਹਚੈ ਤੇ ਕੀ ਅਜੋ ਤਾਹੈ ਸੋ ਕਹੈ ਹੈ ॥ ਦੁਖ ਪਰ
ਰਿਸੁ ਖਘਰ ਲੇਝਾਇ ॥ ਦੁਖ ਕਹੀ ਮੇਸੀ ਸਾਰ ਕਾ ਜਨ
ਮਸਰੁ ਤੇ ਦੁਖ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕੋ ਨਿਵਿਰਤ ਕਰ ਕੈ ॥ ਸੁਖ
ਘਰ ਲੇਝਾਇ ॥ ਬਹਮਾਨ ਦਝੇ ਮਹਾ ਸੁਖ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਤੇ
ਅਧਕ ਅਉਰ ਕਈ ਸੁਖ ਨਾਹੀ ॥ ਤਿਸ ਕੋ ਪਾਪਤਕ
ਹੈ ॥ ਸੋ ਯਹ ਗਾਵਨਾ ਸੁਨਨਾ ਅਰੁ ਤਤੁ ਸਰੂਪ ਪਾ
ਪਤ ਹੋਇ ॥ ਸੋ ਕੇਵਲ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਪਾਪਤ ਹੈ
ਸੋਈ ਕਹੈ ਹੈ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖ ਨਾਦੰ ਗੁਰ ਮੁਖ ਵੇਦੰ ਗੁਰ
ਮੁਖ ਰਹਿ ਆਸ ਮਾਈ ॥ ਨਾਦੰ ਕਹੀ ਮੇ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਣ

ਬਾਦਗਾਵੇਣਾ ਬੇਦੰਕਹਿਐ ਯਥਾਤਤੁਤਾਨੁ
 ਸਮਾਈਕਹਿਐ ਅਰੁਦਲੀਨੁਹੁਗਯੋਯਕੇਵ
 ਲਗਰੇਕੀਕ੍ਰਿਪਾਸੁਖਰਬਿੰਦਸੋਪਾਪਤਹੋਵੈਚੈਤਾ
 ਤੇਅਬਗੁਰਮਹਿਮਾਬਰਨਨਕਰੈਚੈਗੁਰਦੀਸੁਰ
 ਗੁਰਗੋਰਖਕ੍ਰਮਗੁਰਪਾਰਬਤੀਮਾਈਯੇਹਉਤਾ
 ਦੁਆਖਾਨਾਹੀਕਹਿਦੁਕਥਨੁਨਤਾਈਗੁਰਕੈਸੇ
 ਚੈਗਈਸੁਰਕਹਿਐਸਿਵਤੀਅਰੁਗੋਰਖਾਗੋਨਾ
 ਮਪ੍ਰਿਥਵੀਕਾਬਾਉਕਾਅਰੁਇੰਦ੍ਰੀਕਾਰੈਗਤਿਸਕੀ
 ਤੇਰਛਿਆਕਰੈਸਗੋਰਖਕਹਿਐਬਿਸਨੁਅਰੁਕ੍ਰਮ

ਮਾਤ੍ਰੀ ਅਰੁ ਪਾਰਬਤੀ ਮਾਈ ਨਾਲ ਖਮੀ ਜੋ ਦੇਸੁ ਕੁਕੇ
ਵਲਗੁਰ ਹੀਰੋ ਅਰਬਾ ਜਗਿ ਤੇ ਤਿਸ ਨਗਰ
ਕਾਦਰ ਸਨ ਅਥਵਾ ਪੂਜਨ ਕੀ ਆਮੋ ਨੇ ਸਰਬ ਕਾ ਕੀ
ਆਚੋ ਪਈ ਜਾ ਪਰਸੁ ਤਿ ਕਰੈ ਨਿਰਬਾਹ ਬ੍ਰਹਮ
ਬਿਤ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਆਹਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸੇਸੁ ਰਦੇ ਕੋ ਲਾਨਾ
ਤਾਂ ਪਰ ਅਉਰ ਬੇਦ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਦੇਹਗਾ ਨਿਹ ਨਰਕ
ਉਅਤਿ ਰੁਗਤਿ ਹੋ ਦੇਵ ਨਾਗਾਂ ਦੇ ਦੁਮਾਂਹਿ ਯਥਾ
ਦੇਵ ਮੋਗੁਰ ਤਥਾ ਵਾਕ ਪ੍ਰਗਾਸਤ ਤਾਂਹਿ ੨ ਦੇਹਗਾ
ਗੁਰੋ ਰਾਇ ਕੀ ਮਹਿ ਮਾਕੀ ਪਰਾਬਾਹਿ ਕਿਉ ਪਾਇ

੬੪
ਭੇਹਉਤਾਤਾਕਹਉਨਾਹਿਕਹਿਤਾਕਥਨੁਨਜਾਇ ॥ ੩ ੪
ਤਾਅਥਵਾਸਿਖਕੀਪਗਾਬਨਹੈ ॥ ਭੇਹਉਗਰੇਭੇਮੇਇ
ਸਪ੍ਰਕਾਰਸਚਨਾਮੁਤਬਾਬਡਿਆਈਆਜਾਤੁਤਾ
ਤੇਕਹਿਤਾਕਿਉਨਹੀ ॥ ਤਾਤੇਮੁਠਕੋਅਸੀਰਬਾਦ
ਕਰੇ ॥ ਭੇਮੇਮੁਖਸੋਰੁਗਵਤਗੁਣਾਬਾਦਕਰੇ ॥ ਅਰੁ
ਅਨਰੁਉਕਰਦੇਯੋ ॥ ਕਾਰੇਤੇ ॥ ਯਹਿਕਹਤਾਅਰੁਕ
ਬਣਾਬਹੁਤਕਠਨਹੈ ॥ ਅਨਬਾਣੀਕਾਪਗਾਹੈ ॥ ਤਾਤੇ
ਗੁਰਾਇਕਦੇਹਬਣਾਈ ॥ ਸਰੁਨਾਤੀਆਕਾਏਕੋਦਾ
ਤਾਜੋਮੇਵਿਸਰਨਜਾਈ ॥ ਜੇਗੁਰੇਦੇਕਯਹਅਨਰੁ

ਉਕਰਾਵੇਜੋਸਰਨਾਜੀਆਂਕਾਦੇਕਬਿਸੰਰੁਰਦਾ
ਤਾਹੋਜੋਕੀਸੀਕਾਲਾਬਿਖੈਕਦੀਬਿਸਰੈਨਹੀ॥੫
ਅਰੁਤੀਰਬਆਦਿਕਤੇਬਿਨਾਪ੍ਰਕ੍ਰਿਪਾਅਰੁਬਿ
ਨਾਪ੍ਰਰਬਲੇਪੁੰਨਕਰਮਾਬਿਨਾਕਿਛੁਮਿਲਤਾਨਹੀ
ਸਤਿਸਪਰਕਹੈਹੈ॥ਤੀਰਬਨਾਵਾਜੇਤਿਸੁਰੁਵਾਵੇ
ਏਰੁਏਏਕੀਨਾਦਿਕਰੀ॥ਜੇਤੀਸਿਸਾਹਿਉਪਾਈਵੇ
ਖਾਵੇਏਕਰਮਾਕੀਮਿਲੇਲਈ॥ਸਤਿਵਿਚਰਤਨ
ਜਵਾਹਰਮਾਏਕਜੇਇਕਗੁਰਕੀਸਿਖਸੁਹਿ॥ਗੁਰ
ਇਕਦੇਹਬੁਝਾਈ॥ਸਰਨਾਜੀਆਂਕਾਦਿਕਦਾਤਾ

ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਰਨ ਝਾਈ ॥ ੬ ॥ ਇਸ ਕਾ ਅਰਥਾ ਹੋ ਗੁਰੇ ਤੀ ੩੫
ਗੁਰ ਕਾ ਇਸ ਨਾਨੁ ਤ ਬਿਸ ਫੁਲੁ ਹੋਵੈ ਚੈ ॥ ਜੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭ
ਕੋ ਭਾਵੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ॥ ਬਿਨਾ ਭਾਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨੁ ਇਸ
ਨਾਨ ਤੇ ਕਿ ਅਜੋ ਤਾ ਚੈ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਤੀ ਸਿਸਾਟਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ
ਉਪਾਈ ਹੂਈ ਚੈ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਤ ਨ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖਾ ਤ ਉਬਿ
ਨੁ ਕਰ ਸਾਕਿ ਛੁਮਿ ਲੇਲੇਈ ॥ ਕਛੁ ਮਿਲੇ ਚੈ ਯਾਲੀਆ
ਝਾਤਾ ਚੈ ॥ ਅਤਿ ਵਿਚਰਤ ਨ ਝਵਾਹ ਗਾਏ ਕੁਝੇਇ
ਕਗਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣਿ ॥ ਅਤਿ ਕਹੀਐ ਬਧ ਮੇਰੇ ਗੁਰੇ
ਕੀ ਦੇ ਕ ਸਿਖ ਸੁਣਿ ਚੈ ॥ ਇਹਾ ਦੇ ਕ ਸਿਖ ਕਹੀਐ ॥ ਏਕ

ਅਦੈਤਪਤਪਾਦਿਕਬਯਾਬਿਦਿਅਗੁਰਦੁਅਰੇ
ਬਾਧਿਬਿਖਗੁਹੁਰੇਇਤੈਅੇਸੀਬਯਾਬਿਖੇਸਰਬ
ਰਤਨਜਵਾਹਰਮਾਨੁਕਤੇਲੈਕੈਸਕੁਹੀਰੈ। ਤਾਂਤੇਰੇ
ਗੁਰਮੁਖਕੋਦੇਕਅਦੈਤਕੁਪਾਕਰਕੈਬਣਾਇਦੇਹੁ
ਯੋਸਕੁਨਾਤੀਅਕਾਦੇਕਬਿਸੰਕੁਰਦਾਤਾਹੈਜੋਮੇ
ਵਿਸਰਨੁਜਾਈ॥੬॥ ਬਹੁਨਕਹੈਹੈ। ਯੇਯੁਗਚਰੇਅ
ਰਯਾਹੋਰੁਦਸੁਉਹੋਇ। ਨਵਾਖੰਡਾਵਿਚਯਾਹੁਇ
ਨਾਲਚਲੈਸਕੁਕੋਇ। ਚੰਗਾਨਾਉਰਖਾਇਕੈਯਸ
ਕੀਰਤਯੁਗਲੇਇ। ਯੇਤਿਸਨਦਰਨਅਵਦੀ॥

६६
ਤਾਬਾਤਨਪਛੈਕੋਇ। ਕੀਟਾਅੰਦਰਕੀਟੁਕਰਦੇਸੀ ३੬
ਦੋਸਧਰੇਇ। ਨਾਨਕਾਨਿਰਗੁਣਗੁਣਕਰੇਗੁਣਵੀਤਿ
ਅਗੁਣਦੇਇ। ਤੇਹਕੋਇਨਸੁਸੁਈਜੇਤਿਸਗੁਣ
ਕੋਇਕਰੇਇ। ਇਸਕਾਅਰਥਾਜੇਅਸਾਂਗਜੇਗਕੇ
ਬਲਕਰਕੇਚਰੇਜੁਗਕੀਆਰਬਲਾਹੋਇ। ਅਰੁਤਿ
ਸਤੇਰੁਦਸਗੁਣਅਉਰਹੋਇ। ਅਰੁਨਵਾਖੰਡਪ੍ਰ
ਥਵੀਮੋਝਾਣੀਐਪ੍ਰਸਿਧਹੋਇ। ਅਰੁਨਾਲਚਲੇਸ
ਰੁਕੋਇ। ਆਗਿਆਮੋਰੁਸਰੁਚਲੇ। ਅਰੁਨਾਮਠੀਪ੍ਰ
ਸਿਧਹੋਇ। ਜਸਕੀਕੀਰਤਰੁਜਗਤਬਿਖੈਬਹੁਤ

ਜੇਦਿ। ਜੇਤਿਸੁਨਦਰਨਆਵਈਤਵਾਤਨਪੁਛੈ
ਕੇਦਿ। ਜੇਤਿਸਕਉਪੁਰੁਦੁਸੁਨਆਵੈਕੈਸਾਪੁਰੁ
ਤਿਸਕੀਸਤਾਤੇਈਸਰਜਪਾਪਤਿਹੁਆਯੋ। ਜੇ
ਸੋਚਿਤਨਆਵੈ। ਤਉਉਹੁਕਿਸੀਕੇਪੁਛੈਤੋਗੇ
ਨਹੀਰਹਤਾਬਾਤਹੁਕੋਈਨਹੀਪੁਛਤਾਕਾਹੇਤੇ
ਹੁਗਤਬਿਨਾਬਡਿਆਈਆਕਾਅਤਅਹੀਕਾ
ਰਹੀਬਾਦਿਤਾਯੋ। ਜੇਸੀਦੋਸਧਰੇਦਿ। ਤਿਸਅਹੀ
ਕਾਹਤੇਦੋਸੀਤੇਦੋਸਕਰਿਕੇ। ਤਿਸਦੋਸਵਾਨਕਉ
ਕੀਟਾਅੰਦਥੀਕੀਟੁਕਰਕਿਆਕਹੀਐ। ਕੀਟਜੇਨ

੬੭
ਕਉਅਪਨੋਦੇਸਕਰਪਾਪਤਹੋਵੈਹੈ॥ਤਿਸਕੀਟਕਉ ੩੭
ਕਉਪੁਛੈਹੈ॥ਦਿਸਪਰਪਸਾਛੈਹੈ॥ਗੁਰਕੀਮਤਿ
ਤੁਲੇਹਦਿਆਛੈ॥ਗੁਗਤਿਬਿਨਾਬਹੁਤੁਬੇਸਿਆਛੈ॥
ਨਾਨਕਨਿਰਗੁਣਗੁਣਕਰੇਗੁਣਵੰਤਿਆਗੁਣਦੇ
ਇ॥ਗੁਰਕਹੈਹੈਨਿਰਗੁਣਗੁਣਅਤੀਤਜੋਨਾਗੁਣ
ਹੈ॥ਤਿਨਸੋਉਤਪਾਤਿਜੋਗੁਣਹੈਪ੍ਰਮਾਦਿਕਗੁਗਤਿ
ਲਖਦੁਸੋਪਾਪਤਿਹੈ॥ਤਿਨਕਉਸੇਗੁਣਵੰਤੇਕਹੀ
ਐ॥ਤਿਨਗੁਣਵੰਤਿਆਕਉਗੁਗਵਾਨਆਪਣਾਗੁਣ
ਦੇਤਾਹੈ॥ਕਿਆਗੁਗਆਨਦੁਆਰਾਆਪਨੋਸਧਸਰੁ

ਪਕਉਪਾਪਤਿਕਰੈਹੈ। ਤੇਹਕੋਦਿਨਸੁਫਲੀਭੇਤਿਸ
ਗੁਣਕੋਦਿਕਰੇਦਿ। ਤੇਹਕਹਿਐ। ਐਸਾਕੋਈਨਹੀ
ਨਜਰਆਵਤਾਭੇਤਿਸਗੁਗਵਾਨਪਾਤਿਗੁਣਕਰੈ
ਕਾਹੇਤੇਸਬਗੁਣਨਿਧਾਨਆਪਹੀਆਪਅਦੈਤ
ਸੁਤੈਸਿਧਨਾਰਾਯਣਹੈ। ਸੋਸਖਿਆਤਕਾਰਸਰਵਣ
ਸਨਨਨਿਧਿਆਸਨਾਬਿਨਾਨਹੀਹੋਤਾ। ਤਿਸਪਰਸੀ
ਗੁਰ੍ਹਾਪਾਕਾਰਿਕੇਪ੍ਰਬਸੇਸਰਵਣਕਾਮਹਾਤਮਕ
ਹੈਹੈ। ਸੁਣਿਐਸਿਧਪੀਰਸੁਰਨਾਥਾਸੁਣਿਐਧਰਤੀ
ਧਵਲਅਕਾਸਾਸੁਣਿਐਦੀਪਲੋਆਪਤਾਲਾਸੁਣਿ

ਐਧੋਹਨਸਕੈਕਾਲਾਨਾਨਕਰੁਗਤਾਂਸਦਾਵਿਗਾਸਾ ੩੮
ਸੁਇਐਦੁਖਪਾਪਕਾਨਾਸਾ ੯੧ ਦਿਸਕਾਮਰਬਾ
ਗਰਸਾਸਤ੍ਰਕੇਵਾਕਸੁਵਦੁਦੁਆਰੇਪੁਰਖਸਿਧਤਬਾ
ਪੀਰਾਕਹੀਐਲੋਗੀਓਬਿਖੇਮਹੰਤਾਜੰਗਆਂਦਿ
ਕਕ੍ਰਿਆਸੁਵਦੁਦੁਆਰੇਕੀਦੇਤੇਸੁਰਦੇਵਤਾਹੋਵੈ॥
ਅਰੁਨਾਥਾਗੋਰਖਆਦਿਕੋਕੀਪਦਵੀਸੁਵਦੁਤੇਹੀ
ਹੋਵੈ॥ ਧਰਤੀਜੋਦਿਹੁਲੇਪਨਾਕੋਊਖੋਦੈਕੋਊਚੰਦ
ਨਲੇਪਾਯਾਸਮਤਾਲਖੁਸੁਵਦੁਹੀਤੇਪਾਪਤਹੋਵੈ
ਹੈ॥ ਧਵਲਕਹੀਐਅਡੋਲਆਸੈਰੂਤਸੇਭੀਸੁਵਦੁ

ਜੀਤੋਹੈਰੈ। ਅਥਵਾ ਪਾਂਚਤਤਕੀਧਾਰਦੁਸਵਣੁ
ਦੁਆਰੇਹੀਪ੍ਰੀਆਦਿਪਾਂਚੇਤਤਕੀਗਤਿਕ੍ਰਪਾ
ਪਤਹੈਰੈ। ਅਕਿਆਸਵਣੁਦੁਆਰੇਹੀਕਰਤਬਤਾਂ
ਕੇਜੋਗਹੋਤਾਰੈ। ਅਰੁਦੀਪਲੇਆਪਤਾਲਾਦੀਪਜੰ
ਬਦੀਪਤੇਲੇਕਰਸਪਤਦੀਪਾਲੇਆਗੁਲੇਕਤੇਲੇ
ਕੈਸਪਤਉਪਰਕੇਲੇਕਾਪਤਾਲਸਪਤਨੈਚੇਕੇਲੇਕਾ
ਸੋਚਉਦਹਲੇਕਕੇਗਿਆਤਾਤਬਾਪਵੇਸਤਾਕਉਸ
ਵਣੁਹੀਤੋਸਮਰਬੋਹੈਰੈ। ਅਸਾਂਗਜੋਗਸਵਣੁਦੁਆ
ਰੇਕਰਤਬਤਾਸਿਪਤੇਕਾਲਪੋਹਸਕਤਾਨੁਹੀ। ਅਕਿਆ

ਛਿਰੰਝੀਵਹੋਤੇਹੈ ਨਾਨਕੁਗੁਰਗਤਾਸਦਾਵਿਗਾਸਾਸੁ ੩੬੬
ਇਐਦੁਖਪਾਪਕਾਨਾਸਾਗੁਰਕਹੈਹੈ। ਅਐਸੇਹੀਨਵਧਾ
ਆਦਿਗੁਗਤਿਸਦਹੁਤੇਗੁਗਤੇਕੇਦੁਖਪਾਪਨਸੋਤੇ
ਹੈ। ਸਦਾਵਿਗਾਸਾਕਹੀਐ। ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਕੋਪਾਪਤ
ਹੋਵੈਹੈ। ਕੈਸਾਅਨੰਦਹੈ। ਅਭਿਸਕਉਪਾਪਤਿਹੋਇਕੈ
ਫੇਰਨਿਵਿਰਿਤਨਹੀਚਿਤਾਸਦਾਏਕਰਸਰਗਤਾਹੈ।
ਅਤਿਸਖਕਉਪਾਪਤਿਹੋਵੈਹੈ। ਅਬਗੁਗਤਲਖਨ
ਵਰਨਨਾਏਪਦੀ। ਅਬਮੇਕਹੋਹਉਗੁਗਤਪਸੰਗਾ
ਹੈਉਮਾਧਮਕਾਨਿਸੁ ਤਿਅੰਗਾ। ਪ੍ਰਥਮੇਨਵਧਾ

ਤ

ਕੋਰੋਬਖਾਨਾ ਸਦਹੁ ਕੀਰਤਨ ਸਿਮਰਨ ਭਾਨਾ ॥ ੧੫ ॥
ਦਸੇਵਨ ਅਰੁ ਅਰਚਾ ਬੰਦਨਾ ॥ ਦਾਸਾਰੁ ਉਪਨਾਸ
ਖਾਸ ਮਰਪਣੁ ॥ ਜਗਨ ਵਅੰਗ ਨਨ ਵਧਾਲ ਜੀਐ ॥
ਜਾਕੋ ਅਰੁ ਬੁਝਤ ਖਾਅ ਬਕ ਜੀਐ ॥ ੨੫ ॥ ਭੁਕੇ ਗਏ ॥
ਸੰਤ ਨ ਜੋ ਵਗਨਾ ॥ ਇਕਾਗਰ ਚਿਤ ਸੁਨੈ ॥ ਜਗ ਸਦਹੁ
ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ ਭੁਕੇ ਗਾਨਿ ਗਾਵੈ ॥ ਕੀਰਤਨ ਭਗਤ
ਜਾਗਿ ਰਹਿ ਲਾਵੈ ॥ ੩੫ ॥ ਰਸਨਾ ਚਿਤ ਭਯੋ ॥ ਭੁਨਾਮ
ਸਿਮਰਨ ਜਾਗਿ ਲੈ ਸੁਖ ਧਾਮ ॥ ਚਰਨ ਗਬੰਦ ਪ੍ਰ
ਭੁਕੇ ਨਿਤ ਸੇਵੈ ॥ ਪਾਦ ਸੇਵਨ ਭਗਤ ਲਹੁ ਭੁਵੈ ॥

॥ ४ ॥ ਅਨਕਰਗੁ ਵਨ ਨਿਹ ਚੈ ਕਰੈ ॥ ਅੰਦ੍ਰਾ ਚਲ ਸਿੰਘਾ ॥ ੪੦ ॥
ਸਨ ਧਰੈ ॥ ਤਾਪਰ ਸੀਨਾਰਾ ॥ ਯੁਥਾ ਪਾਪੁ ਤੈ ਸਨਮੁ
ਖ ਬੈਠੇ ਆਪਾ ॥ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਸੇਝਾ ॥ ਸਾਥਿ ਧਾਨ
ਸੁਵਰਣੁ ਕਲਸ ਪੁਰੁ ਕੋਇ ਸਨਾਨਾ ॥ ਪੁਹ ਪਸਾਲ
ਅਗੇ ਪੈਦੇ ਧੂਪਾ ॥ ਅਰੁ ਰੋਗ ਸਮਗੀ ਉਤਮ ਰੂਪਾ ॥
ਅਗ ਪਨ ਕਰੈ ਪੁਰੁ ਕੋ ਰੋਗਾ ॥ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪੀ
ਅਤਿ ਜੋਗਾ ॥ ਚਿਤ ਆਪਨੇ ਪੁਰੁ ਮੇ ਕਰੈ ॥ ਸੁਵ
ਰਣ ਬਾਲਾ ॥ ਬਨ ਮੇ ਧਰੈ ॥ १ ॥ ਦੇਹ ਗਾ ॥ ਸਿੰਘ ਤਦੀ
ਪਯਗਾ ॥ ਵੈਤਾਸ ਮੇ ॥ ਅਰੁ ਬਾਝੇ ਅਨਕ ਪਕਾਰਾ ॥

ਬਹੁਪਕਾਰਪੁਨਸੋਕਰੈਪ੍ਰਭੁਕੋਨਾਮਉਚਾਰਾ॥੮॥
ਬਡੇਗਬਿਨਤੀਕਰੈਹੋਪ੍ਰਭੁਮੇਅਗਿਆਨਾਪੁਸ਼ਾਬਿ
ਧਯਾਨੋਨਹੀਸਰਨਗਾਪ੍ਰਭੁਗਵਾਨਾ॥੯॥ਅਰਚਨਕੀ
ਬਿਧਯਹਕੀਧੀਅਬਬੰਦਨਕਹੋਪ੍ਰਕਾਰਾਦੰਡਨਿ
ਆਦੀਨਿਮਸਕਾਰਪ੍ਰਭੁਬੰਦਨਯਹੀਬੀਚਾਰਾ१੦॥
ਗੈਰਮਾਨੁਸਦਪ੍ਰਭੁਕੋਰਹੈਅਗੁਰਗਾਯਹਿਦਾਸਾਦਾ
ਸਰੁਵਯਹਗੁਗਤਿਅਬਕਹੋਸਖਾਪਸ਼ਾਸਾ१੧॥ਪੁਲ
ਕਪ੍ਰਭੁਅੰਤਰਨਹੀਮਨਬਚਕਰਮਨਿਤਸੰਗਾਮਿਤ
ਸੰਗਤਿਮਿਮਿਤਕੇਯਹੀਸਖਾਪਨਅੰਗਾ१੨॥ਅਨੁਤੰ

ਨਧਨਆਦਿਕਸਕੈਪਕੁਕੇਅਗੇਪੈਚਿਤਾਅਰਪਛੁਲੈ ੪੧
ਉਨਵਅੰਗਯਾਨਵਧਾਰਗਾਤਿਸੁਮਿਤਾ ੧੩ ਰਮਣੁ
ਸੀਲਪ੍ਰਕੁਰਾਵਤਤਜਸੁਰਤਹੀਰਿਮਾਨੁਮਨਬਚ
ਸੋਪ੍ਰਸਾਕਰੈਸੋਰੁਗਤਕਨਿਸਟਾਝਾਨਾ ੧੪ ਅਥਮਧ
ਮਾਰੁਗਾਤਿਕੋਅੰਗਾਦੇਹਗਾਘੇਮਪ੍ਰਕੁਚਿਤਲੀਨ
ਜਬਕੁਲਿਗਾਦਿਓਸੁਧਦੇਹਾਚਿਤਮਗਨਪ੍ਰਮੋਰ
ਹਿਓਕਉਨਕਰੈਬਿਧਦੇਹਾ ੧੫ ਅਟਪਟਬਾਨੀਲਾਜ
ਨਹਰੇਮਾਂਚਲਾਦ੍ਰਿਗਨੀਗਾਗਾਨਾਸਕਾਬਿਰਦਨਉ
ਚਕੁਲਿਓਪ੍ਰੇਮਸੁਰੀਗ ੧੬ ਘੇਮਮਗਨਅਹਿਨਿਸਟਿ

ਰੈਹਰਿਗੁਗਤਨਪੁਨਸੰਗਾਪ੍ਰੇਮਲਛਨਾਯਕਹੀ
ਮਧਮਗੁਗਤਿਸੇਅੰਗਾ੧੭ਅਥਪਰਗੁਗਤਿਕੋ
ਅੰਗਾ੧੮ਚੋਹਗਾਆਪਪ੍ਰਭੂਮੇਲੀਨਪ੍ਰਦੇਖੈਸੁ
ਮੋਤਾਸਾਭਿਉਬਰਫਪੁਤਲਾਜਲਬਿਖੈਤਿਉ
ਹਰਿਮੋਹਹਰਿਦਾਸਾ੧੮ਸਬਬਿਸ੍ਵਹਰਿਕੋਬਿਖੈ
ਹਿਰੀਦੇਖੈਦੰਛਾਬੇਦਉਕਾਤਿਨਿਹਚੈਯਹੀਪ੍ਰਗ
ਗੁਗਤਿਕੋਲਛਾ੧੯ਗੁਗਪ੍ਰਮਾਣਾਮੇਨਹੀਪ੍ਰਭ
ਸਰੁਕਛੁਤੇਗਾਈਘੈਨਿਰਗੁਣਉਘੈਸਰਗੁਣ
ਕੇਲਕਰੇਦਿਚਸਾਹਿਬਮੇਗਾਸੋਯਹਪ੍ਰਸੰਗਪ੍ਰਾਇ

ੴ ਬਿਪਰੁਗਤਿ ਲਛਨ ਕਰੇ ॥ ਯਹਿ ਸਿਵ ਦੁਆਰੇ ॥ ੪੨ ॥
ਭੁਗਤੇ ਕੇ ਮਨ ਮਹਾਂ ਆਨੰਦ ਪਾਪਤਿ ਰੇ ਵੈਰੈ ॥ ਸੁਖੈ ਮੇਰੇ
ਦੀ ਸੁਰਬ੍ਰਹਮਾਇੰਦਾ ॥ ਸੁਖਿ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਸਲਾਹੁ ਮੰਦਾ ॥
ਸੁਖਿ ਮੇਰੇ ਗੁਰੁ ਗਤਿ ਤਨੁ ਰੇਦਾ ॥ ਸੁਖਿ ਮੇਰੇ ਸਾਸਤ੍ਰ
ਸਿੰਮਤ ਬੇਦਾ ॥ ਨਾਨਕ ਭੁਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸਾ ॥
ਸੁਖਿ ਮੇਰੇ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸਾ ॥ ਇਸ ਕਾ ਅਰਥਾਤੁ
ਗਵਾਨ ਕਰੈ ॥ ਜੋ ਜਿਸ ਕਾ ਉਪਾਸ ਕਰੈ ॥ ਸੋ ਤਿਸੀ ਕੀ
ਗਤਿ ਕਉ ਪਾਪਤਿ ਰੇ ਤਾਰੈ ॥ ਸਿਵ ਜੀ ॥ ਅਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ॥
ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰਾ ॥ ਇਨ੍ਹੀ ਉਪਾਸ ਨਾ ਸੁਵਦੁ ਤੇ ਸੋ ਗਤਿ

ਕੋਪਾਪਾਤਿਰੋਤੈਰੈ। ਮੁਖਸਲਾਹਦੁਸੰਦਾਪ੍ਰਤਕੇਗੁਣ
ਬਾਦਮੁਖਤੇਮੀਨੀਤਰਹਉਚਾਰਦੁਅਥਵਾਅੰਤਰਿ
ਮੁਖੀਸੋਯਹਸਵਦੁਤੇਹੀਪ੍ਰਾਪਤਿਰੋਵੈਰੈ। ਅਰੁ
ਗਕੀਜੁਗਾਤਿਸਵਦੁਤੇਤਨਰੁਦਾਕਹੀਐਸਰੀ
ਰਲਪਦੀਰਘਅਥਵਾਪਰਕਾਇਆਪ੍ਰਵੇਸਕੇਸ
ਮਰਥਰੋਵੈਰੈ। ਅਰੁਸਾਸਤ੍ਰਸਿੰਮਿਤਬੇਦਕੇਤਾਤ
ਪਰਜਕਉਗੁਰਦੁਅਰੇਸਵਦੁਹੀਤੇਪ੍ਰਾਪਤਿਰੋਵੈ
ਰੈ। ਗੁਰਕਰੋਰੈ। ਗੁਗਾਤਿਜਨਗੁਗਾਤਿਲਛਨਸ
ਵਦੁਤੇਮਹਾਂਅਨੰਦਕੋਪਾਪਾਤਿਰੋਤੈਰੈ। ਦੁਖਪਾਪ

ਕੋਨਾਸਕੀਦੇਹੂਦੇ। ਸੁਹਿਐਸਤਸੰਤੋਖਗੀਆਨੁਸੁ ੪੩
ਹੁਐਅਠਸਠਕਾਦਿਸਨੁਸੁਹਿਐਪਤ੍ਰਿਪਤ੍ਰਿਪਾ
ਵਹਿਮਾਨੁਸੁਹਿਐਲਾਗੈਸਹਤਿਧਿਆਨੁਸਨੁਕ
ਭਗਤਾਸਦਾਦਿਗਾਸੁਸੁਹਿਐਦੁਖਪਾਪਕਨਾਸੁ
੧੦ ਹਿਸਕਾਅਰਥਾਸਤਕਹੀਐ। ਲਬਾਰਬਵਾਕਾ
ਸੰਤੋਖਕਹੀਐ। ਸੁਖਪਦਾਰਥਤੇਅਚਾਰਕੇਵਲ
ਆਤਮਆਨੰਦਬਿਖੈਤ੍ਰਿਪਤਿ। ਗੀਆਨਕਹੀਐ
ਸਤਅਸਤਕਾਨਿਰਭਾ। ਅਠਸਠਤੀਰਥਕਾਦਿਸ
ਨਾਨਾਪ੍ਰਭਪ੍ਰਬੰਧ। ਬਿਦਿਆਮਾਨੁਕਹੀਐਗੁਰ

ਭਾਵ ਕੋ ਪਾਪਾ ਤਿਹੋ ਦੇਹੈ ॥ ਸਹਜਾ ਧਿਆਨ ਕਰੀਐ ॥
ਜਦੇ ਮਾਦਿ ਤੇ ਅਰੁ ਮਾਨ ਨਿਵਰਤਹੋ ਕੈ ਜਾਂਹਾਂ ਤਹਾਂ
ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ॥ ਸੋ ਜਹਾ ਸਬ ਸਵਦੁ ਹੀ ਤਿਥਾ
ਪਾਤਿਹੈ ॥ ਨਾਨਕ ਰੁਗਤਾ ਸਦਾ ਦਿਗਾਸਾ ॥ ਸੁਇਐ
ਦੁਖ ਪਾਪ ਕਾਨਾਸਾ १੦ ॥ ਸੁਇਐ ਸਰਗੁ ਭਾਕੇ ਗਾਹ
ਸੁਇਐ ਸੇਖ ਪਰਿ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ॥ ਸੁਇਐ ਅੰਧੇ
ਪਾਵਹਾਰਾ ॥ ਸੁਇਐ ਹਾਥਹੋ ਦੇ ਅਸਗਾਹਾ ॥ ਨਾਨ
ਕ ਰੁਗਤਾਂ ਸਦਾ ਦਿਗਾਸਾ ॥ ਸੁਇਐ ਦੁਖ ਪਾਪ ਕਾਨਾ
ਸਾ ੧੧ ॥ ਦਿਸਕਾ ਅਰਬਾ ॥ ਸਰਗੁ ਭਾਕੇ ਗਾਹਾ ॥ ਕਹੀ

ਐਯਨਖਥਿਦਿਆਸੇਪ੍ਰਬੀਨਤਾਅਰੁਝਨਸਆ੨੨
ਪਨੇਕਰਮਸਵਦੁਤੇਸੇਖਤਬਾਪੀਰਤਬਾਪਾਤਿਸਾਹ
ਭਿਨੁਭਿਨੁਪਦਵੀਕੋਪਾਪਤਿਹੋਤੇਹੈਅਰੁਅੰਧੇ
ਕਹੀਐਆਵਿਵੇਕੀਬਬੇਕਰੂਪੀਨੇੜਕਉਸਵਦੁ
ਦੁਆਰੇਹੀਪਾਪਤਿਹੋਤੇਹੈਅਰੁਉਗਤਪਕਰਮਸ
ਵਦੁਦੁਆਰੇਅਸਗਾਹਕਹੀਐਸਮੰਦੁਰੀਬਾਹਿਰੇ
ਵੈਹੈਗਹਿਰਦੁਕਸਆਦਿਕਉਚੀਆਹੀਹੈਗੁਰ
ਕਹੈਹੈਐਸੇਹੀਭੁਗਤਿਕੇਲਛਨਸਵਦੁਰੁਗਤੇ
ਕੇਮਨੁਬਿਖੇਅਹਾਂਬਾਜਾਨੰਦਪਾਪਤਿਹੋਵੈਹੈਅਰੁਦੁ

ਪਿ
ਨ
ਨ
ਕੋ
ਦ
ਤ
ਗ
ਨ
ਜੋ

ਪੀਛੈ ਪਛਤਾਇ ਕਹੀਐ ਜੋ ਹਾਹਾ ਬੇਕੁਛੁ ਅਰੁਮਾ ਕੰ ੫
ਨਕੁਛੁ ਰਹੇ ਬੇਸੇ ਅਬਜਾਨੁ ਜੋ ਦੇ ਕਸਪ ਨਿਰੰਜ
ਨਹੀ ਨਿਰੰਜ ਨਹੀ ਯਹ ਗਤਿ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਲਿਖੇ
ਕੋ ਕੋਈ ਸਮਰਥ ਨਹੀ ਜੋ ਸੰਪੂਰਨੁ ਪ੍ਰਬਵੀ ਕਾਗ
ਦੋਹੇਇ ਅਰੁ ਬਨਾਸ ਪਤੀ ਕਲ ਮੋਹੇਇ ਅਰੁ ਸਪ
ਤਸਮੰਦੁ ਮਸੋਹੇਇ ਅਰੁ ਸਾਰਸੁ ਤੀਬਕ ਤਾਹੇਇ ਅਰੁ
ਗਣੇ ਸਲਿਖਾਰੀ ਹੋਇ ਅਰੁ ਬਿਆਸੇ ਅੇਸੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ
ਨੇਹਾਰੇ ਹੋਰਿ ਤਉ ਭੂਮੀ ਨੇ ਕੀਗਤਿ ਕਾਜੇ ਮਹਾਤਮੈ
ਜੋ ਭੈ ਨ ਕੋਈ ਚਾਰਸ ਕੋ ਸੋ ਨਹੀ ਕਾਰੇ ਤੇ ਅਮਤਿ ਬਿ

ਅੰਤਰੇਐਸਾਨਾਮਨਿਰੰਤਰਨਹੋਇਯੋਕੋਮਨਭਾਇ
ਮਨਕੋਇਯੋਸਾਮਹਾਤਮਨਿਰੰਤਰਨਾਮਕਹੈਯੋਕੋ
ਈਗੁਰੇਤੇਸਵਦੁਦੁਆਰੇਆਪਨੇਮਨਬਿਖੇਮਨ
ਨਕੋਈਕਰਭਾਇ॥੩॥ਬਹੁਰਿਕਹੈਯੋਗੰਨੈਸੁਗਤਿ
ਰਵੈਮਨਬਧਾਸੰਨੈਸਗਲਕੁਵਨਕੀਸੁਧਾਸੰਨੈ
ਮੁਹਚੇਟਾਨਹੀਖਾਇਯਾਸੰਨੈਯਸਕੋਸਾਬਨਭਾਇ
ਯੋਸਾਨਾਮਨਿਰੰਤਰਨਹੋਇਯੋਕੋਮਨਭਾਇਮਨਕੋ
ਇ॥੩॥ਇਸਕਾਅਰਥਾਗੁਰਦੁਆਰੇਮਨਨਤੇ
ਸੁਗਤਿਕਹੀਐਸੁਕੁਅਸੁਕੁਕਾਰਿਯਾਨਹੀਤਾ

ੴ ਅਰੁ ਮਨ ਬਧ ਕਹੀਐ ਮਨ ਕਾ ਸੰਕਲ ਪਾਵਿਕਲ ੪੬
ਪਰੁ ਪਰੈ ਬਧ ਕਾ ਨਿਹ ਚੈ ਸਰੂਪ ਚੈ ਸੋ ਚੈ ਦੇ ਕਹੀ
ਬਿਤਾ ਤਾ ਕਾ ਨਾਮ ਦੇ ਚੈ ਸੋ ਮਨ ਨ ਤੇ ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਬਧ
ਚੋ ਤੀ ਚੈ ਅੰਨੈ ਸਗਲ ਭਵ ਨ ਕੀ ਸੁਧਾ ਭਵ ਨ ਕਹੀ
ਐ ਅਤਲਾ ਗਵਿਤਲਾ ਸੁਤਲਾ ਗਸਤਾਲਾ ਤਲ
ਮਹਤਲਾ ਪਤਾਲਾ ਯਹ ਸਪਤ ਪਤਾਲਾ ਭੂ ਭੁਵ
ਸ੍ਵਹ ਅਹਰ ਭਨ ਤਪ ਸਤਿ ਯਹ ਸਪਤ ਉਪਰ
ਕੋਲੋ ਕਾ ਸੋ ਮਨ ਨ ਤੇ ਚੈ ਦਹ ਭਵ ਨ ਕੀ ਸੁਧ ਕਹੀਐ
ਗਿਆਤਿ ਚੋ ਤੀ ਚੈ ਅੰਨੈ ਸਹਿ ਚੋ ਟਾਨ ਹਿਖਾਇ॥

ਅਨਨਤੇਲਮਕੇਦੂਤੇਕੀਚੇਟਾਮੁਖਪਰਨਹੀਖਾਤਾ
ਅਰੁਲਮਕੇਸਾਬਹੁਨਹੀਜਾਤਾਐਸਾਨਾਮਾਨਿ
ਰੰਜਨਕਾਹੋਯੇਕੋਈਮਨਕਰਮਨਨਕਰਤਾਉਕੋਈ
੧੩ ਅੰਨੈਮਾਰਗਠਾਕਨਪਾਇਅੰਨੈਪਤਿਸਿਉਪ
ਰਗਟਜਾਇਅੰਨੈਮਗਨਚਲੇਪੰਥਾਅੰਨੈਧਰ
ਮਸੇਤੀਸਨਥੀਧਾਐਸਾਨਾਮਾਨਿਰੰਜਨਹੋਇਯੇ
ਕੇਮਨਜਾਉਮਨਕੋਇ ੧੪ ਯਦਿਸਕਾਅਰਥਾਅੰਨੈ
ਮਾਰਗਠਾਕਨਪਾਇਠਾਕਨਪਾਇਕਹੀਐਯੇਖ
ਮਾਰਗਸੋਥਿਅਨਨਹੀਚੇਤਾਪਤਿਸੁਪਤਿਪਰ

੨੨
ਦੁਝਾਤਾਯੋ ਅੰਗੁ ਕਹੀਐ ਫੇਰਤ ਨ ਸਮਰਨ ਕੇਸਾ ੨੭

ਰਗਪੰਥ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜੋਤਾ ਬਹੁ ਨ ਧਰਮ ਹੀ
ਸਿਉ ਸੰਨ ਬੰਧ ਨਿਹ ਚੈ ਜੈ ਵੈਯੋ ਐਸਾ ਨਾਮ ਨਿਰੰ
ਤਨ ਕਾਯੋ ਭੋਕੋਈ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸਵਦੁ ਕਰਮ ਨ
ਨਤਾਏ ਮਨ ਬਿਖੋਕੋਈ ੧੪ ਬਹੁ ਨ ਕਹੈ ਯੋਗੀ
ਨੈਪਾਵੈ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ਅੰਨੈ ਪਰਵਾਰੈ ਸਾਧਾਰਾ ਅੰ
ਨੈਤਰੈ ਤਾਰੈ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਅੰਨੈ ਨਾਨਕ ਕੁਵੈ ਨ ਭਿਖਾ
ਐਸਾ ਨਾਮ ਨਿਰੰਤਰ ਜੋਇ ਭੋਕੇ ਸੰਨਤਾਏ ਮਨ ਕੇ
ਇ ੧੫ ਇਸਕਾ ਅਰਥੁ ਅਨਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਆਪ

ਨੇਪੁਵਾਰਸਹਤਿਬੈਕੰਨਧਾਅਕੋਪਾਪਤਿਜੇਵੈਭੈ
ਗੁਰਕੀਸਿਖਆਮਨਨਸੇਆਪਤਰੈਸਗਲੇਕੁਲ
ਤਾਰੈਗੁਰਕਰੈਭੈਆਨਨਤੇਕੁਵੈਨਭਿਧਾਗਿਆ
ਬਹੁਨ੍ਹੀਸੀਸਾਰਚਕੁਮੇਦੇਵਾਦਿਕੋਕੋਈਨਕੋਕੁਮੇਭੈਨ
ਹੀਐਸਾਨਮਾਨਿਰੰਤਨਕਾਰੈਭੈਕੋਈਮਨਨਕਰਸਾ
ਏਮਨਕਰਕੋਕੋਈ॥੫॥ਇਤਸ੍ਵਦੁਮਨਨਮਹਿਮਾ
ਸਿਖੋਵਾਚਾਦੋਹਰਾਹੇਭੁਗਦਨਮਹਿਮਾਸੁਨੀਸੁ
ਵਦੁਮਨਨਤਵਪਾਸਾਯਥਾਤਤੁਅਬਸਬਬਿਧਕ
ਹੇਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਦਾਸਾ॥ਸਿਖਵਾਕਾਂਕਉਸਵਦੁਕਾਰਿਗੁ

ਭੋਲੇ ਕਰੁਣਾ ਗਾਇਆ ਚਤਤੁ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਸੁਵਣੁ ਕਰੁਣ ੪੮
ਹਰਾਇ ॥ ੨ ॥ ਅਭਾਉ ਪਾਕਾਰਿ ਕੋ ਸੁਵਣੁ ਕੀ ਬਿਧ ਕਰੈ ਹੋ ॥ ਪੰ
ਚ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਪੰਚ ਪ੍ਰਧਾਨੁ ॥ ਪੰਚੇ ਪਾਵਹੁ ਦਰਗਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ਪੰਚੇ
ਸੋਹਿ ਦਰਗਜਾਨੁ ॥ ਪੰਚਾ ਕਾਗਰ ਦੇਵ ਧਿਆਨੁ ॥ ਭੋਲੇ ਕਰੈ ਹੋ ਕ
ਰੁਣੀ ਚਾਰਾ ॥ ਕਰਤੇ ਕੋ ਕਰੇਣ ਕਾਨੁ ॥ ਹਿਸਮਾਰੁ ॥ ਧਵਲ ਪਰ
ਮਦਾਇਆ ਕਾ ਪੁਤਾ ॥ ਸੰਤੋਖ ਬਾਪਗਖਿਆ ॥ ਤਿਨ ਸੁਤਾ ॥ ਭੋਲੇ
ਕੁਝੈ ਹੋਵੈ ਸਾਚਿਆ ॥ ਧਵਲੇ ਉਪਰ ਕੇਤਾ ॥ ਗੁਰਾ ॥ ਧਰਤੀ ਹੋ
ਰਪਰੈ ਹੋਰੁ ਹੋਰੁ ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਗੁਰ ਤੇ ਲੋਕੇ ਏਕੁ ਹੋਰੁ ॥ ਜੀਅ ਜਾ
ਤਰੀ ॥ ਗਾ ਕੇ ਨਾਨੁ ॥ ਸਭੁ ਨਾਨਿ ਪਿਆਵੁ ਨੀਕਲਾ ॥ ਏਹ ਲੇ

ਖਾਲਿਖਲਾਇਕੋਇਲੇਖਾਲਿਖਆਕੇਤੋਹੋਇਕੇਤਾਤਾ
ਨਸੁਆਲਿਓਰੂਪਾਕੇਤੀਦਾਤਿਜਾਇਕਉਤੁਕਤਾਕੀਤਾ
ਪਸਾਓਏਕੋਕਵਾਓਨਤਿਸਤੇਹੋਏਲਖਿਦਹੀਆਓਕੁ
ਦਰਤਿਕਉਤੁਕਹਾਵੀਚਾਰਾਵਾਰਿਆਨਜਾਵਾਏਕ
ਵਾਰਾਯੋਤਧਰਾਵੈਸਾਈਰੁਲੀਕਾਰਾਤੁੰਸਦਾਸਲਾਮ
ਤਿਨਿਰੰਕਾਰਾ ੧੬ ਨਦਿਸਕਾਅਰਥਾਪੰਚਪਰਮਾਣ
ਸਪੁਸ਼ਟੀਆਦਿਪੰਚੋਤਤੁਸੋਪ੍ਰਮਾਣੁਹੋਨਤਿਸਤੋਅ
ਰੁਦਿਨਪੰਚੋਤੋਯੋਪ੍ਰਮਾਣੁਪੰਚੀਸਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਹੋਨਤਿਸ
ਤੇਕਰਕੇਸੰਪੂਰਣੁਵਿਸੁਚਰਮਚਰੰਪਭਨੁਰਚੀਹੋ

ਸੋਆਦਿਹਿਤੇਸੋਉਤਪਤਕਹੈਹੈ। ਆਦਿਹਿਬਿਖੇਸੁਧ ੨੯
ਚੈਤੰਨਸਤਾਮਾੜਭੋਨਾਗਾਦਿਦੁਹੈ। ਤਿਨਕੀਦਿਛਾਹੂ
ਈਭੋਦੇਕਹੀਮੇਬਹੁਤਹੋਵਾਂ। ਸੋਯਹਦਿਛਾਮਾੜਮਾ
ਦਿਆਭਾਵਤਪ੍ਰਮਾਣੁਸੁਧਬਿਖੇਕਲਪਤਹੂਈਤਾਵਤ
ਪ੍ਰਮਾਸੁਧਕੀਸੰਗਆਮਾਦਿਆਅਵਿਛਿਨਤਬਾਕੁਟਾਸ
ਤਬਾਪੁਰਖਕਹੀਅੇਹੈ। ਸੋਪੁਰਖਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਸੰਭੋਗਤੇਮਹ
ਤਤੁਹੋਤਹੂਦਿਆ। ਕੈਸੇਭੈਸੇਰਾਵਿਦੁਪਨਕੇਸੰਭੋਗਤੇ
ਅਗਿਨਉਤਪਤਹੋਤੀਹੈ। ਅੇਸੇਹੀਪੁਰਖਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਕੇ
ਸੰਭੋਗਤੇਮਹਤਤੁਹੂਅੰਸੋਤਿਧਾਹੋਤਾਹੂਦਿਆਸਾ

ਤਕਰਾਸਤਾਂਮਸਾਤਾਂਮਸਾਹੀਕਾਰਤੇਅਕਾਸਸਬਦੁ
ਗੁਣਹੂਆਆਕਾਸਤੇਬਾਯਸਪ੍ਰਸਗੁਣਹੂਆਵਾ
ਯੁਤੇਅਗਿਨਰੂਪਗੁਣਾਅਗਿਨਤੇਜਲਰਸਗੁਣਾ
ਜਲਤੇਪ੍ਰਥਵੀਰੀਧਗੁਣਾਐਸੇਅਨਕ੍ਰਮਸੇਤੀਨ
ਗੁਣਪੰਚਤਤਤਤਬਾਪੰਚਤਨਮਾਤ੍ਰਾਉਤਪਤਰੁਏ
ਅਤਿਨਕੇਸਮਦਾਓਬਿਖੇਯੋਤਮਗੁਣਅੰਸਪੰਚੇਤਤ
ਬਿਖੇਯੋਅਤਿਸਤੇਪੰਚੀਸਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਕਾਅਸਥੂਲਸਰੀ
ਰੂਪਾਯੋਅਬਪੰਚੀਸਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਤ੍ਰਿਨਤ੍ਰਿਨਰੁਏਯੋ
ਏਕਏਕਤਤਤਦੁਧਾਯੋਇਕੈਅਰਧਗੁਣਾਅਪਰਧ

ਅਰੁ ਅਰਪੁ ਗੁਗ ਕੇ ਚਾਰੁ ਗੁਗ ਕਰ ਕੇ ਚਾਰੇ ਕਉ ਦੀਏ ॥ ੫੦ ॥
ਅਰੁ ਚਾਰੇ ਤੇ ਚਾਰੁ ਲੀਏ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਅੰਸ ਅਬ ਕਹੈ ॥
ਅਸਾ ਅਸਾ ਨਾਨੀ ॥ ਤੁਚਾ ਰੋਮਾ ਜਹ ਪੰਚ ਅੰਸ
ਪ੍ਰਥਵੀ ਕਹੈ ॥ ਕਠਨ ਤਾ ਲਖਣਾ ॥ ਪੀਤ ਰੰਗ ਰੰਗ
ਗੁਣਾ ॥ ਝਰੂ ਸੁਗੁਣਾ ॥ ਰੇਤਾ ॥ ਪੀਤਾ ॥ ਸੈਤਾ ॥ ਲਾਲਰ
ਕਾਤਿ ॥ ਜਹ ਪੰਚ ਅੰਸ ਝਲੈ ॥ ਵੁਵਣੁ ॥ ਲਖਣੁ ॥ ਸੁ
ਕਲਰੰਗ ॥ ਸੀਤਲ ਸੁਗੁਣਾ ॥ ਉਤਪਤ ਗੁਣਾ ॥ ਪ੍ਰਧਿਆ
ਨਤਿ ॥ ਨਿੰਦਾ ॥ ਕ੍ਰਾਂਤਾ ॥ ਮਾਲਸਾ ॥ ਜਹ ਪੰਚ ਅੰਸ
ਤੇਰੈ ॥ ਲਾਲਰੰਗ ॥ ਉਸੁ ਦਾਹ ਕਪ੍ਰਕਾਸਾ ॥ ਈਰਧ ॥

ਸੁਭਾਵੈ ਯਾਵਨਾ ਪਸਾਰਨਾ ਉਤਕ੍ਰਮਾ ਚਲਨਾ
ਕੋਚਯਾ ਪੰਚ ਅੰਸ ਬਾਹੁ ਜੋ ਸੇਖਨ ਸੁਭਾਵੈ ਲੋਕ
ਮੋਹ ਕੋਧ ਕਾ ਮੰਠੇ ਯਾ ਪੰਚ ਅੰਸ ਅਕਾਸੈ ਗੁੰਨਉ
ਹਧ ਬਿਆਪਕ ਅਨਾਹਤ ਸੁਭਾਵੈ ਅਬ ਕਿਸਕਉ
ਕਉਨ ਅੰਸ ਦੀਆ ਅਰੁ ਕਿਸ ਤੇ ਕਉਨ ਅੰਸ ਲੀਆ ਅ
ਰੁਕਿ ਆਰਥਾ ਸੋ ਕਹੈ ਹੈ ਗ੍ਰਿਥ ਵੀ ਕਾ ਅਰਥ ਅੰਸ ਅਸ
ਮੁਖਰਾ ਗਾਸ ਜਲ ਕੋ ਨਾ ਨੀਤੇ ਤੇ ਕੋ ਤੁਚਾ ਪੈ ਨ ਕੋ ਰੋਮ
ਅਕਾਸ ਕੋ ਦੀਆ ਜਲ ਅਰਥ ਅੰਸ ਕੀ ਰਜਮੁ ਖਰਾ
ਗ੍ਰਿਥ ਤੇ ਤੇ ਕੋ ਸੁੰਦਰ ਬਾਹੁ ਕੋ ਲਾਲਾ ਅਕਾਸ ਕਉਰੁ

ਕਤਪਿਥਵੀਕੋਦੀਆ ਤੇਜਕੋਅਰਧਅੰਸਪ੍ਰਥਿਅਮੁ ੫੧
ਖਰਹੀਤਿਖਾਬਾਉਕੋਨਿਦਾਅਕਾਸਕੋ ੨ਕ੍ਰਾਤੰਤਲ
ਕੋਆਲਸਪਿਥਵੀਕੋਦੀਆ ਬਾਯਕੋਅਰਧਅੰਸਧਾਵ
ਨਮਖਰਹਾਪਸਰਨਅਕਾਸਕੋਉਤਕ੍ਰਮਤੇਜਕੋਚਲਨ
ਜਲਕੋਸੰਕੋਚਪਿਥਵੀਕੋਦੀਆ ਅਕਾਸਕੋਅਰਧਅੰ
ਸਲੋਕੁਮਖਰਹਾਕਾਮਬਾਯਕੋਕੋਧਤੇਜਕੋਮੋਹਜਲਕੋ
ਭੈਪਿਥਵੀਕੋਦੀਆਐਸੇਪੰਚਤਤੁਪਚੀਸਪ੍ਰਮਾਣੁ
ਜੋਕਹਿਐਮੋਪੰਚਪ੍ਰਮਾਣੁਅਸਬੂਲਸਰੀਰੋਗਾਅਸ
ਥਾਨਾਸੋਆਤਮਤੇਰਿੰਨਅਨਾਤਮਜਾਨਨਾਝੋਗੈ

ਪੰਚ ਪਾਠਾ ਕਰੀਐ ਪੰਚੋਤ ਤਤੁ ਕਰੋ ਤੇ ਗੁਣ ਪਾਠ
ਅੰਸਾ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਪੰਚ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਪੰਚ ਕਰ
ਮਇੰਦ੍ਰੀਆ ਤਿਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰੈ ਜੋ ਤ੍ਰਿਗਿਆਨ
ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਦੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਅਕਾਸ ਤੇ ਭੂਈ
ਤੁਚਾ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਪ੍ਰਾਣ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਦੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆ
ਬਾਹੁ ਤੇ ਭੂਈ ਨੇਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਪਾਦ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੀਆ
ਦੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਅਗਨ ਤੇ ਭੂਈ ਗ੍ਰਸਨਾ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆ
ਲਿੰਗ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਦੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਜਲ ਤੇ ਭੂਈ ਆਘਾਤ ਗਿਆਨ
ਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਗਾਦਾ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਦੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਪ੍ਰਥਵੀ

ਏਹੁਦੀ ਗਇਤੀ ਦਸਇ ਵੀ ਪਾਹੁ ਅਪਾਨਾ ਗਬਿਆਨੁ
 ਗਉਦਾਨਾ ਸਮਾਨਾ ਗਇਤ ਤੇ ਪੰਚ ਪਾਹੁ ਬਾ
 ਯੁ ਬਿਕਾਰਾ ਅਥਸ ਤੇ ਗੁਣ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅੰਸ ਕਰੈ ਜੋ ਏਕ
 ਹੀ ਅੰਤ ਹਕ ਰਹੁ ਕੀ ਚਾਹੁ ਬ੍ਰਿਤ ਜੋ ਗਤਿ ਸਕਰ ਚਤੁ ਸੈਕ
 ਹਾ ਜੋ ਜੈ ਸੇ ਏਕ ਹੀ ਪੁਰਖ ਪਾਠ ਨ ਕਰੈ ਤਉ ਪਾਠ ਕਕ
 ਹੀ ਐਯੋ ਪਕਾਵੈ ਤਉ ਪਾਚ ਕਕ ਹੀ ਐਯੋ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਸੰਕਲ
 ਪ ਬਿਕਲ ਪ ਬ੍ਰਿਤ ਕਾ ਨਾਮ ਨ ਜੋ ਗਨਿ ਜਚੈ ਬ੍ਰਿਤ ਕਾ
 ਨਾਮ ਧਾਯੋ ਗਉਤ ਵਨ ਬ੍ਰਿਤ ਕਾ ਨਾਮ ਚਿਤ ਜੋ ਅਹੰ
 ਕਰਤਾ ਅਹੰ ਭੁਗਤਾ ਇਸ ਅਹੰ ਬ੍ਰਿਤ ਕਾ ਨਾਮ ਅਹੰ ਕ

ਰਹੈ॥ ਇਤਿ ਚਤੁਰਸ੍ਰੀ ਅੰਤਹ ਕਰਣਾ ਅਥ ਚਤੁਰਦਸ
ਦੇਵਤਾ॥ ਇਸਾ ਪੈਨਾ ਸੂਰਜਾ ਬਰਨੁ
ਅਸ੍ਰ ਨੀਕੁ ਮਾਰਾ ਯਹ ਪੰਚ ਦੇਵਤਾ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀ
ਕੋਰੈ॥ ਅਗਨਿ॥ ਇੰਦ੍ਰਾ॥ ਉਪਾਇੰਦ੍ਰਾ॥ ਪ੍ਰਭਾਪਤਾ॥ ਸਿ
ਤਾ॥ ਯਹ ਪੰਚ ਕਰਮਾਇੰਦ੍ਰੀ ਕੋਰੈ॥ ਚੰਦ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾ॥ ਬਾਸਦੇ
ਵ ਰੁਦ੍ਰ॥ ਯਹ ਅੰਤਹ ਕਰਣੁ ਦੇਵਤਾ ਰੈ॥ ਇਤਿ ਚਤੁ
ਰਦਸ ਦੇਵਤਾ॥ ਸੋ ਯਹ ਦਸਾਇੰਦ੍ਰੀ ਪੰਚ ਪਾਉਰੇ ਗੁਸਾ
ਧਨੈ॥ ਸਬਦ ਸਪਰਸਾ॥ ਰੂਪ ਰਸਾ॥ ਗੰਧਾ॥ ਯਹ ਪੰ
ਚ ਰੂਪੈ॥ ਅਰੁ ਮਨੁ ਬਧੈ ਰੇ ਗਤਾ ਰੈ॥ ਸੋ ਰੇ ਗਤ

ਥੋਰੇਗ ਅਸ ਥਾਨ ਤ ਥੋਰੇਗ ਸਾਧਨ ਤ ਥੋਰੇਗ ਤਾ
 ਯਾਹ ਚਾਰੇ ਆਤਮਾ ਨਹੀ ਅਨਤ ਮਾਰੈ ਸੋ ਯਾਹ ਰਝੇਗ
 ਦੁਤ ਥਾਸ ਤੇਗ ਦੁਤ ਥਾਸ ਤੇਗ ਦੁਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਲਿੰਗ ਸਰੀ
 ਰਸਤਾਰਹਤ ਤੁਕਾ ਦੂਸਰਾ ਹੈ ਸੋ ਪੰਚ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਹੀਐ
 ਤੀਸਰਾ ਕਾਰ ਦੁਸਰੀ ਰਕੇਵਲ ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਮਾਰੈ
 ਅਹੀਨ ਲਾਨਾ ਮਿਕੋਰੀ ਸੋ ਯਾਹ ਸਮਸਤ ਸਹਤ ਮਾਇਆ
 ਪੰਚੇ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਾਹ ਮਾਨ ਦਰਗਾਹ ਕਹੀਐ ਈ
 ਸੁਰ ਅਥਾਨ ਸਤਾਮਾ ਤ ਅਸੇ ਰੂਪ ਤੀਸੀ ਸਤਾ ਬਿਖੇ
 ਪਾਵਹੀ ਮਾਨ ਕਹੀਐ ਲਖਾਇ ਮਾਨ ਹੈ ਪੰਚੇ ਸੋਹ

ਹਿਦਰਗਭਾਨਾਗਭਾਨਕਹੀਐਸਬਓਪਰਸੁਧ
ਅਚਲਕ੍ਰਮਅਦੈਤਸਤਾਮਾਤ੍ਰੇਨਾਗਯਦੁਹੈਤਿ
ਸਹੀਚਦੀਤੰਨਸਤਾਮਾਸਤਾਯਹਪੰਚੇਆਪ
ਨੇਕਾਰਦੁਤਥਾਕਾਰਯਸਹਤਸੋਹਤੇਹੈਗਕਿਆ
ਹਿੰਨਹਿੰਨਸਹਾਇਮਾਨ੍ਹੈਲੈਸੇਰਯਹੀਕੇਬਿਖੇ
ਅਰੁਯਹੀਕੇਆਸੈਕ੍ਰਮਰੂਪਿਸਰਪਪ੍ਰਗਟਸੁਭਾ
ਇਮਾਨ੍ਹੈਤੈਸੇਹੀਸਧਸਰੂਪਨਾਗਯਦੁਸਤਾਬਿ
ਖੇਅਰੁਤਿਸਹੀਆਸੈਪੰਚੇਸੋਹਤੇਹੈਸੋਹਤੇਕਹੀ
ਐਕਿਸੁਆਕਾਰਹੈਕੈਪਰਦਿਰਤੇਹੈਅਥਪ੍ਰ

ਬਸੇ ਮੁਕਤ ਸਾਧਨੁ ਤਗਿ ਆਸੀ ਕੋ ਉਗਰ ਧਿਆਨ ਕਰ
 ਤਹੈ ਪੰਚੇ ਕਾਰੁ ਗਰਦੇ ਕਧਿਆਨੁ ਸੇਕਿਆ ਕਹੀਐ
 ਪੰਚ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਸੰਪੂਰਣੁ ਬਿਸ੍ਵੇਸੁ ਹੈ ਸੇਏ ਕਅਦੈ ਈਤ
 ਸਰੂਪ ਨਾਗਾਯੁ ਹੀਰੋ ਗਯਾਤੋ ਧਿਆਨੁ ਹੈ ਸੇਗਰ ਕ
 ਹੀਐ ਸੇਸੁ ਉਤਮ ਹੈ ਗਯਾਤਿ ਧਿਆਨੁ ਤਗਿ ਆਸੀ
 ਕੋ ਪ੍ਰਬਸੇ ਭੁਗਤ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਕਾਰੁ ਹੁੰਦੈ । ਇਸ ਪਰ
 ਗਿ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਹੈ । ਏਨੇ ਤਹੁ ਮੇਰੇ ਦੇਹੁ ਵਿਸੁ ਸੀਸਾਰ
 ਤਮ ਤੋ ਦੇਖਦੇ ਸੇਏ ਹੁਗਿ ਕਾਰੁ ਪ੍ਰਾਪੈ ਹਰਿ ਰੂਪ ਨਦ
 ਰੀਆਇਆ ਮੇਸੇ ਹੀ ਸੀਰਾ ਮਤੀਰਾ ਮਗੀਤਾ ਬਿ

ਖੇਕਰੈਰੈ॥ ਸਹਸੰਪੁਰੁ ਬਿਸਧੁ ਮਾਤਮਦਗਸਲੁ
ਹੀਅਵਧਾਰੈ॥ ਅਰੁ ਮਾਤਮ ਬਿਖੇਤੇਤਰਕਿੰਚ
ਤਹੁਨੁ ਝਾਏ॥ ਅਤਿਸਪੁਰਖਕੇਸੰਪੁਰੁ ਚਿਦਾਨੰਦ
ਹੀਦਿਸੇਖਰੈਰੈ॥ ਅਬਕਰੈਰੈ॥ ਝੋਰੁਗਵਾਨੁਆਪ
ਨੀਸਤਾਕਰਮਾਇਆਦੁਆਰੇਝਗਤਕੀਰਚਨਾ
ਰਚੀਰੈ॥ ਸੋਅਤਬੇਸਮਾਰਹੈਕਹਿਕਉਨੁਸਕੈਰੈ॥
ਅਤਿਸਪੁਰਸੀਗੁਰਕਰੈਰੈ॥ ਝੋਕੋਕਰੈਕਰੈਵੀਚਾਰਾ
ਕਰਤੇਕੋਕਰਨੇਕਾਨਹੀਸਮਾਗਾਅਰਥਾਸੀਕਰ
ਤਾਮਰਖਨੇਆਪਨੀਮਾਇਆਦੁਆਰੇਝਰਚ

ਨਾਹਚੀਹੈਤਿਸਰਚਨਕੋਭੋਕੋਈਵੀਚਾਰਕਰਕੇ
 ਕਹੈਤਉਕਰਤੇਕੋਕਰਨੇਕਾਕੁਛੁਸਮਰਨਹੀਅਰੁ
 ਭੋਕੋਈਕਹੈਯਹਾਦਿਸਾਕਿਸਕੇਅਧਾਰਹੈਸੁਨਨਮੋ
 ਅਏਅਹੈਪੁਰਾਣੁਕੋਬਿਖੈਭੋਪ੍ਰਬਵੀਅਧਸੇਸ
 ਨਾਗਪਰਹੈਅਰੁਕੋਨੇਦ੍ਰਿਗਜਸਤੀਓਕੀਪੀਠਪਰ
 ਹੈਗਏਉਗੁਸੁਨਹੈਭੋਧਵਲਬੈਲਕਾਸਰੂਪਹੈਤਿਸਪ
 ਰਹੈਸੋਹੇਗੁਗਵਨਭੋਸੇਹੈਤੈਸੇਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇਕਹੈਸੀ
 ਗਰਕਹੈਹੈਧੀਵਲਧਰਮਦਾਇਆਕਾਪੂਤਾਸੰਤੋਖ
 ਬਖਸ਼ਪਰਖਿਆਸਿਨਸੁਤਾਧੀਵਲਕਹੀਐਗਏਸੁਕਾ

ਅਧਾਰੂ ਪ੍ਰਸੇਕੇ ਵਲ ਧਰਮ ਹੀ ਹੈ। ਧਰਮ ਕਰੀ ਮੇ। ਈ
ਸੁਰਸਤਾ ਤਿਸ ਕੈ ਅਸੇ ਸੰਪੂਰਨੁ ਦਿਸੁ। ਦਿਸ ਬਤ ਹੈ॥
ਜੇ ਦੀਧੈ ਵਲ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਭਗਤ ਉਪਾਸਨਾ ਧਰ
ਮ ਅਥਵਾ ਬੇਦ ਉਕਾਤਿ ਤੇ ਬਰਨਾ ਅਸਮਕਾ ਧਰਮ ਹੈ।
ਜੇ ਕੇ ਵਲ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਦਾਇਆ ਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਦਇ
ਆ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਤੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਭੂ। ਸੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਮੇ। ਆਨੰ
ਦਾਤਿ ਪਤਾ। ਤਿਸ ਕਰ ਕੈ ਦਿਸੁ। ਥਾਪਿ ਰਖਿ ਆਕਰੀ
ਐ। ਨਿਹਚਲਾ। ਸੁਤ ਕਰੀ ਮੇ। ਐ। ਦੇ ਕਰ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭੂ
ਨਨਾ ਜਹੇ ਦੀ ਸੁਰ ਧਰਮ ਅਰੁ ਦੀ ਸੁਰ ਦਾਇਆ ਤੇ

ਤੇ ਆਨੰਦ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਹੀ ਆਸੇ ਵਿਸਵ ਕੀ ਬਿਰਤ ਹੈ ॥
 ਤੇ ਕੋ ਬੁਝੈ ਜੇ ਵੈਸਾ ਚਿ ਆਗਾ ॥ ਧਉ ਲੈ ਉਪਰ ਕੇਤਾ ਭਾਰ ॥
 ਤੇ ਕੋ ਬੁਝੈ ਵਾਨ ਜੇ ਵੈਸਾ ਅਰੁ ਯਹ ਬਾਤ ਬੂਝੈ ॥ ਤੇ ਜਗ
 ਤ ਕੇ ਵਲ ਦੀ ਸੁਰਸਤਾ ਹੀ ॥ ਕਿਖੈ ਤਬ ਆਸੇ ਇਸ ਬਿ
 ਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਧਉ ਲੈ ਉਪਰ ਕੇਤਾ ਭਾਰ ॥ ਕਹੀ ਐ ॥ ਕਿ
 ਆ ਭਾਰ ਹੈ ॥ ਕਹੀ ਤੇ ॥ ਧਰਤੀ ਜੋ ਰਪੈ ਜੋ ਰਹੈ ॥ ਗਤਿ ॥
 ਸਤੇ ਭਾਰ ਤੇ ਲੋਕ ਉਨ ਜੋ ਰਾ ॥ ਧਉ ਲੈ ਹੀ ਤੇ ਕਿਸੀ ਕੈ
 ਉਪਰ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਪਰੈ ਅਉਰ ਹੀ ਪੁਥੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਪਰੈ
 ਅਉਰ ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਪਰੈ ਹੀ ਪਰੈ ਹੈ ॥ ਅੰਤ ਸਭ ਕੈ ਤੇ ਲੋਕ

ਸਕਾਜੋਰਹੈਤੋਸਰੁਕੇਰੁਰਕੇਬਾਮੇਹੈਤਾਤੇਸੰਪੂਰਣ
ਵਿਸੁਕੇਵਲਦੇਕਨਾਗਾਯਤੁਸਤਾਹੀਕੇਬਿਖੇਅੰਰੁ
ਤਿਸਹੀਆਸੇਇਸਬਤਹੈਅਉਰਕਲਪਨਾਸਰੁ
ਬਿਅਰਬਹੈਤਿਸਮੇਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਕੀਰਚਨਾਬੇ
ਸਮਾਰਹੈਸੇਕਹੈਹੈਸੁੀਅਜਾਤਰੰਗਾਂਕੇਨਾਮਾਸ
ਰੁਨਾਲਿਖਿਆਵੁਨ੍ਰੀਕਲਾਮਾਜੋਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਜੀ
ਵੇਕੀਜਾਤਿਤਥਾਰੰਗਤਥਾਇਦਚੰਦਆਇਕ
ਨਾਮਹੈਸੇਸਰੁਕੇਕਰਮਅਨੁਸਾਰਵਨ੍ਰੀਕਲਾਮਕ
ਹੀਅੰਨ੍ਰੀਚੈਕਰਕੇਨੇਤਲਿਖੀਹੈਜੋਮੇਸੇਕਰ

ਮੋਕਾਟੁ ਲੁਅੇਸੇਹੀ ਨਿਸਚੈ ਹੋਇ ॥ ਤਿਸਹੀ ਤੇ ਅਨੇ
 ਕਤਹੀ ॥ ਯਹ ਲੇਖਾਲਿ ਖਿਜਾਇ ਕੋਇ ॥ ਲੇਖਾਲਿ
 ਖਿਅਕੋਤਹੀ ॥ ਸੇਯਹ ਲੇਖਕਉ ਦੁਲਿ ਖਜਾਇ ॥
 ਲੋਕੋਈ ਲੇਖਾਲਿ ਖਿਅਚਾਹੈ ਤੇਜਾਇ ॥ ਜੋਲਿਖ
 ਆਕੋਤਹੀ ਵੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਕੀਰਚਨਾ ਅਲੇਖੈ ॥
 ਕੇਤਾਤਾ ਦੁਸਆਲਿ ਓਰੁ ਪਾਕੋਤੀ ਦਾਤਿ ॥ ਜਾਇ ਕਉ ॥
 ਏਕੁਤਾ ॥ ਕੇਤਾਤਾ ਦੁਕਹਿ ॥ ਐਸਾ ਬਲਾ ॥ ਤਿਸਬਲਕ
 ਕਰਕੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈਸਆਲਿ ਓਰੁ ਪਕਹਿ ॥ ਐਰੁ ਪਰਚੈ ॥
 ॥ ਅਰੁ ਕੇਤੀ ਪ੍ਰਾਰਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਤਿ ਕਰੀ ॥ ਯਯਾ ॥

ਏਕਉਏਕੁਤਾਸੋਇਸਕੇਜਾਨੇਕਉਕਉਏਕੁਤਕੀ
ਐਕਉਏਕਸਮਰਸੁਰੈਕੀਤਾਪਸਾਉਏਕੋਕਵਾਉ॥
ਸਤਿਸਤੋਹੇਲਖਦਰੀਆਉ॥ਏਕੋਕਵਾਉਕੀ
ਐਕਉਕਅਨੁਰਵਚਨੀਅਰਬੁਯਹਾਜੇਸਤ
ਯਾਅਸਤਕੀਨੁਜਾਇਸੋਮਾਇਅਸੇਏਕਪ੍ਰੇ
ਨਮਾਇਆਦੁਆਰੈਪਸਾਉਕੀਐਕਪਸਾਰਕੀ
ਆਰੈ॥ਸਤਿਸਤੋਹੇਲਖਦਰੀਆਉ॥ਲਾਬੈਸਿ
ਸਾਹੂਦੀਦਰੀਆਉਕੀਨੇਕਾਪ੍ਰੇਤਨਯਹਰੈ॥
ਜੈਸੇਦਰੀਆਉਕਾਜਲਹਰਿਛਿਨਬਹਾਪ੍ਰਵਾਹ

ਰੂਪਯਤਤਹੈ॥ ਅਰੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਮੋਝਿ ਉਕਾਤਿ ਉਹੀ ਨਦਰਆ
 ਵਢਾਹੈ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਯਹ ਯਤਗਤ ਛਿਨ ਭੰਗ ਰਹੈ॥ ਅਰੁ
 ਦੇਖਨੋ ਮੋਝਿ ਉਕਾਤਿ ਉਹੀ ਹੈ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉ ਏਕ
 ਹਾਂਵੀ ਚਾਹਾ॥ ਵਾਰਿਆ ਨ ਯਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰਾ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ
 ਭਾਵੈ ਸਾਦੀ ਭੁਲੀ ਕਾਰਾ॥ ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਾਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ॥
 ਸੋਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਮਾਰੀ ਝੋਆ॥ ਦਿਸਕਾਤਿ ਮਾਇਆ ਹੈ॥
 ਨਤਿ ਸਕਾ ਮੇਕ ਉਏ ਵਿਚਾਰ ਕਹਾ॥ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਚਿਕਰ
 ਮੋਹੁ ਮਾਇਰ ਹੀ ਹੈ॥ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ॥ ਸੋ ਮੇਸੀਆ
 ਦਿਆ ਤੇ ਏਕ ਵਾਰੀ ਵਾਰਿਆ ਨਹੀ ਯਾਤਾ॥ ਵਾਰੀ

ਅਕਹੀਐਛੁਟਿਨਹੀਸਕਤਾਭਿਨਤਮਾਹੀਕੁਖ
ਅਉਰਕੋਈਉਪਾਵਛੁਟਨਕਾਨਹੀਚੈ। ਤਤੋਤੋਤਤ
ਗੁਵੇਸਾਈਕੁਲੀਕਾਰਾਹੋਪੁਰੋਤੋਤਮਕਉਗੁਵਤਾ
ਹੋਸੋਈਅਤਿਉਤਮਕਾਰਹੈ। ਅਰੁਤਮਸਦਾਜਿ
ਉਕੇਤਿਉਸਲਾਮਤਿਹਉਗਕਿਆਸਤਮਾਤਮਚ
ਲਹਉ। ਬਹੁਨ੍ਹਕੈਸੇਹਉਗਨ੍ਹਿਰਕਾਰਅਕਾਰਤੇਰਹੀ
ਤਹਉਗਯਹਨ੍ਹਿਚਾਜਗਿਆਸੀਕੈਕਲਿਅਛੁਕ
ਰਤਾਹੈ। ੧੬ ਅਕਸਿਸੁਕੀਕਿਅੰਤਤਾਕਹੈਹੈ। ਅ
ਸੰਖਯਪਅਸੰਖਯੁਤਾਅਸੰਖਤ

ਪਤਾਉ॥ ਅਸੰਖ ਗਿਬੁਖੁ ਖਵੇਦ ਪਾਨੁ॥ ਅਸੰਖ ਝੋਗ
ਮਨਹੈਉ ਦਾਸਾ॥ ਅਸੰਖ ਰੁਗਤਿ ਗੁਣ ਗਿਆਨੁ
ਚਾਰਾ॥ ਅਸੰਖ ਸਤੀ॥ ਅਸੰਖ ਦਾਤਾਰਾ॥ ਅਸੰਖ ਸੂਰਸੁ
ਹਰੁਖਾਹਿ ਸਾਰਾ॥ ਅਸੰਖ ਸੋਨੁ ਲਿਵਲਾਇਤਾਰਾ॥ ਕੁ
ਦਰਤਿ ਕਉ ਏਕੁ ਹਾਵੀ ਚਾਰਾ॥ ਵਾਰਿ ਆਨੁ ਝਾਵਾਏ
ਕਵਾਰਾ॥ ਝੋਤੁ ਪੁਰਾਵੈ ਸਾਈ॥ ਰੁਲੀ ਕਾਰਾ॥ ਤ੍ਵੰ ਸਦਾਸ
ਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ॥ ੧॥ ਇਸਕਾ ਅਰਬਾ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ
ਇਛਾ॥ ਸਕਾਤਿ ਮਾਇਆ ਹੈ॥ ਨਤਿ ਸਦੁਆਰੇ ਸੀਸਾਰ
ਰੂਪੀ॥ ਝੋਚ ਕੁਪੁ ਵਿਗਤਿ ਮਾਇਆ॥ ਸੋਬੇ ਸੁਮਾਰ ਕਰ ਕੇਰ

ਹੈਹੈ ਅਸੰਖਤਪ ਅਸੰਖਤੁ ਉਤਪਤਿ ਮੋਸੰਤ
ਗੁਉ ਕਹਿ ਮੋਸੰਤ ਪਨੇਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰਤਾਪਤਾ
ਤੇਆਦਿਲੇ ਅਰੁ ਤਪਕ੍ਰਿਛਚੰਦ੍ਰਾਦਿ ਹੁਤੇਆਦਿਤ
ਪਤਿਨਤਪੋਕਾਤੇਤਾ ਅਰੁ ਗਿਬਤ ਬਾਗਿ ਬੋਕੇਬਕ
ਤਾ ਅਰੁ ਬੇਦਕੇਸਖਾਗਰਪਾਠਕਰਨੇਹਾਰੇ ਅਰੁ ਤੇ
ਗਕਰਕੇਸਨਉਦਾਸੀਨਪੁਰਖਾ ਅਰੁ ਗੁਗਤਤਨਾ
ਅਰੁ ਪ੍ਰਕੇਗੁਣਾਬਾਦਕੇਵੀਚਾਰਕਰਤਾ ਤਬਾਗਿ
ਆਨਵਾਂਨਾ ਤਬਾਸਤੀਧਰਮਸੀਲਾ ਅਰੁ ਦਾਂਨਸੀਲਾ ॥
ਅਰੁ ਸੂਰਕੇਸੇਤੋਸਾਰਕੀਧਾਰਮੁਖਪਰਲੇਨੇਹਾਰੇ ਅਰੁ

ਸਮਾਧਾਇਸਥਤਾ ਜੋਨੀਕੈਸੇਤੇਲਧਾਰਵਤਾਇਕਾਰਪ
 ਰੁਸੋਲਿਵਲਗਾਵਨਹਾਰੇਸੇਦੇਸਰੁਅਸੰਖਸੰਖਿਆਤੇ
 ਰਹਤਬੇਸਮਾਹੀਹੈਸੇਰੇਰੁਗਵਨਤਮਾਰੀਜੋਕਦਰ
 ਤਿਆਇਆਹੈਤਿਸਕਾਮੈਕਹਾਤਕਵੀਚਾਰਕਹਾ
 ਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਸਰੁਅਸਰੁਹੋਇਪਵਿਰਤੀਹੈਭਿ
 ਨਾਤਮਾਰੀਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ਼ਤੇਦੇਕਵਾਗਮਾਇਆਤੇਨਿ
 ਸਤਾਰਾਹੋਲਾਕਠਨਹੋਤਾਤੇਹੋਪ੍ਰਭੋਤਮਾਕੋਭਾਵੈ
 ਸਾਈਰੁਲੀਕਾਰਹੋਤਮਸਦਾਸਤਾਮਾਤਮਾਇਆ
 ਅਤੀਤਾਤਿਉਕੇਤਿਉਦਿਸਥਤਹਉਗਯਕਲਿਆ

ਨਮਰਬਕੁਆਕੇਸਾਧਨਕਰਤਾਅਸੰਖਪ੍ਰਕਾਰਕੇਕਹੈ
ਅਬਅਸੁਰੁਕੁਆਕੇਕਰਤਾਸੇਰੁਅਸੰਖਹੀਕਹੈ
੧੧ਅਸੰਖਮੁਰਖਅੰਧਘੋਰਾਅਸੰਖਚੇਰਹਰਾਮਖੋਰ
ਅਸੰਖਅਮਰਕਰਤਾਰਿਜੋਰਾਅਸੰਖਗਲਿਵਦਿਹ
ਤਿਆਕਮਾਰਿਅਸੰਖਪਾਪੀਪਾਪ੍ਰਕਰਤਾਰਿਅਸੰ
ਖਕੁਨ੍ਹਿਆਰਕੁਨ੍ਹੈਫਿਰਾਰਿਅਸੰਖਮਲੇਛਮਲਕੁਖ
ਖਾਰਿਅਸੰਖਨਿੰਦਕਸਿਰਕਰਹਿਭਾਰਾਨਨਕਨੀ
ਚਕਹੈਵੀਚਾਰਾਵਾਰਿਆਨਜਾਵਾਏਕਵਾਰਾਜੋਤੁਧ
ਭਾਵੈਸਾਈਕੁਲੀਕਾਰਾਤੁੰਸਦਾਸਲਾਮੰਤਨਿਰੰਕਾਰਾ

॥ ਦਿਸਕਾ ਅਰਬੁ ॥ ਅੰਧ ਘੋਰ ਨਰਕ ਕੇ ਅਧਕਾਰੀ ਮੂਰ
 ਖਸੁਰੁ ਅਸੁਰੁ ਕ੍ਰਿਅ ਕੇ ਗਿਆਨ ਤੇ ਰਹਤਾ ॥ ਤਬ ਹਰ
 ਮਕੋਖਾਨ ਹਾਰੇ ਚੋਰਾ ॥ ਤਬ ਭੁਲ ਮਦੁ ਆਰੇ ਹੁਕਮ ਤੇ
 ਰਕਰਤਾ ॥ ਤਬ ਗਲੇ ਕਾਟਹੁ ਤਿਆਕਾ ਮਾਵ ਨਹਾਰੇ ॥
 ਤਬ ਪਾਪਕਾਮਾਵ ਨਹਾਰੇ ਪਾਪੀ ॥ ਤਬ ਮਹਾਂ ਬੁਠੇ ਬੁਠੇ
 ਠਹਿਸੇ ਸਦਾ ਫਿਰਤੇ ਜੋਰੇ ॥ ਤਬ ਮਲੇਛ ਮਲਸਦਾ
 ਭੁਖ ਨੁਕਰਤੇ ਜੋਰੇ ॥ ਤਬ ਨਿੰਦਕ ਜੋ ਪਰਾਇਆ ਭੁ
 ਰਾਪ ਨੇ ਸਿਰਧਰ ਤੇ ਹੈ ॥ ਸੋ ਸੁਰੁ ਸੁਰੁ ਅਸੀਖ ਸੀਖ
 ਆਤੇ ਰਹਤ ਅਨੇਕ ਹੀਰੇ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਹੈ ॥ ਜੋ ਹੇਰੁ ਗ

ਵਨਯਹ ਨਿਚਕ੍ਰਿਆਕਾਐਸਾਵੀਚਾਰਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਹੇਰੁ
ਗਵਨਤੁਮਆਪਨੀਮਾਇਆਕਰਕੇਸੁਰੁਅਸੁਰੁਕ੍ਰਿ
ਆਦੁਆਰੇਸੰਸਾਰਰੂਪਚਕ੍ਰਅਧੋਉਰਧਪਰਾਵਿਰਤ
ਕੀਆਹੈ॥ ਸੋਇਸਚਕ੍ਰਤੇਬਿਨਤੁਮਾਰੀਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ਼
ਏਕਵਾਰਵਾਰਿਆਨੁਹੀਯਾਤਾ॥ ਤਾਂਤੇਜੇਤੁਮਕੋਭਾ
ਵੈਸਾਈਕੁਲੀਦਾਸਕੋਉਤੁਮਕਾਰਹੈ॥ ਤੁਮਸਦਾਸ
ਦਾਸਤਾਮਾਤੁਮਾਇਆਅਤੀਤਸਲਾਮਾਤਿਨਿਯਚ
ਲਲਿਉਕੇਤਿਉਹਉ॥ ੧੮॥ ਅਸੰਖਨਾਵਅਸੰਖਥਾਵ
ਅਗੰਮਅਗੰਮਅਸੰਖਲੋਇ॥ ਅਸੰਖਕਹਹਿਸਿਰ

ਭਾਰੋਇਆ ਅਖਰੀ ਨਾਮ ਅਖਰੀ ਸਲਾਹ ਅਖਰੀ ਗਿ
 ਆਨਗੀਤ ਗੁਣ ਗਾਹ ਅਖਰੀ ਲਿਖਣ ਬੇਲਦੁਬਾ
 ਣਾ ਅਖਰਾ ਸਿਰਸੀ ਤੇ ਗਵਖਾਣਾ ਜਿਨ੍ਹ ਦੇਹ ਲਿਖੇ
 ਤਿਸ ਸਿਰ ਨਾਹਿ ਜਿਉ ਫੁਰਮਾਏ ਤਿਵੈ ਤਿਉ ਪਾਹਿ
 ਜੇਤਾ ਕੀਤਾ ਤੇਤਾ ਨਾਓ ਯਦਿ ਏਨਾ ਦੇਨਾ ਹੀ ਕੋਥਾਓ
 ਕੁਦਰਤਿ ਕਉ ਏਕੁ ਹਾਵੀ ਚਾਰਾ ਵਾਰੀ ਆਨ ਜਵਾ
 ਏਕੁ ਵਾਰਾ ਜੇਤੁ ਪੁਰਾਵੈ ਸਾਈ ਰੁਲੀ ਕਾਰਾ ਤੂੰ ਸਦਾ
 ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥੧੯॥ ਇਸ ਕਾ ਅਰਥੁ ਅਸੀ
 ਖਹਿ ਪੂਰੁ ਕੇਨਾ ਮਹਿ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਸੇਖ ਨਾਗਹੀ ਜੇ ਨਿਤਾ

ਪਤਿਸਹਸਨੁਤਨਨਮਉਚਾਰਕਰਤੇਹੈਅਰੁਅੰ
ਤਨਹੀਪਾਵਤੇਅਰੁਅਸੰਖਹੀਬਾਵਅਸਥਾਨਉ
ਤਮਹੈਕਾਂਸੀਕਾਂਤੀਆਵੰਤੀਮਥਰਾਮਾਇਆ
ਅਤੁਹੀਆਤੇਆਦਿਲੇਕੈਉਤਮਸੇਖਅਸਥਾਨਹੈ
ਅਰੁਮਅਰੁਮਅਸੰਖਲੋਇਅਰੁਅਸੰਖਹੀਲੇ
ਕਅਰੁਮਤੇਰੁਅਰੁਮਹੈਰਿਆਗੁਪਤਿਤੇਰੁ
ਗੁਪਤਿਹੈਸੋਰਿਆਕਹੀਐਯੋਯਹਮਾਇਆ
ਦੁਆਰੇਪ੍ਰਰਚਨਾਰਚੀਹੈਸੋਤੇਪ੍ਰਸਿਧਅਸੰਖਪ੍ਰ
ਕਾਰਕੀਹੈਅਰੁਏਕਮਾਇਆਕੋਅੰਗਿਆਹੁਈ

ਹੈ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀ ਹੂਈ ਸੋ ਅਗੀ ਮਨੁ ਵਨ ਅਸੀਖ ਹੈ
 ਅਰੁ ਅਸੀਖ ਪ੍ਰਕੀਰਦਿ ਛਾਬੇ ਬਿਰਾਤ ਮਾਨੁ ਹੈ ਅੰ
 ਸੇ ਗੁਪਤ ਤੇ ਭੁਗਿ ਪਤ ਅਸੀਖ ਹੀ ਭੁਵਨੁ ਹੈ ਅਸੀਖ ਕ
 ਹੀ ਸਿਰ ਭੁਰ ਹੈ ਹੀ ਅਰੁ ਅਸੀਖ ਅਨਿ ਸੁਰ ਬਾਦੀ ਬਿ
 ਪਰ ਤੈ ਕਹ ਤੇ ਹੈ ਤਿ ਨ ਕੈ ਸਿਰ ਰਕੇ ਵਲ ਭੁਰ ਹੀ ਹੋ ਤੇ
 ਤਾਂ ਤੇ ਜਹ ਤੇ ਨਾਗਾ ਜਹ ਕੀ ਲੀਲਾ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਤਬ
 ਅਸ ਬਾਨ ਤੇ ਭੁਗ ਵਤ ਕੇ ਹੈ ਸੋ ਬਿਨਾ ਪੂਰ ਬਸੀ ਸਕਾਰਨ
 ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਤੇ ਸੋਈ ਕੇ ਹੈ ਹੈ ਅਖਰੀ ਨਾਮ ਅਖਰੀ
 ਸਲਾਹ ਅਖਰੀ ਗਿਆਨ ਹੀ ਤਗੁ ਗਾਹ ਤੇ ਪ੍ਰਬ

ਭਨਮਸੁਰੁ ਕ੍ਰਿਅੰਕਰੀਯੋਤਿਸਕੇਅਨੁਸਾਰਭੋਲੇਖਸੇਅ
ਖਰੀਲਿਖੋਯੋਤਿਸਹੀਕਰਪ੍ਰਸੇਸ੍ਵਰਕਾਨੁਸਤਥਾਸ
ਲਾਹਉਸਤਿਤਿਤਥਾਗਿਆਬਿਆਪਕਵੇਰਮਣੁ
ਸੀਲਾਤਥਾਨਾਰਾਯਣੁਕੇਰੀਤਗੁਣਾਬਾਦੇਕੇਭਿਨ
ਗੁਣਕਰਕੁਗਤਿਆਦਿਦੁਆਰਾਨਾਰਾਯਣੁਗਾਹਕ
ਰਿਐਪਾਪਤਿਯੋਵੈਯੋਅਖਰੀਲਿਖਣੁਕੇਲਣੁਬਾਣੁ
ਅਖਰਾਸਿਰਸੀਭੋਗਵਖਾਣੁਤਥਾਪਰਮੇਸ੍ਵਰਕਾ
ਭਸਲਿਖਣੁਅਰੁਕੇਲਣੁਕੀਥਾਣੁਕਹਯੋਅਸਤ
ਕਸਾਬਭੋਅਖਰਲਿਖੋਯੋਤਿਨਹੀਤਿਪਾਪਤਵ

ਖਾਦੁਕਹੀਐਕਹਾਯੈ॥ ਅਜਿਨੁਦਿਹਲਿਖੈਤਿਸੁਸਿਰਨਾ
 ਹਿ॥ ਅਜਿਉਦੁਰਮਾਦੇਤਿਵੈਤਿਉਪਾਰਿਅਰਥਾ॥
 ਅਜਿਸਨੇਸਰੁਕੈਸਿਰਲੇਖੁਲਿਖਾਯੈ॥ ਅਤਿਸਕੈਸਿਰਲੇਖੁ
 ਨਹੀਸੋਅਲੇਖੁਯੈ॥ ਕਾਹੇਤੇ॥ ਅਤਿਸਪ੍ਰਕੁਕੈਉਪਰਹੁਕ
 ਮਕਰਤਾਅਉਰਕੈਈਨਾਹੀ॥ ਅਰਉਹਜੈਸੇਜੈਸੇਅਗਿ
 ਆਕਰਮਅਨੁਸਾਰਕਰੈਯੈ॥ ਤੈਸੇਹੀਤੈਸੇਰੁਗੈਕਉਪ੍ਰਾ
 ਪਤਹੋਤੇਯੈ॥ ਤੇਤਾਕੀਤਾਤੇਤਾਨਾਓ॥ ਅਵਿਦੁਨਾਵੇਨਾ
 ਹੀਕੋਥਾਓ॥ ਤੇਤਾਪ੍ਰਬਯਨਮਨਾਮਯਪਨੇਕਾਅ
 ਭਿਆਸਕੀਤਾਯੈ॥ ਤੇਤਾਹੀਨਾਮਪ੍ਰਾਪਤਹੋਤਾਯੈ॥

ਸਿਨਾਪੁਨਾਮਾਇਸਕਉਇਸਲੋਕਤਬਾਪੁਲਕਕੇ
ਈਸਾਉਨਾਹੀ। ਸਕਿਆਕਹੀਬਿਰਨਹੀਹੀਸਕ
ਤਾਬਾਰੰਬਾਰਜਨਸਮਰਨਕੇਪਦਾਰਿਬਿਖੇਕੁਮੇ
ਹੈ। ਕੁਦਰਤਿਕਉਦੁਕਹਾਵੀਚਾਰਾਵਾਰਿਆਨ
ਜਾਵਾਏਕਵਾਰਾ। ਜੋਤਪਰੁਵੈਸਾਈਕੁਲੀਕਾਰਾ
ਤੂੰਸਦਾਸਲਾਮਾਤਿਨਿਰੰਕਾਰਾ। ਤਾਤੇਹੈਪ੍ਰੇਤੁਮਾ
ਹੀਇਛਾਸਕਤਿਮਾਇਆਕਾਕਉਦੁਵੀਚਾਰਮੇਕ
ਹਾਅਤਪ੍ਰਬਲੁਹੈ। ਸਿਨਾਤਮਾਰੀਕ੍ਰਿਪਾਏਕਵਾ
ਰਮੁਕਤਿਨਹੀਰਿਤਾ। ਤਾਤੇਜੋਤਮਾਰੀਆਗਿਆਂ

ਹੋਸੇਦਾਸਕੋਉਤਮਕਾਰਹੈਅਰੁਤਮਸਦਾਅਦੈ
 ਈਤਸਤਾਮਾਤਮਾਦਿਆਅਤੀਤਨਿਰੰਕਾਰਹਉ
 ੧੯ਅਬਕਹੈਹੈਭੋਕੇਵਲਤਮਾਰੇਨਾਮਹੀਕਰਮਾ
 ਦਿਆਸੋਉਧਾਰਹੋਵੈਹੈਅਉਰਕੋਈਉਪਾਵਨਹੀਐ
 ਸਹਤਵਿਸਤਕਹੈਹੈਗੁਰੀਐਹਥਪੈਰਤਨਦੇਹਾ
 ਪਾਇਐਤੈਉਤਰਸਖੇਹਾਸੁਤਪਲੀਤੀਕਪਨ੍ਹਹੈ
 ਦਿਆਦੇਸਬੰਦੁਲਈਐਓਹੋਇਆਗੁਰੀਐਮਤਿ
 ਪਾਪਕੈਸੀਗਾਓਹੋਪੈਨਾਵੈਕੈਰੰਗਾਪ੍ਰੰਨਪਾਪਿਆ
 ਬਹੁਨਾਹੀਕਾਰਿਕਾਰਿਕਰਦੁਲਿਖਲੇਲਾਹੁਅਧੇਬੀ

ਭੁਆਪੇਹੀਖਿਹਾਨਾਨਕਹੁਕਸੀਆਵਹੁਭਾਹੁ॥ ੨੦॥
ਹਇਸਕਾਅਰਬੁਭੈਸੇਹਾਥਪਾਵਤਨੁਦੇਹਮਈਨ
ਹੋਇਤੇਭਲਮਿਤਕਾਕਰਸੁਧਹੋਤਾਹੋਅਰਬਸ
ਤਭੋਮੁਤਆਦਿਸੋਮਲੀਨੁਹੋਇਭੈਸੇਸਬੰਦੁਲਗਾਇ
ਕੋਹੋਇਲੀਭੀਮੇਹੋਮੇਸੇਹੀਅਤਿਕਹੀਮੇਬੁਧ
ਭੋਪਾਪੋਕਰਿਕੋਭੋਮਲੀਨੁਹੋਇਭੋਕੇਵਲਨਾਗਯ
ਵਕੇਨਾਮਕਾਭੋਰੰਗਹੋਤਿਸਹੀਕਰਕੈਸੁਧਹੋਤੀਹੋ॥
ਅਉਰਕੋਈਸੁਧਕਾਉਪਾਵਨੁਹੀਅਕਿਆਗਾ
ਗਦੈਖਭੋਮਲੁਹੋਤਿਸਤੇਸੁਧਹੋਤੀਹੋਅਉਰਕੋ

ਈਸੁਧਕਾਉਪਾਵਨਹੀਅਰੁਨਾਮਕਾਉਚਾਰਾਕੇਵਲ
 ਪ੍ਰੇਮਾਤੁਗਾਤਿਸੋਪਾਪਾਤਿਹੋਵੈਹੈਪ੍ਰੰਨਿਪਾਪੀਆਖਣੁਲਾ
 ਹੀਫੁਲਸੰਤਗਾਤਿਪ੍ਰੰਨਕਰਮਅਥਵਾਪਾਪਕਰਮ
 ਅਥਵਾਪ੍ਰੰਨਪਾਪੀਸਤਕਰਮਜੇਹੈਸੋਤਿਨਕਰਕੈ
 ਪ੍ਰਭੁਕੇਨਾਮਕਾਉਚਾਰਨਹੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਕਹੋਤੇ॥
 ਕਾਰਿਕਾਰਿਕਰਣੁਲਿਖਲੇਜਾਹੀਕਰਣੁਕਹੀਐ
 ਪ੍ਰੰਨਪਾਪਦੁਆਰੇਜੇਕਰਉਹੈਤਿਸਕੋਧਰਮਰਾ
 ਵਿਕੇਗਣੁਲਿਖਕੈਹਾਥਮੇਲੇਜਾਤੇਹੈਅਗੇਵੀਚਾ
 ਰਕੈਕਹਾਜਾਤਾਹੈਜੇਅਪੇਬੀਜੇਅਪੇਹੀਖਾਹੁ॥

ਆਪਣਾ ਬੀਤਿਆ ਆਪੀ ਰੋਗ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ
ਆਵਹੁ ਝਹੁ ਗੁਰ ਕੇ ਹੋਇ ॥ ਹੁਕਮੀ ਕਹੀਐ ਘਰ
ਬਧ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਉ ਤੇ ਹੋ ਅਰੁ ਝਾ ਤੇ ਹੋ ॥ ਕਦੀ ਪ੍ਰੰ
ਨਕਰ ਮਫਲ ਕਰ ਕੇ ਦੇਵ ਤੇ ਨ ਕੋ ਗਏ ॥ ਕਦੀ ਪਾਪਕ
ਗਮ ਕੇ ਫਲ ਕਰ ਕੇ ਨਿਚੇ ਕੇ ਲੋਗ ਕੇ ਨ ਖਿਧ ਤੇ ਨ ਕੋ ਗ
ਏ ॥ ਕਦੀ ਪ੍ਰੰਨ ਪਾਪੀ ਸਤ ਕਰਮ ਕੇ ਫਲ ਕਰ ਕੇ ਮਾ
ਨੁ ਖੜੇ ਨ ਮੋਹੁ ਏ ॥ ਐਸੇ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਚਕ੍ਰ
ਮੋਹੁ ਮਤੇ ਹੋ ॥ ਤਾ ਤੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੁਗਤ ਨਾ ਮਕੀ ਪ੍ਰਾਪ
ਤਿ ਵਰਲ ਰੂਹੇ ॥ ੨੦ ॥ ਤੀਰਥ ਤਪ ਦਇਆ ਦਤੁ ॥

ਨਾ ਜੋ ਕੋ ਪਾਵੈ ਤਿਲਕਾ ਮਾਨੁ ਸੁਇਆਂ ਮਨਿ ਆਂ ਮੀਸਿ
 ਕੀ ਤਾ ਭਾਓ ਅੰਤ ਰਿਗ ਤਿਤੀ ਰਥ ਮਲਿਨ ਆਸਭ
 ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਮੇਨਾ ਹੀ ਕੋਇ ਆਵੇ ਗੁਣ ਕੀ ਤੇ ਭਗਤਿ ਨ
 ਹੋਇ ਸੁ ਅਸਤਿ ਆਥ ਬਾਉ ਬਗਮਾਓ ਸਤ ਸੁਹਾ
 ਹੁਸ ਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ਕਵਹੁ ਸੁਵੇਲਾ ਵਖਤ ਕਉ ਏਕ
 ਵਹੁ ਬਿਤ ਕਵਹੁ ਵਾਗ ਕਵਹੁ ਸਿਰਤੀ ਮਾਹੁ ਕਵਹੁ
 ਭਿਤੁ ਹੋਆ ਆਗਾ ਦੇਲ ਨ ਪਾਈ ਆਪੰਡਤੀ ਜੇ
 ਹੋਵੈ ਲੇਖ ਪੁਗਾਹੁ ਵਖਤ ਨ ਪਾਇ ਓਕਾਦੀ ਆਸਿ
 ਲਿਖਨਿ ਲੇਖੁ ਕਰਾਹੁ ਬਿਤ ਵਾਰਨੁ ਜੋ ਗੀਜ਼ਾਉਰੁ

ਤੇ ਮਾਹੁ ਨ ਕੋਈ ਯਾ ਕਰਤਾ ਸਿ ਠੀਕੋ ਸਾਝੇ ਆਪੇ ਝਾ
੨ ਹੈ ਜੋਈ ਸਕਿ ਵਕਰ ਅਖਾ ਕਿਸਾ ਲਾਹੀ ਕਿ ਵਰ
ਉਹਿ ਕਿ ਵਝਾ ਯਾ ਨਾਨਕ ਅਖਾ ਯੁ ਸਭ ਕੇ ਅਖੇਇ
ਗਦੂਇ ਕੀਸਿਆ ਯਾ ਵਡਾ ਸਾਹਿਬ ਵਡੀ ਨਾਈ
ਕੀਤਾ ਯਾ ਕਾਹੇ ਵੈ ਨਾਨਕ ਝੇ ਕੇ ਆਪੇ ਝਾਏ ਆ
ਗੈ ਗਇਆ ਨ ਜੋਰੈ ੨੧ ਸਦਿ ਸਕਾ ਅਰਥਾਤੀ
ਰਬੇ ਕਾਇਸ ਨਾਨਕ ਅਥਵਾਤੀ ਰਬੇ ਬਿਖੈ ਤਪੇ ਕਾ
ਕਰੁਣਾਤ ਬਾਦਾਇ ਆਕਾ ਪਾਲ ਯਾ ਅਰੁਦਤੁ
ਕਹੀਐ ਯਾ ਬਾਬਿਧਸੁ ਪਾਤੁ ਕੇ ਦਾਨ ਦੇ ਨਾ ਜੋ

ਸਰੁਈ ਸਰ ਅਰਪੁ ਪੁਰਬ ਜਨਮ ਜੋ ਕੀ ਦੇਹੁ ਦੇਹੈ ॥
 ਅਤਿ ਨ ਕਰ ਕੋ ਜੋ ਕੋ ਪਾਵੈ ਤਿਲ ਕਾ ਮਾਨਾ ॥ ਕਿਆ ਭੋ
 ਪੁਰਬ ਜਨਮ ਕੇ ਸੰਸਕਾਰ ਕੋ ਜੋ ਕੋ ਦੀ ਕਿੰਚਤ ਭੁਧਿ
 ਪਾਤਿ ਜੋ ਵੈ ॥ ਅਤਿ ਸਤੋ ਕਿਆ ਹੋਤੈ ॥ ਸੁਇਆ ਮੰਨਿ
 ਮਾਮੰਨਿ ਕੀਤਾ ਭਾਓ ॥ ਨਾਗਾ ਯਹੁ ਜੋ ਦੇ ਕਾ ਅਦੈਤੁ
 ਬਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਅਤਿ ਨ ਕਾ ਬੇਦਾਂਤ ਦੁਆਸੁ
 ਵਹੁ ਅਰੁ ਮੰਨ ਨ ਅਰੁ ਭਾਉ ਕਹੀਐ ॥ ਨਿਧਿਆ
 ਸਨਾ ॥ ਕਿਆ ਪਰਪਕ ਨਿਹਚਾ ਪਾਤਿ ਜੋ ਵੈ ਹੈ ॥
 ਜਬ ਯਹ ਨਿਹਚਾ ਪਰਪਕੁ ਹੁਆ ਤਬ ਮਾਮੰਨਿ

ਰੇਗਾਤਿਤੀਰਥਮਲਨਾਉਅੰਤਰਿਕਰੀਐਅੰ
ਪਦੇਆਪਸਤਸਰੂਪਬਿਖੇਗਾਤਿਕਰੀਐਅੰ
ਪਤਿਰੇਕੇਤਿਸੁਆਤਮਤੀਰਥਬਿਖੇਮਲਕੇਨਾਉ
ਕਿਆਸਬਸੀਸੈਤਥਾਨੁਮਤੇਨਿਵਰਤਰੇਗਾਅ
ਬਵਾਅੰਤਰਿਗਾਤਿਕਰੀਐਅੰਦੀਸ੍ਰਅਰੁਜੀਵ
ਯੰਅੰਤਰਦੂਰਰੇਨਾਸਦਾਅਰੇਦਾਦ੍ਰਿਸਦੇਕਰਸ
ਅਨਰੁਓਕਰਨਾਅੰਤਰਿਪਰਮਤੀਰਥਸਧਕਰਤਾ
ਚੈਅੰਦੀਸਪਰਸਾਸਤਪ੍ਰਮਾਦੁਰੇਅੰਤਮਤੀਰਥ
ਸੁਤਸਯਨਾਅੰਨ੍ਯਾਤੀਰਥਆਪੇਛਿਆਅਰਥੁ

ਜਹਾ ਜੋ ਪੁਰਖ ਆਤਮ ਤੀਰਥ ਬਿਖੋਇ ਸਨਾਨ ਕੀਏ
 ਚੈ ਸਤਿ ਸਕੋ ਅਉਰ ਤੀਰਥ ਕੀ ਆਪੋ ਛਿਅਨੁ ਹੀ ਕਾ
 ਰੇਤੇ ਸਮਉਰ ਸਰਬ ਆਤਮ ਕੋ ਆਵੰਤ ਰੂਤ ਹੀ ਚੈ
 ਸੇ ਅਸੇ ਅਨਰੁ ਉਤ੍ਰ ਗਾਤਿ ਜੋ ਪਰਮ ਭਗਤਿ ਚੈ ਸੇ
 ਪਰੁ ਕਉ ਸੁਥਾਤਮ ਸਾਧੁ ਕਰ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਤਿਸ ਹੀ
 ਬਿਖੋ ਅਨਰੁ ਉਕੀਏ ਚੈ ਬਹੁ ਨ੍ਰਿਪ ਰਾਬਨਾ ਕਰਤੇ ਚੈ
 ਸਕਿਆ ਸਰਗੁ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਮੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ਸਾ ਬਿਨੁ ਗੁਣ
 ਕੀ ਤੇਰੁ ਗਾਤਿ ਨ ਜੋਇ ਸਾ ਅਰਬਾ ਜੇਰੁ ਗਵਨੁ ਸਭ ਗੁ
 ਣੁ ਜੋ ਚੈਰੁ ਗਾਤਿ ਤੇ ਆਦਿ ਲੋਕੈ ਸੇ ਤਮਾਹੇ ਹੀ ਚੈ ਸਕਿਆ

ਸੋਥੇ ਸੇਵਕਾਂ ਤੁਮਹੀਓ ਭੰਨ ਕੇਈ ਨਹੀਂ ਅਕਿਉ
ਤੁਮਸਬਾਤ ਮਹਉ ਅਰੁ ਤੁਮਾਰੇ ਭੋਗੁ ਦੇਯੋ ਸੋਥਿ ਨ
ਤੁਮਾਰੇ ਬਿਖੈ ਅਰੁ ਪੁਕੀਏ ਤੁਮਾਰੇ ਅਰੇ ਦਸਰੂਪਕੀ
ਗੁਗਤਿ ਨਹੀ ਪਾਪਤਿ ਰੋਤੀ ਅਬਦਾ ਬਿਨਾਗੁ
ਕੀਤੇ ਕਹੀਐ ਬਿਨਾ ਤੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪਗੁ ਕੀਏ
ਗੁਗਤਿ ਨਹੀ ਰੋਤੀ ਸੋ ਤੁਮਕੈ ਸੋਹਉ ਸੁਅਸਤਿ
ਅਬਾਇ ਬਰਮਾਉ ਸਤਿ ਸੁਹਾਣੁ ਸਦਾ ਮਨੁ ਚਾ
ਉ ਅਰਬਾ ਸੁਅਸਤਿ ਸੁਕਹੀਐ ਅਤਿ ਮੰਗ
ਲਾ ਅਸਤਿ ਕਹੀਐ ਹੈ ਅਬਾ ਕਹੀਐ ਤੁਮਹੀ

੭੨
ਕਹਾਏ ਬਾਉ ਬਾਉ ਕਹੀਐ ਬੇਦ ਬਾਉ ਦੁ
ਆਗੇ ਬੇਦ ਤੁਮਾਹੀ ਹੀ ਬਾਉ ਚੈ ਅਰ ਬਾਯਾ ਯੇ
ਬੇਦ ਬਾਉ ਦੁਆਗਾ ਤੁਮਾਹੀ ਆਤਮਾ ਅਤਿ ਸੰਗ
ਲਸ ਰੂਪ ਕਹਾਏ ਬਹੁ ਨਿਕਹਾਏ ਸਤਿ ਸੁਹਾਨੁ ਸ
ਦਾ ਮਨ ਚਾਉ ਸਤ ਤਬ ਸੁਹਾਨੁ ਕਹੀਐ ਚੈ
ਈਤਨ ਚਾਉ ਕਹੀਐ ਆਨੰਦਾ ਸੋ ਕਿਆ ਸ
ਦਾ ਸਚਿ ਦਾਨੰਦ ਸਰੂਪ ਸੋਯਾ ਬੇਦ ਦੁਆਗਾ ਤੁਮ
ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਉ ਕਹਾਏ ਅਰ ਆਪ ਨੀ ਸਤਾ
ਆਸੇ ਮਾਇਆ ਦੁਆਗੇ ਆਕਾਰ ਸੋ ਰਚਾਏ ਤਿਸ

ਸੋਕਉਤੁਸੋਸਿੰਨੁਅਭਿਰਭਾਨਨੋਕੋਕੋਈਸਮਰਬਨ
ਹੀਸਪਰਕਹੈਹੈਕਵਹੁਸੁਦੇਲਵਖਤਕਵ
ਹੁਬਿਤਕਵਹੁਵਾਰਾਕਵਹੁਸਿਰੁਤੀਅਹਕਵਹੁ
ਤਿਤਹੋਆਆਕਾਰਾਵੇਲਨਪਾਈਆਪੰਡਤੀਤੇ
ਹੈਲੇਖਪੁਰਾਹੁਅਰਥਾਤਿਸਕਾਲਾਬਿਖੈਪੁਨੇ
ਆਕਾਰਚਾਹੈਸੋਕਹੈਵਹਾਕੋਹੁਵੇਲਾਅਰੁਵ
ਖਤੁਅਰੁਬਿਤਅਰੁਵਾਰਾਅਰੁਰੁਤਅਰਮਹੀਨੁਕੋ
ਹੁਬਾਤਾਤੇਤਿਸੁਦੇਲਾਕਉਪੰਡਤਿਤੇਪੁਰਾਉਕੇ
ਲਿਖੰਨੇਅਰੁਪਨੁਨਹਾਰੈਸੋਰੀਨਹੀਪਾਵਤੇਉਦੇ

ਵਖਤਨਪਾਇਓਕਾਦੀਆਸਿਲਿਖਨਲੇਖਕੁਰਾਨਾ
 ਅਰੁਕਾਜੀਕੁਰਾਹੁਕੇਲਿਖਨੇਅਰੁਪਨੂਨਹਾਰੇਸੇ
 ਭੀਵਖਤਨਪਾਵਤੇਹੁਦੇ। ਸਬਿਤਵਾਰਨਤੇਗੀਜਾਏ
 ਰੁਤਮਾਹੁਨਕੀਦੀ। ਯਾਕਰਤਾਸਿਰਠੀਕਉਸਾਜੇਆ
 ਪੇਸਾਏਸੇਦੀ। ਅਰੁਜੋਗੀਜੋਤਿਕਾਲਦਰਸੀਹੋਸੇ
 ਭੀਸਬਿਤਤਥਾਵਾਰਯਾਰਾਤਿਅਥਵਾਰਾਤਿਅਥਵਾਰ
 ਮਹੀਨਾਸੇਨਯਾਹੁਤੇਹੋ। ਤਾਤੇਲਿਸਕਾਲਬਿਖੇਕਰ
 ਤਾਪੁਰਖਸਿਸਕਉਰਚੇਹੋਸੇਆਪਹੁਕੀਏਕਉਆ
 ਪਾਹੀਜਾਏਹੋ। ਸਕਿਵਰਾਹੀਆਖਾਕਿਵਸਾਲਾਹਿਕਿ

ਵਦਰਨੀਕਿਵਤਾਨਾਨਾਨਕਆਖਤਸਭਕੇਅਖੇਇ
ਕਦੂੰਦਿਕੁਸਿਆਤਾਸੋਤਿਸਕਉਮੇਕਿਉਕਰੀਆਖਾ
ਤਥਾਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਸਲਾਹੀਅਕਿਆਉਸਤਤਿਕਰੀਅਤ
ਥਾਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਵਰਨਨਕਰੀਕਾਰੇਤੇਅਸਿਕਉਪੰਡਤ
ਆਦਿਜੋਗੀਸੁਰੇਤੇਲੋਕੋਦੀਨਲਾਉਤੇਕੁਏਸੋਮੇਕ
ਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਣਾਗੁਰਕਹੈਹੈਜੋਆਖਮਾਤਾਤੇਸਭਦੇਕਸੇ
ਦੇਕੁਸਿਆਉਕਹਤੇਹੈਪਰੰਤਓਹੁਥਾਅੰਤਹੈਕਹਾਕਿ
ਸੀਤੇਨਾਹੀਜਾਤਾਕਾਰੇਤੇਬਡਾਸਾਹਿਬਬਡੀਨਾ
ਈਕੀਤਾਤਾਕਾਰੇਵੈਸੋਪ੍ਰਮੇਸੁਰਅਤਿਬਡਾਹੈਅੰਤਿ

ਸਕੇਅੰਦੜਤੁਤਸੁਬਕੁਮਾਦਿਕਬਿੰਦਾਜਮਾਨੁਹੈ॥੨॥
ਬਾਨਾਮਜੋਗਮਾਕ੍ਰਿਸ਼ਨਦਾਸਦੇਵਾਇਤਿਆਦਿਕਹੈ॥ਅਤਿ
ਨਨਾਮਕਰਿਕੈਰੂਆਤਿਬਡੇਹੈਅਰੁਨਾਮਭੀਤੁਲਹੀ
ਹੈ॥ਨਾਮਕੈਸੇਹੈਪ੍ਰਭੂਕੋ॥ਅਤਿਨਕੇਸਿਮਰਣਮਾਤ੍ਰਹੀ
ਜਾਪਕਰਮੋਖਪਦਵੀਕਉਪਾਪਤਿਹੋਵੈਹੈ॥ਕੀਤਾਜਕਾ
ਰਦੈ॥ਕੈਸੇਪ੍ਰਭੂਹੈ॥ਅਤਿਨਕੀਇਛਾਮਾਤ੍ਰਹੀਸੰਪੂਰਣਹੈ॥
ਉਭੋਗਹੋਵੈਹੈ॥ਨਾਨਕਭੋਕੇਆਪੋਭਾਵੈਆਗੇਗਾਇਆ
ਨਸੋਹੈ॥ਗੁਰਕਹੈਹੈ॥ਐਸੇਭੋਅਦਈਤਨਾਗਾਇਏਹੈ॥
ਅਤਿਨਤੇਭੂਨਤੇਅਗਿਆਨਕਰਆਪਕਉਮਾਨਉਹੈ॥

۱۲۲

ਓਨ੍ਹਕ ਓਨ੍ਹਕ ਭੁਲਾ ਸਕੇ ਬੇਦ ਕਹਾਨੀ ਇਕ ਬਾਤਾ ਘੋੜ
 ਤਤ ਬਾਤਿ ਕਾਲ ਦਰਸੀ ਜੋਗੀ ਸੁਰਸੇ ਓਨ੍ਹਕ ਕਹੀਐ
 ਅੰਤਾ ਭੁਲ ਕਹੀਐ ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਓਨ੍ਹਕ ਬਕੋ ਗਰੀ
 ਆ ਅੰਤ ਬਕਤ ਹੂਏ ਪਰੰਤੂ ਅੰਤ ਨਾਪਾਇਆ
 ਮੇਸਾ ਕਹੋ ਤੋ ਬੇਦ ਸੁਕਹੈ ਹੈ ਬੇਦ ਕਹੈ ਇਕ ਬਾ
 ਤਾ ਬੇਦ ਹੂਇ ਇਕ ਬਾਤ ਜਾਹ ਕਹੈ ਹੈ ਕਿਆ ਨੇ ਤਿਨੇ
 ਤਿ ਕਹਿ ਕੈ ਸਬੰ ਪਲਾਇਦੰ ਬਾਪੁ ਦੇਹ ਗਾ ੧
 ਜਾਹ ਨਹੀ ਪੁਨਿ ਕਹਿ ਓਸ ਬਾਇ ਦੀਦੁ ਨ ਬਾਪਾ ॥
 ਬੇਦ ਨ ਜਾਮਤ ਸਬ ਕਹਿ ਓਦੇ ਕਬਾਤ ਜਾਹ ਪਰਾਮਾ १

ਐਸੇ ਦੇ ਕਥਾ ਤਾਂ ਦੇਈ ਤਸਿ ਪਕਰੈ ਹੈ ਸਹੀ ਸਅਠਾਰ
ਹਿ ਕਹਨ ਕਤੇਬਾ ਅਸਲੂ ਦਿਕਧਾਤਾ ਅਰੁ ਦੇ ਕਅਠ
ਗੁਪਤਾ ਦੇ ਕੀਰਿਆ ਗੁਪਤਾ ਅਠਾਰ ਗੁਪਤਾ ਤਬ
ਕਤੇਬਾ ਸੇਸੁ ਮਿਲ ਕੈ ਰੁਗਵਤ ਉਸਤਾਤਿ ਕਰਨੈ ਕਉ
ਕੇਤਾ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਐਸੈ ਅਸਲੂ ਦਿਕਧਾਤਿ ਅਸਕਰੀ
ਐਸੇ ਨਾ ਲੁਕਹੀ ਐਸੇ ਤੇ ਪੈ ਕੈ ਰੋਸਾ ਵਲੈ ਹੈ ਅਤਿ
ਨਸਰੁ ਰੋਸੈ ਬਿਖੈ ਦੇ ਕਰੋਸਾ ਕਾਧਾਤੁ ਕਹੀ ਐਸੇ ਅਗਠ
ਗੁਪਤਾ ਕਿਆ ਕਨਕਾਸਾਤੁ ਤਾਤ ਪਰਸੁਯਾ
ਤੋਸਕੁ ਮਿਲ ਕੈ ਦੇਤਾ ਵਰਨਾਸਾਤੁ ਕਰੈ ਹੈ ਕਰੇਤਾ ਲੇਖਾ

ਰੂਇਤਲਖੀਅੇਲੇਖੋਰੂਇਵਿਦੁਸਾਹਿਸਕਾਲੇਖੋਰੂਇ
 ਸੇਲੇਖਾਜਾਇਯੋਸਦਾਅਲੇਖੋਰੂਤਿਸਕਉਨਲਿਖੇ॥
 ਅਰੁਭੋਸੂਰਖਭੁਜਨਛਡਕੈਕਹੈਰੂਭੋਮੇਅੰਤਪਾਵੇਭੋ
 ਅੰਤਭੋਕਿਆਪਾਵੇਗਾਹਲੇਖੋਰੂਮੇਨਾਸਕੋਪਾਪਤਿਰੋਤਾ
 ਹੈ॥ ਨਾਨਕਬਡਾਆਖੀਅੇਆਪੇਭਾਏਆਪਾਗੁਰਕਹੈਰੂ
 ਭੋਭੋਤੇਬਧਵਾਨਹੈਸੇਨਗਯਦੁਕਉਬਡਾਅਪਾਰਕਹੈਰੂ
 ਭਾਤੇਪਰਸੇਸਰਅਪਨੀਬਡੀਆਈਕੋਆਪਹੀਭਾਏ
 ਤੇਰੂ॥ ਦੂਸਗਕਉਏਹੈਭੋਭਾਏ॥ ੨੨॥ ਸਲਾਹੀਸਲਾਹ
 ਏਤੀਸੁਰਤਪਾਈਆਨਦੀਆਅਤੇਵਾਹਾਪਵਾਰੀ

ਸਮੰਦ ਨਤਾਉ ਅੰਹਿ ਸਮੰਦ ਸਾਹੁ ਲਤਾਨਾ ਗਿਰਹਾਸੇ
ਤੀ ਮਾਲ ਧਨ ਕੀ ਨੀਤੁ ਲਨਹੋ ਵਨਿਯੋ ਤਿਸ ਮਨੁ ਨਦੀ
ਸਰੈ २੩ ॥ ਦਿਸਕਾ ਅਰਥੁ ਸਲਾਹਿ ਸਲਾਹ ਕਹੀਐ ਘੋੜੇ
ਆਪਾਰ ਬਡਿ ਆਈ ਆਂਦੁ ਆਰੇ ਉਸਤਾਤਿ ਕਰਨਹਾਰੇ
ਭੁਗਤਿ ਸੋ ਅਨੇਕਹੀ ਅਰੁ ਦੁਖ ਭਾਇਐ ਲੀਨਤਾ ਕੋ ਪਾ
ਪਤਿ ਭੁਦੇਹੈ ॥ ਏਤੀ ਸੁਗਤਿ ਨ ਪਾਈਆ ॥ ਏਤੀ ਸੁਰ
ਤਿ ਨਹੀਯੋ ਕੇਤੇ ਕੁਪਾ ਪਤਿ ਭੁਦੇਹੈ ॥ ਅਗੁ ਪਰਮੇਸਰ ਭਿ
ਉਕੇਤਿ ਉਪਰਛ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪਹੈ ॥ ਭੁਗਤਿ ਜਨ ਕੋ ਸੇ
ਪਾਪੁ ਤਿਹੋ ਤੇਹੈ ॥ ਸੋ ਦ੍ਰਿਸਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਕਹੈਹੈ ॥ ਨਦੀਆਂ

ਅਤੇ ਵਾਹਾ ਸੋਕਿਆ ਕਹੀਐ ॥ ਤੈਸੇ ਨਦੀਆ ਕੇ ਅਤਿ ਬੇ
 ਗਸੇ ਪਵਾਹਾ ॥ ਪਵਹਿ ਸਮੁੰਦ ਨ ਜਾਇਐ ॥ ਸਮੁੰਦੁ ਬਿ
 ਧੇ ਪਵੈ ॥ ਅਰੁ ਨਦੀ ਭਵ ਭਿਨ ਕਛੁ ਨ ਜੀਰਹ ਤੀਅਹਾਂ ॥
 ਸਮੁੰਦ ਸਪਸ਼ਲ ਤਨਾ ॥ ਅਰੁ ਸਮੁੰਦੁ ਤੈਨਦੀ ਨਾ ਬਸਹਾਰੀ
 ਭੀਰਹੈ ॥ ਸੋ ਤਿਉ ਕਾਤਿਉ ਅਚਲੈ ॥ ਅਰੁ ਤਿਸੀ
 ਅਰੁ ਦਸਰੂਪ ਕਉ ਸਰਬ ਨਦੀਆ ਪਾਤਿ ਜੋਤੀਆ ॥
 ਤੈਸੇ ਅਨੇਕ ਭਗਤਿ ਨਾਮ ਯਪਨ ਦੁਆਰੇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਰੂ
 ਪ ਕਉ ਪਾਤਿ ਕੁਏ ॥ ਗਿਰਹਾ ਸੇਤੀ ਮਾਲਧਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀ
 ਤੁਲ ਨਹੈ ਵਨੀ ॥ ਤੇਤਿ ਸਮਨੁ ਨਦੀ ਸਰਹਾ ॥ ਗਿਰਹਾ ਸੇਤੀ

ਕਹੀਐ ਬਾਨੀ ਦੁਆਰੇ ਅਕਿਆ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵਾਸਦੇ
ਵਾਯਾ ਬਾਨੀ ਦੁਆਰੇ ਮਾਲਧਨ ਪਾਪ ਤਿਹੈ ਵੈਰੈ ਗਾ
ਲਧਨੁ ਕਹੀਐ ਮਹਾਂਮਾਨੰਦ ਤਿਸ ਕੇ ਪਾਪ ਤਿਹੈ ਦੇਖ
ਗਤ ਕੇ ਅਨੰਦਾ ਕੀ ਨ੍ਰੀਤ ਲਭੀ ਭਾਂਨ ਨਹੀ ਹੋਤੇ ਪਰੰਤ
ਜੇ ਤਿਸ

ਮਨੁ ਹਨਦੀ
ਸਗਲ ਸੇ ਮਹਾਂਮਾਨੰਦ ਤਬ ਪਾਪ ਤਿਹੈ ਵੈਰੈ ਜੇ ਸੁਖ
ਕੁਓ ਕਦੀ ਮਨੁ ਸੇ ਵਿਸਾਰੇ ਨਹੀ ਸਬਦ ਕਾਲ ਦੇ ਕਾ
ਗੁਬਾਧਿ ਪੁਰੁ ਬਿਖੈ ਅਰੁ ਦਰਹੈ ਯਹੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ
ਰਖੈ ਗੁਰੁ ਅਰੁ ਬਿਅੰਤ ਜੇ ਤਿਨ ਕਾ ਅੰਤ ਕੁਓ ਨ ਪਾਇ

ਸਕੈਹੈ ॥ ੨੩ ॥ ਸੋਈ ਕਹੈਹੈ ॥ ਅੰਤ ਨ ਸਿਫ ਤੀਕ ਹੁਣ
 ਅੰਤ ॥ ਅੰਤ ਨ ਕਰਹੁ ਦੇਹੁ ਨ ਅੰਤ ॥ ਅੰਤ ਨ ਦੇਖਹੁ
 ਸੁਹੁ ਨ ਨ ਅੰਤ ॥ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪੈ ਕਿਆ ਮਨ ਸੰਤ ॥ ਅੰ
 ਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਕੀਤਾ ਅਕਾਸ ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਪਾਗਵਾਰਾ
 ਅੰਤ ਕਾ ਹੁਣ ਕੇਤੇ ਬਿਲਲਾਹੀ ॥ ਤਾ ਕੇ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਏ
 ਜਾਹੀ ॥ ਦੇਹ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ਬਹੁਤਾ ਕਹੀਐ ਬ
 ਹਤਾ ਹੋਇ ॥ ਵਡਾ ਸਾਹਿਬ ਭੂਚਾ ਬਾਓ ॥ ਭੂਚੇ ਭੂਪ
 ਰਿਭੂਚਾ ਨਾਓ ॥ ਦੇਵ ਭੂਚਾ ਹੋਵੈ ਕੋਇ ॥ ਨਤਿ ਸੁਭਿਯੋ
 ਕਉ ਜਾਣੈ ਸੋਇ ॥ ਜੇ ਵਡਾ ਮਾਪ ਜਾਣੈ ਆਪ ਆਪ ॥

ਨਾਨਕਨਦਰੀਕੰਗਮੀਦਲਤਿ २੪ ॥ ਇਸਕਾਅਰਥਾ॥
ਅੰਤੁਨਸਿਫੁਤੀਕਹਦੁਨਅੰਤੁ॥ ਸਿਫੁਤਿਪ੍ਰਭੁਕੇ
ਨਾਮਕੀਮਹਮਾਤਬਾਕਹਦੁਕਾਪ੍ਰਕਾਰਤਿਨਕਾਅੰ
ਤਨਹੀ॥ ਅੰਤੁਨਕਰੈਦੇਨਨਅੰਤੁ॥ ਪ੍ਰਭੁਨੇਸਰ
ਗੁਣਸਰੂਪਧਾਰਿਕੈਜੋਕ੍ਰਿਮਾਕਰੀਐ॥ ਤਬਾਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਾਰਿਕੈਜੋਦੇਤੇਐਤਿਸਕਾਰੀਅੰਤੁਨਹੀ॥ ਅੰਤੁਨਦੇ
ਖਦੁਸੁਦਨਨਅੰਤੁ॥ ਪਰਮੇਸਰਕੇਸਰੂਪਸੀਭਗੀਨ
ਬਝੀਸੋਆਦਿਤਿਨਕੇਦਰਸਨੇਕਾਤਬਾਗੁਣਾਬਾਦ
ਸਦਦੁਕਾਤਿਸਕਾਰੀਅੰਤੁਨਹੀ॥ ਅੰਤੁਨਜਾਪੇਕੇ॥

ਮਾਮਨਸੰਤਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਮਨ ਕਾ ਅੰਸਾ ਕਿ ਆਹੋ ਜੋ
 ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਅੰਤ ਨਹੀ ਜਾਪੈ ਕਹੀਐ ਜਾਇਤਾ ਅੰ
 ਤ ਨ ਜਾਪੈ ਕੀਤਾ ਅਕਾਰਾ ਅਰੁ ਪ੍ਰਭ ਨੈ ਜੇ ਤੇ ਮਾਇਆ
 ਦੁਆਰੇ ਅਕਾਰ ਕੀਏ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਭੀ ਅੰਤ ਨਹੀ ਜਾ
 ਏਤਾ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪੈ ਪਾਰਾ ਵਾਰਾ ਮਾਇਆ ਦੁਆ
 ਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਜੋ ਰਚਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਪਾਰਾ ਵਾਰ ਕਾ ਭੀ ਕਛੁ
 ਅੰਤ ਨਹੀ ਜਾਇਤਾ ਅੰਤ ਕਾਰੁ ਕੇ ਤੇ ਬਿਲਲਾਹ
 ਜੋ ਗੰਢਾ ਅਤੀਤ ਪ੍ਰਭ ਜੋ ਬਿਸਾ ਅਕਾਰ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ
 ਅੰਤ ਨ ਮਿਤ ਕੇ ਤੇ ਮਾਰ ਕੰਡੇ ਤੇ ਆਇਤ ਰਸ ਤੇ ਹੈ॥

ਤਾਂ ਕੇ ਅੰਤ ਨ ਪਾਏ ਝਾਹਿ ॥ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਅੰਤ ਕਛੁ ਪਾ
ਏ ਨਹੀ ਜਾਤੇ ॥ ਏਹੁ ਅੰਤ ਨ ਝਾਏ ਕੋਇ ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਨੇ
ਯਹਿ ਸਿਸਕਾ ਬਿਸਿਓ ਅਰੁ ਕਹਾ ਸਿਓ ਕੈ ਸੇ ਅਰੁ
ਕੇਤੀ ਰਚੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਕਿਆ ਇਸ ਕਾ ਕਾਰਣੁ ਤਬਾਹਿ
ਆਰਚਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਨਾ ਸੋਯਹੁ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾ
ਣਤਾ ਨਹੀ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਬਹੁਤਾ ਕਹੀ ਮੇ ਬਹੁਤਾ ਹੋਇ
ਝੇਤਾ ਅਧਿਕ ਕਹੀ ਮੇ ਤਉ ਅਧਿਕ ਤੇ ਅਧਿਕ ਟੇ
॥ ਸੋ ਸਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬਡਾ ਸਾਹਿਬ ਉਚਾ ਬਾ
ਓ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਬ ਕੇ ਉਪਰਸੁ ਆਮੀ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਧਾਮ

ਭੀਸਰੁ ਕੈ ਪਰੈ ਉਤਮੁ ਹੋ ਸੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੈ ਹੈ ॥ ਅਭਿ
 ਸਕਉ ਪਾਪ ਤਿਹੈ ਕੈ ਬਹੁ ਨਿਨਿ ਵਰਤਨ ਹੀ ਹੋਤਾ
 ਸੋ ਪਰਸਧਾ ਅਮੇਰੀ ਹੋ ॥ ਉਚੈ ਉਪਰਿ ਉਚਾਨਾ ॥
 ਬਹੁ ਨਿਉਚੈ ਸੋ ਉਚਾ ਸਬ ਉਪਰ ਪਰਕਾਨਾ ਮੁਹੈ ॥ ਕਾ
 ਰੇਤੇ ॥ ਅਭਿਸਨਾ ਮਕੇਸ਼ ਪਨ ਦੁਆਰਾ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਅ
 ਭੁਦਸਰੁ ਪਕਉ ਪਾਪ ਤਿਹੈ ਈਸੇ ਹੋ ॥ ਦੇਵ ਡਉਚਾ
 ਰੈ ਵੈ ਕੋਇ ॥ ਅਤਿ ਸਉਚੈ ਕਉ ਸਾਢੈ ਸੋਇ ॥ ਤੇ ਨਾਰਾਯ
 ਨ ਕਉ ਦੇ ਕਾ ਅਵੈਤ ਸਬਾਤਾ ਸਰੂਪ ਬਿਗਿਆਨ
 ਅਨੁਭਉ ਕਰੇ ਅਨਭਉ ਵਾਨੈ ॥ ਸੋ ਤਤਾ ਸਰੂਪ

ਦੇਤਿਸਉਚੇਪ੍ਰਕਉਅਨਰੁਉਦੁਆਰੇਭਾਨਤੇਰੈ
ਐਸੇਜੀਭਗਵਾਨਕਹੈਰੈ। ਬਿਤਰਗਰੈਰੋਧਾਮ
ਨਮਜਮਾਮਪਾਸਿਤਾਹਾ। ਦਹਵੇਗਯਾਨਤਪਸਾਪੁਸ਼ਾ
ਮਦਭਾਵਮਾਗਤਹਾ। ਭੇਹਰਖਸੋਗਤਥਾਭੈਅਰੁਰੁ
ਧਤੇਰਹਤਰੈ। ਅਰੁਮੇਰੇਪਰਾਯਦੁਤਥਾਮੇਰੀਹੀਅ
ਸਿਤਭੇਰੈ। ਸੋਬਹੁਤਗਿਆਨਤਪਕਰਕੈਪਵਿਤ
ਹੂਦੇਮੇਰੇਸਰੂਪਕਉਪਾਪਾਤਿਭੂਦੇਰੈ। ਬਹੁਕਿਰੈਰੈ
ਸਮੰਸਰਬੇਖਰੂਤੇਖਾਤਿਸਤਪਰਮੇਸੁਰੀ। ਬਿਨਸਯ
ਤਸੁਬਿਨਸਯਤਯਹਪਸਯਤਸਪਸਯਤਿ। ੩੭।

੨੯
ਨਧਿਆਓ ੧੩ ਜੋਸਬਰੂਤੋਕੈਬਿਖੈਪ੍ਰਸੇਸਰਸਮਇ
ਸਬਿਤਦੇਖੈਹੈ ਅਰੁਸਬਰੂਤੋਕੈਨਸਾਬਿਖੈਅਬਿ
ਨਸੀਜੋਦੇਖੈਹੈ ਸੋਈਪਰਖਰੁਲੀਪਕਾਰਮੁਣਕੈ
ਜਾਇਹੈ ਜੇਵਡਆਪਜਾਇਆਪਆਪਾਨਨਕ
ਨਦਰੀਕਰਮੀਦਾਤਿਅਤੇਤੋਬਡੇਨਗਯਾਅਪ
ਹੈ ਸੋਤਿਸਸਰੂਪਸਤਾਆਪਹੁਆਪਕਉਆਪਹੀ
ਜਾਇਤੇਹੈ ਅਰੁਪੀਛੇਜੋਕਹੈਹੈ ਜੋਸਬਬਿਖੈਈ
ਸਰਸਮਇਸਬਤਦੇਖਤੇਹੈਗੋਸੇਦੇਖੈਹੈ ਸੋਵਹੁ
ਅਰੁਦਸਰੂਪਦ੍ਰਿਸੀਪ੍ਰਕਾਆਪਹੁਆਪਹੀਹੈ

ਐਸੇ ਰੂਪਿਆ ਪਏ ਆਪੁ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣੁ ਤੇ ਜੋ ਗੁਰ
ਕਹੈ ਜੋ ਗੁਰ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤਿਸ ਕਉ ਹੋਤੀ ਹੈ ਗੁਰਿ ਸਕੈ
ਪੂਰਨੁ ਕਰਮ ਦੀ ਸੁਰ ਅਰਪਾਵੈ ਜੋ ਅਰੁ ਫੁਲ ਕੀ
ਕਿੰਚਤਾਇ ਛਾਨੁ ਜੀ ਗੁਰਿ ਸਕਉ ਪੂਰਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ
ਸਦਾ ਆਰੇ ਦਾਤ ਹੋਵੈ ਜੋ ਦਾਤ ਕਰੀ ਐਸਾ ਪੂਰਨ ਦੇ
ਅਦੈਤ ਅਨਰੁ ਉਪਾਧਿ ਤੇ ਹੋਵੈ ਜੋ ਤਾਂਤੇ ਜਹ ਪ
ਰੁਸ ਨ ਬੰਧੀ ਕਰਮ ਸੋ ਗੁਰੁ ਅਤੀਤ ਅਕਰਮ ਹੀ ਕ
ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਿ ਤਰਗੁਣ ਪੂਰਨ ਵਤੇ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮ
ਤਬਾਥ ਪੈ ਜੋ ਗੁਰਿ ਸੀ ਅਨੁਸਾਰ ਪੂਰਨ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅ

ਰੂਦਾਤਿਹੈ। ਸੋਈ ਅਥਕਹਤੇਹੈ। ੨੪ ਬਹੁਤਾ ੨੦

ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ ਨਲਾਇ। ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਤਿਲੁ ਨਤ

ਮਾਇ। ਕੇਤੇ ਮੰਗਹਿ ਜੋਧਾ ਅਪਾਗ। ਕੇਤਿ ਅਗਨੁ

ਤਨਹੀ ਵੀਚਾਰਾ। ਕੇਤੇ ਖਪਤੁ ਟਹਿ ਬੇਕਾਰਾ। ਕੇਤੇ

ਲੇਲੇ ਮਕਰ ਪਾਹਿ। ਕੇਤੇ ਮੁਖ ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ। ਕੇਤਿ ^ਰ

ਆਦੁ ਖਰੂਖ ਸਦਮਾਰਾ। ਏਹੁ ਦਾਤਿ ਤੇਰੀ ਦਾਤਾ

ਰਾਬੰਦ ਖਲਾਸੀ। ਭਾਇਹੈ ਹੋਇ। ਜੋਰ ਅਖਨੁ ਸਕੈ ਕੋ

ਇ। ਜੋ ਕੋ ਖਾਇ ਕੁਆਖ ਨੁਪਾਇ। ਓਹੁ ਭਾਇ ਜੋ

ਤੀਆ ਮਾਹਿ ਖਾਇ। ਆਪੇ ਭਾਇ ਆਪੇ ਦੇਇ॥

ਆਖਹਿਸਾਭੁਕੇਈਕੇਇਸਾਜਿਸਨੋਬਖਸੇਸਿ
ਵਤਸਲਾਹਾਨਾਨਕਪਾਤਿਸਾਹੀਪਾਤਸਾਹਾ੩੫
ਸਤਿਸਕਾਅਰੁਬਾਬਹੁਤਾਕਰਮਨਲਿਖਿਆਸੁ
ਇਸੇਕਉਦੁਕਰਮਹੈ। ਜੋਗਿਆਨਕਰਿਕੈਦਗ
ਧਕਰਮਹੈ। ਰੁਗਵਾਨਵਾਕਹੈ। ਦੋਹਰਾ। ਬਖਸਿ
ਖੇਫਲਸੰਗਤਿਆਗਕਰਮਕਰਤਹੈ। ਜੋਇਸਲ
ਪਤਿਨਹੈਵੈਪਾਪਕਰਮਿਉਪਦਮਪੜਜਲਜੇ
ਇ। ੧। ਤਾਤਪਰਜੁਯਹਿ। ਗਿਆਨਵਾਨਕੈਕ
ਰਮਤਬਾਕਾਮਨਾਵਰਜੁਤਈਸੁਰਮਰਪਉਸੇਕ

ਗੰਮਰੈ ਸੋ ਅੰਸੇ ਬਹੁਤ ਕਰਮ ਲਿਖੇ ਨਹੀ ਝਾਤੋ ਕਾ
 ਰੈ ਤੋ ਮੁਕਤ ਫਲੈ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਅਕਰਮ ਸੰਗਿਆ
 ਹੋ ਅਥਵਾ ਬਹੁਤ ਕਰਮ ਲਿਖੇ ਨੇ ਸੋ ਕਿਆ ਪ੍ਰ
 ਜੋਤ ਨਹੀ ਸੰਛੋਪ ਸਾ ਤੇ ਜਨਾਵੈ ਹੈ ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਤਿ
 ਲਨਤ ਮਾਇਆ ਅਰਥਾ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਫਲ
 ਦਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬਡਾ ਬੇਪਰਵਾਹੁ ਹੈ ਅਤਿ ਸਕਉਇ
 ਕਾ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਕੀਤ ਮਾਨੁ ਹੀ ਰੁਗਵਾਨ ਗੀਤਾ ਮੇ
 ਕਹਾ ਹੈ ਆਦੀ ਸੁਰਕਿ ਸੀਕੇ ਪਾਪ ਕਉ ਨ ਬਹੁ ਨਿਪੁ
 ਨ ਕਉ ਧਾਰੈ ਹੈ ਕੇਵਲ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਗਿਆਨ

ਆਵਿਰਤਹੈਗੋ॥ਤਿਸਕਰਕੇਜਨਤੁਸਭਮੋਹਤਹੈ॥
ਤਾਤੇਦੇਹਅਨੁਮਾਨੁਆਹਿਅਗਿਆਨੁਜੋਹੈ॥
ਜੇਈਕਾਮਨਾਦੁਅਰੇਸਬਕਰਮਕਾਕਾਰਹੁਹੈ॥ਜੇ
ਸੀਝੈਸੀਗੁਣਅਨੁਸਾਰਹੁਕਥਹੈ॥ਜੇਸੀਤਿਐ
ਕਾਮਨਾਅਰਬਕਰਮੋਬਿਖੇਸਰਧਾਉਪਜਤੀਹੈ॥
ਸੋਕਰਤੇਹੈ॥ਕੇਤੇਮੰਗਾਰਿਝੋਧਾਅਪਾਰਾ॥ਕੇਤੇਕ
ਰਮਕਰਕੇਮੰਗਤੇਹੈ॥ਝੋਹੇਪ੍ਰਮੇਸ਼ਹਰਮਅਪਾਰ
ਝੋਹੋਹਿਝੋਸਰੁਕਉਝੀਤੈ॥ਕੇਤੇਆਗਹੁਤਨੀ
ਵੀਚਾਰਾ॥ਕੇਤੇਪ੍ਰਭਕੇਗੁਣਾਬਾਦੇਕਾਵੀਚਾਰੁਗ

ਏਤੈਯੋਪਾਗਨਹੀਪਾਵਤੇ। ਤਉਨੀਪ੍ਰਸੰਨਬੰਧੀ
 ਬੋਲਾਨੀਧਰਮੁਸੁਕਾਤਿਕਰਤਾਯੋ। ਕੇਤੇਖਪਤਟ
 ਹਿਬੇਕਾਰਾਕੇਤੇਸੁਰੁਕਰਸੋਬਿਖੈਖਪਕੈਰੁਭਿ
 ਕਾਰਹੀਮਾਗਤੇਯੋ। ਤਿਨਾਬਿਕਾਰੋਕਰਨਾਸਹੈਇ।
 ਕੇਤੇਲੈਲੈਸੁਕਰਪਾਹਿ। ਕੇਤੇਪਗਾਇਆਦਰਬਲੇ
 ਤੇਯੋਲੈਕੇਬਹੁਨ੍ਹਿਸੁਕਾਰਿਪਨ੍ਹੁਤੇਯੋ। ਕੇਤੇਸੁਰਖਖਾ
 ਹੀਖਾਹਿ। ਕੇਤੇਸੁਰੁਅਸੁਰੁਗੀਆਨਤੇਹੀਨਸੁਰ
 ਖਕੇਵਲਖਾਇਹੀਖਾਇਯਾਨਤੇਯੋ। ਕੇਤਿਆਦੁਖ
 ਰੁਖਸਦਸਾਗ। ਕੇਤੇਰੁਖਕੇਦੁਖਹੀਸਦਾਮਰਤੇਯੋ।

ਏਹ ਰਿਵਾਤ ਤੇਰੀ ਵਾਤਾਗਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਹ ਸਭੁ ਕੋ
ਵਲਤੁ ਮਾਰੀ ਹੀ ਵਾਤਿ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ॥ ਮਾਇਆ ਕੇ ਦ
ਲਤੁ ਮਾਰੇ ਹੀ ॥ ਮਾਸੈ ਤਬਾਤੁ ਮਾਰੇ ਹੀ ॥ ਬਿਖੇ ਅਰੁ ਤੁ
ਮਾਰੀਆਗਿ ॥ ਮਾਮਧੀ ਨਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਤੁਮ ਕਰਨ ਕਾ
ਰਨ ਸਮਰ ਬਹੁ ਦੂਸਰਾ ਨਾ ਹੀ ਕੋਇ ॥ ਬੰਦ ਖਲਾ
ਸੀਠੁ ਏਹੋਇ ॥ ਹੋਰੁ ਮਾਖਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਬੰ
ਧਤ ਬਾਮੁਕ ॥ ਤਿਯ ਨ ਕੇਵਲ ਤੁਮਾਰੀਆਗਿ ॥ ਮਾਂ
ਹੀ ਸੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੈ ॥ ਅਰੁ ਤੁਮਾਰੀਆਗਿ ॥ ਮਾਂ
ਤੇ ਅਨ ਬਾਹਰੁ ਮਾਖ ਕੋਈ ਨਹੀ ਸਕਤਾ ॥ ਜੇ ਕੋ ਬਾ

੨੩
ਇਕੁਆਖੁਪਾਇਆਰਖੁਜੇਕੋਖਾਇਕਹੀ
ਮੇਯਤਿਹਪੁਸਾਦਿਸਕੁਰੇਗੀਰੁਗਾਤਿਸਹਛਾਡਿ
ਮਾਡੈਹਉਰੇਗਾਕੁਆਖਨਕਹੀਮੇਕੁਬੇਨਾਸੇ
ਕਿਆਪੁਰੁਤੇਰੂਨਾਪਕੋਸਾਂਨਾਕੁਆਖਨ
ਪਾਇਦਸਆਗਿਆਨਾਸੇਕਿਆਹਉਪੰਡ
ਤਰਉਚਤੁਰਗਿਆਨਾਹਉਹਉਕਰਤੇਅਉਧ
ਬਿਹਾਨੀਅਬਦਾਜੇਕੋਖਾਇਕੁਆਖਨਪਾ
ਇਜੇਕੋਖਾਇਕੁਬੰਦਾਕਿਆਜੇਕੋਦੀਦਾਸ
ਚਕੈਰੁਗਵਤਆਗਿਆਬਿਖੈਅਨਥਾਕੁਰਤਾ

ਚੈ॥ ਓਹੁ ਜਾਇ ਜੇ ਤੀਆ ਮੁਹਿ ਖਾਇ॥ ਜੇ ਤੀਆ ਜੰ
ਮਦੁ ਤੇ ਕੀਆ ਚੋਟਾ ਮਖ ਪਰ ਖਾਤਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਉਹੀ ਜਾ
ਨਤਾ ਹੈ॥ ਤਾਤ ਪਰ ਝਾਜਾ ਹਿਰੈ॥ ਅਗਿਆ ਪੁਰ
ਕੀ ਬੇਦਤ ਬਾਸਾ ਸਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੈ॥ ਸੋ ਬੇਦ ਉਕਤਿ ਸੰ
ਕਾ ਮਲਗਾ ਆਇ ਕੜੋ ਕਰਮ ਹੈ॥ ਸੋ ਬੰਧਨ ਹੀ ਹੈ॥
ਕਹੇ ਤੇ॥ ਸੁਰਨਤ ਬਾਲੇ ਹੈ॥ ਕੀ ਬੇਨੀਦੋ ਨੇ ਬੰਧਨ
ਹੀ ਹੈ॥ ਤੈਸੇ ਸੁਰ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲੁ ਸੁਰਗਾ ਅਸੁਰੁ ਕ
ਰਮ ਕਾ ਫਲੁ ਨੀਦੇ ਕਾਲੇ ਕਾ॥ ਪੁੰਨ ਪਾਪਾ ਮਿਸਤਕ
ਹਤੇ ਕਾ ਫਲੁ ਇਹ ਲੋਕਾ॥ ਸੋ ਜਹੁ ਰਗਾ ਸੁਰ ਹੀ ਮੰ

੨੪
ਤਵਹੈ। ਰੁਗਕੇ ਅੰਤਸੋ ਵਿਪਰੰਤ ਦੁਖ ਪਾਪਾ
ਰੋਤਾਹੈ। ਅਰੁ ਜੋ ਫਲ ਵਰਜਤ ਦੀ ਸੂਰ ਅਰਪਣ
ਨਿਤ ਨੈਦੀ। ਮਿਤ ਕਸੰਧਿ ਆਦਿ ਕਕਰ ਮਹੈ। ਤਿਨ
ਤੇ ਮੋਖ ਪਾਪਾ ਤਿਹੈ ਵੈ। ਐਸੇ ਜਥਾ ਰਬ ਅਗਿ
ਆਬਿਖੇ ਜੋ ਕੋਈ ਦਾਸ ਹੋਇ ਕੈ ਅਨਥਾ ਕਹਨੇ
ਲਾਗੈ। ਆਕਿਆ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਉ ਉਲੰਘਵਰ
ਤੇਗੈ। ਸੋ ਉਹੀ ਜਾਇਗੈ ਜੈ ਸੀਆ ਚੋਟਾਂ ਜਮ ਕੀਆਂ
ਮੁਖ ਪੁਰ ਖਾਹਿਗੈ। ਇਸ ਪਰ ਰੁਗ ਦਾਨ ਕਹੈ।
ਜੋ ਜਨ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਿਧ ਕਉ ਤਿਆਗ ਕੈ ਕਾਮ ਨਾ ਕੇ

ਕਿਹਾ ਮਿਹੂਏ ਅਨਥਾ ਵਰਤ ਤੇ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਨ ਕਰਮ
ਕੀ ਸਿਧ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਤੇ ਹੈ ਨ ਸੁਖ ਕਉ ਨ ਪ
ਰ ਮਗਤ ਸਾਂਤ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਤੇ ਹੈ ਸਦਾ ਜਮ
ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਪੇਜਾਏ ਅਪੇਦੇਇਆ ਅਖ
ਹਿ ਸਾਭੁ ਕੋਈ ਕੋਇਆ ਅਰਥਾ ਜੇ ਬੇਦ ਦੁਆ
ਰਾ ਮਾਪਹੀ ਜਾਏ ਹੈ ਅਰਥਾ ਲੁਕੀਆ ਪੇਹੀ ਦੇ
ਇਹੋ ਸੋ ਮੇਸੇਰੂ ਕੋਈ ਕੋਈ ਵਸਿ ਸਾਭੁ
ਕਾ ਅਖ ਤੇ ਹੈ ਅਜਹਾ ਸੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਦਾ ਮ
ਨੁ ਨਿਧਿ ਆਸਨ ਸੰਪੂਰਣ ਕਹਾ ਅਖਾਏ ਕ

ਤੁਕਕਾਰਿਸਾਖਿਆਤਕਾਰਕਰੈਰੈ॥ ਅਜਿਸਨੇਬਖ
 ਸੇਸਿਫੁਤਿਸਲਾਹਿ॥ ਨਾਨਕਪਾਤਿਸਾਹੀਪਾਤਿ
 ਸਾਹਾਅਰਥੁ॥ ਅਜਿਸਕਉਸਿਫੁਤਿਸਲਾਹਬਖ
 ਸਤੇਹਉ॥ ਸਿਫੁਤਿ॥ ਕਹੀਐ॥ ਨਾਰਯਣੁਕੇਗੁ
 ਣੁ॥ ਅਬਿਆਪਕਤਥਾਰਮਣੁਸੀਲਾਸਲਾਹ॥
 ਕਹੀਐ॥ ਅਤਿਨਗੁਣੁਦੁਆਰੇਉਸਤਤਿ॥ ਜੇ
 ਪ੍ਰੇਮੁ॥ ਅਜਿਸਨੇਕ੍ਰਿਪਾਉਸਕਰਕੈਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰੈ
 ਹਉ॥ ਅਕਿਆ॥ ਸਿਖਿਆਤਕਮਕਾਰਅੰਤਹ
 ਕਥਹੁ॥ ਬਿਤਪਾਪਤਿਵਾਨਜੋਪਰਖਰੈ॥ ਗੁਰਕਰੈ॥

ਮੇਸੇਪੁਰਖਪਾਤਿਸਾਹੋਕਾਪਾਤਿਸਾਹੁਹੈ॥ਤਾ
ਤਪਰਬੁਯਾਯੋਨਰਾਜਦੁਜਪਦੁਆਰਨਾ
ਰਾਜਦੁਹੀਸਰੂਪਕੋਪਾਪਾਤਿਗੁਇਆ॥ਇਸ
ਪਰਭਗਵਾਨਦਾਕਹੈ॥ਯਾਤਿਮਦਿਆਤਿਨੇਪ
ਮਾਅਰਥਾਮੇਰੇਪੂਜਨਹਾਰੇਮੇਰੇਹੀਸਰੂਪਕਉ
ਪਾਪਾਤਿਹੋਤੇਹੈ॥ਬੇਦਪਮਾਣਾਥਾਮਾਬਿਤਬ
ਹੈਈਵਰੁਤਿ॥ਰਾਮਗੀਤਾਬਿਖੇਗਾਮਜੀਕਹੈ॥
ਯੋਮਏਕਉਦੇਹਤੇਪਰੈਗੁਣਾਅਤੀਤਸੇਵਤੇਹੈ॥
ਅਸੁਵਾਸਗੁਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨਅਉਤਾਰਕਦੀਹਿਰ

ਦੇ ਕਰਕੇ ਜੇ ਦਿਤੇ ਹੋਏ ਸੋ ਅਹੀ ਸਕਿਆ ਸੇਰਾ ਸਰੂਪ
 ਹੁੰਦੇ ਆਪਨੇ ਚਰਨ ਪੁਲੀਸ ਸਪਰਸਕਰ ਕੈ ਤੀਨ
 ਲੋਕ ਕਉ ਪਾਵਿਤ ਕਰੈ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਸੁਰਤ ਕਿਰਨ ਕਰ
 ਪਾਵਿਤ ਕਰੈ ਹੈ ਗੰਥ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ
 ਗਿਆਨੀ ਆਪ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਤਾਤੇਈ ਸੁਰ ਅੰਭੇ
 ਦਾਇ ਸੁਰਤ ਨਦੁ ਆਰੇ ਆਈ ਸੁਰਹੀ ਸਰੂਪ ਕਉ
 ਪਾਪਤ ਹੂਆ ਯਹੀ ਸਿਧਾਤ ਨਿਹ ਚੈ ਕੀਆ ਅ
 ਬਾਇ ਸਾਬਿਤ ਕੇ ਪਾਪਤਿ ਵਾਨ ਜੋ ਪ੍ਰਥਮਤਿ ਨਕੀ
 ਉਸਤਤ ਕਰੈ ਹੈ ੨੫ ਅਮਲ ਗੁਣ ਅਮਲ ਦੁਆਰਾ

ਅਮੁਲਵਾਪਚੀਏਅਮੁਲਕੁੰਡਾਰਾਅਮੁਲਅਵ
ਰਿਅਮੁਲਲੇਲਾਹਿਅਮੁਲਗੁਇਅਮੁਲਸਮਾ
ਇਅਮੁਲਧਰਮੁਅਮੁਲਦੀਬਾਹੁਅਮੁਲਤੁ
ਲੁਅਮੁਲਪਰਵਾਹੁਅਮੁਲਬਖਸੀਸਅਮੁਲਨੀ
ਸਾਹੁਅਮੁਲਕਰਮੁਅਮੁਲਫੁਰਮਾਹੁਅਮੁਲਅ
ਮੁਲਅਖਿਆਨੁਜਾਇਅਮੁਲਅਖਿਆਪਰਹੇਲਿ
ਵਲਾਇਅਮੁਲਅਖਰਿਬੇਦਪਾਠਪੁਰਾਹੁਅਮੁਲਅਖ
ਰਿਕਰਹਿਵਖਿਆਨੁਅਮੁਲਅਖਰਿਬਰਮੇਅਮੁਲਹਇੰਦਾ
ਅਮੁਲਅਖਰਿਗੋਪੀਤੈਗੋਬਿੰਦਾਅਮੁਲਅਖਰਿਦੀਸਰਮਾ

ਖਹਿਸਿਧਾ ਅਖਹਿਕੇਤੇਕੀਤੇਬੁਧਾ ਅਖਹਿਦ
 ਨਵਅਖਹਿਦੇਵਾ ਅਖਹਿਸੁਰਨਰਮਨਜਨਸੇ
 ਵਾਕੇਤੇਅਖਹਿਅਖਹਿਪਾਹਿਕੇਤੇਕਹਿਕਹਿ
 ਉਠਉਠਜਾਹਿਏਤੇਕੀਤੇਹੋਰਕਰਹਾਤਾਅਖਨ
 ਸਕਹਿਕੇਈਕੇਇਯੇਵਡਭਵੈਤੇਵਡਹੋਇਨਾ
 ਨਕਜਾਏਸਾਚਾਸੋਇਯੇਕੋਅਖੇਬੋਲਾਵਿਗਾਨਾ
 ਤਾਲਿਖੀਐਸਿਰਗਾਵਾਰਗਾਵਾਰ ੨੩ ਯਦਿਸਕਾ
 ਅਰਥਾਯਿਸਸਵਨੁਮਨਨਨਿਧਿਆਸਨਗਾਏ
 ਦੁਆਰਾਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰਸਾਖਿਅਤਿਸਚਿਦਨੰਦ

ਸਰੂਪਪ੍ਰਸਾਦਸੋਗੁਣਮਮੁਲਹੈ॥ ਅਮੁਲਵਾਪਾ
ਰਾਕੀਐ॥ ਬਿਉਹਾਰਸੋਕਿਆ॥ ਮਨਬਿਖੈਪ੍ਰਾ
ਪਤਿਭੋਸਰਬਕਾਮਨਾਹੈ॥ ਤਿਨਕਾਤਿਅਗਕੇਵ
ਲਾਮਾਤਮਾਮਾਨੰਦਬਿਖੈਤਿਪਾਤਿ॥ ਜਹਬਿਉ
ਹਾਰਸੋਅਮੋਲਕਹੈ॥ ਅਮੁਲਵਾਪਾਰੀਏਅਮੁਲ
ਭੰਡਾਰ॥ ਇਸਕੇਇਛਾਕਰਨਹਾਰੇਤਥਾਭੰਡਾਰਕ
ਹੀਐ॥ ਉਨਕੀਬਾਧਸੋਰੀਅਮੋਲਕਹੈ॥ ਅਮੁਲਮਾ
ਵਹਅਮੁਲਲੇਝਾਰੀ॥ ਤਿਨਕਾਝਗਤਸੋਆਵ
ਨਾਅਮੋਲਕਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇ॥ ਅਮੋਲਪਦਨਾਰਾਯ

ਏਪਦਸੇਲੇਜਾਤੇਹੈ॥ ਅਮੁਲਰੁੱਅਮੁਲਸਮਾਇ॥
 ਅਮੁਲਨਿਹਚੈਦੁਆਰੇਅਮੋਲਅਦੈਤਪਦਬਿਖੈ॥
 ਲੀਨੁਹੋਤੇਹੈ॥ ਅਮੁਲਧਰਮੁਅਮੁਲਦੀਬਾਹੁ॥ ਤਿਨ
 ਧਰਮੋਕਰਪ੍ਰਭੁਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਹੈਸੋਅਮੋਲਕਹੈ॥
 ਅਰੁਜਹਾਧਰਮਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈਸੋਸਾਧਅਸਥਾਂ
 ਨਸੋਅਮੋਲਕਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਪ੍ਰਭੁਕਾਨਿਜਅਸਥਾਂ
 ਨਹੈ॥ ਅਮੁਲਤੁਲਅਮੁਲਪਰਵਾਨਾਪ੍ਰਮੇਸੁਰ
 ਅਮੋਲਹੈ॥ ਤਬਾਪ੍ਰਮੇਸੁਰਪਰਵਾਨਨੁਗਤਭਨ
 ਤਹੈ॥ ਸੋਭੀਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਤੁਲਹੀਅਮੋਲਕਹੈ॥ ਅ

ਮੁਲਬਖਸੀਸਾਮੁਲਨੀਸਾਨੁਬਖਸੀਸਾਮੁਪ
ਏਸਰੂਪਕੀਪਾਤਿਆਮਰੁਗਤਨੀਸਾਨੁਯੋ
ਸਦੁਆਰੇਬਖਸੀਸੈਯੋਸੋਮੋਲਕਹੈਅਮੁਲ
ਕਰਮਾਮੁਲਫਰਮਾਨੁਦੀਸੁਰਮਰਬਜੇਕਰ
ਮਮੈਯੋਸੋਅਮੁਲਹੈਯੋਨਕਰਮੋਤੇਅੰਤਹਕਰ
ਏਸੁਪਦੁਆਗਮੋਖਕੀਆਗਿਆਹੈਏਸੋਅਮੋ
ਲਹੈਅਮੁਲਅਮੁਲਅਧਿਅਨੁਯਾਇਆ
ਧਿਅਧਿਅਧਿਅਰਹੈਲਿਵਲਾਇਆਮੁਲਕ
ਹੀਮੋਯੋਏਕਮਦੈਤਨਾਗਯਹੁਹੀਨਾਗਯਹੁਹੈ॥

ਕਹਾਨੀ ਜਾਤਾ ਕਹੇ ਤੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਰਾਏ
 ਸਪਰਬੇ ਦਪਾ ਆਉਰੇ ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਕਹੇ ਕਉ ਵਾਕਨਿ
 ਵਰਤਹੈ ਅਰੁ ਮਨ ਸਹਤ ਬੁਧਿ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਯੋ ॥ ਜੋ
 ਕੈ ਸੇ ਕਹਾ ਜਾਇ ॥ ਅਰੁ ਕਹੇ ਹਾਰੇ ਕਹਿ ਕਹਿ ਲਿ
 ਵਲਾਇ ਰਹੈ ॥ ਕਿਆ ਸਰੂਪ ਮੋਲੀ ਨਹੈ ਇਗਏ
 ਝੈ ਸੇ ਲੋਕੀ ਪੂਤੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੀ ਬਾਹਿ ਕਉ ਗਈ ॥ ਜੋ
 ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੀ ਹੋਤੀ ਰੁਈ ॥ ਝੈ ਸੇ ਹੀ ਕਹੇ ਨੇਹਰੇ ਪ੍ਰਮੇਸ
 ਰ ਸਰੂਪ ਹੀ ਰੁਈ ॥ ਅਖਾਹਿ ਬੇਦ ਪਾਠ ਪ੍ਰਗਾਨਾ
 ॥ ਅਖਾਹਿ ਪਨ੍ਨੇ ਕਰਹਿ ਵਖਿਆਨਾ ਅਰਬੁ ਬੇ

ਦਸਾਸਤਪੁਰਾਉਕਾਭੇਪਾਠਹੈਸੋਪਰੁਕੇਗੁਣਾਬਾ
ਦਕਹੈਹੈਅਮਰੁਤਿਸਕੇਪਨ੍ਨੇਨਾਹੇਵਖਿਆਨ
ਵਿਸਤਾਰਕਰਕਹਤੇਹੈਅਮਾਖਹਿਕਰਮੇਅਮਾਖ
ਹਿਇਦਾਅਮਾਖਹਿਗੋਪੀਤੈਗੋਬਿੰਦਾਤਬਾਅ
ਨੇਕਸਿਸੋਬਿਖੇਜੋਅਨੇਕਕ੍ਰਮਾਤਬਾਇੰਦਤ
ਬਾਗੋਪੀਅਸੰਜੁਤਿਗੋਬਿੰਦਸੋਸਤੁਕਹੈਹੈਅ
ਖਹਿਦੀਸਰਅਮਾਖਹਿਸਿਧਾਅਮਾਖਹਿਕੇਤੇਕੀਤੇਬੁ
ਧਾਈਸੁਰਸਿਧਕਪਲਾਦਿਕਸੋਕਹੈਹੈਕੇਤੇਈ
ਸੁਰਕ੍ਰਿਪਾਕੇਕੀਤੇਬੁਧਕਹਿਅਮਾਖਬਿਬੇਕੀਸੋਕਕੈ

ਸਮਾਖਿਦਾਨਵਸਾਖਿਦੇਵਸਮਾਖਿਸੁਰਨ
ਰੋਸਨਿਭਨਸੇਵਾਦਾਨਵਪਹਿਲਾਦਤੇਆਦਿਲੇਕਾਰੇ
ਤਬਕੁਮੇਰਆਦਿਕਲਖਾਅਰੁਸੁਰਇਦੁਆਦਿਕ
ਦੇਵਤੇਤਬਾਨਰਉਧੋਆਦਿਸਮਾਨਿਬਿਆਸਆ
ਦਿਯਨਅਕੂਰਿਆਦਿਯਹਸਰੁਸੇਵਾਭਗਤਿਹੈ
ਕਹੈਹੈਕੇਤੇਆਖਾਹਿਆਖਣਪਾਹਿਕੇਤੇਕਹਿਕਹਿ
ਉਨਿਉਨਿਯਾਹਿਕੇਤੇਪਰਮੇਸਰਕੀਉਸਾਤਿਤਿ
ਯਥਾਬਿਧਿਕਹਤੇਹੈਅਰੁਕੇਤੇਆਖਣਕਾਅਰੁ
ਆਸਕਰਤੇਹੈਅਰੁਕੇਤੇਕਹਿਕਹਿਉਨਿਉਨਿਯਾ

ਕਿ ਆਸਾਸਾ ਰਚ ਕ੍ਰਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਦੇਤੇ
ਕੀਤੇ ਹੋ ਮੁਕਤ ਹੋਇ। ਤਾ ਅਖ ਨਸਕੈ ਕੇਈ ਕੇਇ।
ਪਰ ਮੇਸ੍ਵਰ ਅਪਨੀ ਮਾਹਿ ਮਾਕਾ ਹੋਇ ਕਉ ਦੇਤੇ
ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਜੇਤੇ ਪੂਰਬ ਕਹੈ ਹੈਂ। ਅਉਰ ਬਹੁਤ
ਕਰੈ ਗੋਤ ਉਨ੍ਹੀ ਮਾਹਿ ਮਾਕਾ ਪਾਰਵਾਰ ਕੇਈ ਅ
ਖਿਨ ਸਕਾਹਿ ਗੇ। ਕਾਹੇਤੇ ਪਾਸੇ ਸ੍ਵਰ ਅਪਸ
ਦਾ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਅਰੁ ਨਾਮ ਤਸਾ ਜਾਪ ਕਤ ਬ
ਤਿਸ ਕੇ ਫਲ ਸੇ ਸਰੁ ਅਨੰਤ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਅ
ਨੰਤ ਕਾ ਅੰਤ ਕਹਾ ਮਿਲੈ। ਜੇ ਵਰੁ ਭਵੇ ਤੇ ਵ

ਭੋਰੇਇ ਨਾਨਕਜਾਇ ਸਚਾਸੋਇ। ਦੋਹਰਾ
 ਭੋਵਡੁਇਛਾਹੋਵਈਤੇਵਡੁਵਰਤੈਰੋਇ। ਆ
 ਪੇਆਪਸੋਜਾਣਈਅਵਰਨਜਾਇਕੋਇ। ਅਥਵਾ
 ਜੋਰੋ। ਨਿਹਚੈਅਨੁਸਾਰਜੈਸੇਰੂਪਕੀਭਾਵਨਾਭਾਵੈ
 ਰੋ। ਤੇਵਡੁਹੀਰੋਵੈਰੋ। ਗੁਰਕਰੈਰੋ। ਸਤਿਸਰੂਪ
 ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੀਭਾਵਨਾਕਰੈਰੋ। ਸੋਪਰਮੇਸ਼ੁਰਸਰੂਪ
 ਹੀਰੋਵੈਰੋ। ਤਾਂਤੇਸਬਦਾਕਾਲਸਤਸਰੂਪਏਕਨਾ
 ਹਾਯਹੀਕੀਭਾਵਨਾਜੋਗਰੋ। ਇਸਪਰਗੀਤਾ
 ਪ੍ਰਮਾਣੁਰੋ। ਦੇਵਤਿਆਕੇਪ੍ਰਭਕਦੇਵਤਿਆਕੇਪ੍ਰ

ਪਤਿਹੋਤੈਹੈਮੇਰੇਪੂਜਨਹਾਰੇਸੁਕਉਪਾਪਤਿਹੋਤੈ
ਹੈਸੇਕੋਆਖੈਬੋਲਵਿਗਾਨਾਤਾਲਖੀਮੇਸ
ਰਗਵਾਰਾਂਗਾਵਾਰਾਬੋਲਕਹੀਐਪਰਮੇਸਰਕਾ
ਬੋਲਬੋਦਤੈਹੈਸਤਿਸਕੋਨਾਵਿਗਾਨਾਕੈਕਹੈਹਕਿ
ਆਆਸਾਬੋਦਕਾਕੁਛੁਹੈਅਰੁਸਮਸੁਤੇਕੁਛੁ
ਹੈਪ੍ਰਭੋਜਨਯਹੈਬੋਦਨੇਕਰਮਕਾਫਲਸੁਗ
ਭੋਕਹੈਸੇਕੇਵਲਕਰਾਵਨੇਅਰੁਬਲਾਲਚਸੁ
ਰਗਦੀਆਹੈਭੋਲਾਲਚਹੀਤੇਸਭੁਕਰਹਿਗੇ
ਲੈਸੇਕਿਸੀਕੇਬਾਲਕਕਉਬਿਆਧੈਅਰੁਬੈ

ੴ ਨਾਮ ਭਖਿ ਪਨੀ ਮਾ ਬਤਾਈ ਹੈ ॥ ਭਿਹ ਬਾਲਕ
ਕੁਟਵੀ ਜਾਨ ਕੇ ਪੀਤ ਨਹੀਤਾ ਉਸਕਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ॥ ਕ
ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੀ ਮਾ ਪੀਵੇ ਤਉ ਜਹਲ ਰੂਮਾਤ ਮਕਉ ਦੇ
ਹਤ ਬਵਹੁ ਪੀਵੈ ਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਬੇਦਰੀ ਸੁਰਗ ਲਾਲ
ਚਕਰ ਮਕਰਾ ਵੇਨਾ ਮਰਥ ਜਨ ਵੈ ਹੈ ॥ ਪਛੈ ਸੁਰਗ ॥
ਇਕ ਮਿਥਾ ਮਾ ਜਨਾਇ ਕੈ ਬੇਰਗ ਉਤ ਪੰਨਕਰਾ
ਵੈ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਿਰਾਮ ਕੇ ਵਲਾ ਮੰਤਰ ਕਰਣ ਸੁਪਮ
ਕਥਕਹੀ ਹੈ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ॥ ਮੰਤਰ ਕਰਣ ਸੁਪ ਬਿਨਾ ਪੁਰੁਕਾ
ਮਭੇਦ ਗਿਮਾਨ ਨਹੀਤਾ ॥ ਬਿਨਾ ਗਿਮਾਨ ਮੇਖ ਨਹੀ

ਹੋਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਬੇਦ ਕਾ ਤਾਤ ਪਰ ਤਾ। ਕਰਮ ਕੇ ਵਲ ਮੇਖ
ਹੀ। ਮਰਥ ਹੋ। ਸੇ। ਸੇ। ਬੇਦ ਤਾਤ ਪਰ ਤੇ ਕੇ ਜੋ ਬਿਗਾ
ਕੇ ਕੇ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਕਿ। ਮ। ਜੋ ਬੇਦ ਮੇ ਕਰਮ ਕੇ ਵਲ ਕਮ
ਨਾਹੀ। ਮਰਥ ਕਹੈ ਹੈ। ਸੇ। ਸੇ। ਜੋ ਬੇਦ ਵਿਗਾ ਕਹੈ ॥
ਸੇ। ਬਿਬੇਕੀ ਸਿਤੋ। ਬਿਬੇਤਾ ਵਹਿਗ ਵਾਹੂ। ਸਿੰਗਾ ਵਾ
ਗਲਿਖੀ ਤੇ ਹੈ। ਕਿ। ਮ। ਉਨਕ ਉਬਿਬੇਕੀ ਸਿਤ ਮਹਾਂ
ਮੁਰਖ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥ ਅਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ
ਪਰਮ ਕਲਿਆਨ ਮਾਗ ਬਾਹੁ ਪਗਟ ਕਰੈ ਹੈ ॥
ਸੇ। ਦਰ ਕੇ ਹਾਸੇ। ਪਰ ਕੇ ਹਾਸੇ। ਤੇ ਤੁਬ ਹਿਸਰ ਬਸਮਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਨਾਮੁ ॥ ਵਾਯੇ ਨਾਦ ਅਲੇਕਾ ਮਸੀਖਾ ਕੇਤੇ ਵਾਂਙੁ ਹਾਰੇ
ਕੇਤੇ ਗਾਗ ਪਗੀ ਸਿਉ ਕਹੀ ॥ ਅਨੁ ਕੇਤੇ ਗਾਵਣੁ ਹਾਰੇ
ਗਾਵਹਿ ਤੁਹੰਨ ਪਉੜਾ ਟੀਬੈ ਸੰਗਾ ਵੈਰਾਜਾ ਪਰ
ਮਦਾ ਮਾਰੇ ॥ ਗਾਵਹਿ ਚਿਤ ਗੁਪਤਿ ਲਿਖ ਜਾਣਹਿ
ਲਿਖ ਲਿਖ ਪਗੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਹਿ ਦੀਸਰ ਬਰ
ਮਾਦੇ ਦੀਸਰ ਨਿਸਦਾਸ ਵਾਰੇ ॥ ਗਾਵਹਿ ਇੰਦੁ ਇੰਦ੍ਰ
ਸਨ ਬੈਠੇ ਦੇਵਾ ਤਿਆਦ ਰਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਹਿ ਸਿਧ ਸਾਮਾ
ਧੀ ਅੰਦਰਿ ਗਾਵਨਿ ਸਧ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਜਤੀ
ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ॥ ਗਾਵਨਿ ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਪੀ

ਡਿਤਪਨ੍ਨਿਰਪੀਸਰਸੁਗੁਗਵੇਦਾਨਾਲੇ ਗਾਵਰ
ਹਿਮੋਹਨੀਆਮਨਸੋਹਨਿਸਰਗਾਮਛਪਦਿਆਲੇ
ਗਾਵਨਿਰਤਨਉਪਾਏਤੇਰੇਅਠਸਠਤੀਗਬਨਾਲੇ
ਗਾਵਹਿਜੋਧਮਹਾਬਲਸੁਰਗਾਵਹਿਖਾਉਚਾਰੇ
ਗਾਵਨਖੰਡਸੰਡਲਵਰਕੁੰਡਾਕਰਕਰਰਖੇਧਾਰੇ
ਸੋਈਤੁਧਨੋਗਾਵਹਿਜੋਤੁਧਨੁਗਾਵਨਿਰਤੇਤੇਰੇਗੁਗ
ਤਿਰਸਾਲੇ ਜੋਰਕੇਤੇਗਾਵਨਿਸੋਮੈਚਿਤਨਅਵਨ
ਨਾਨਕਕਿਆਵੀਚਾਰੇਸੋਈਸੋਈਸਦਾਸਚੁਸਾ
ਹਿਬਸਾਚਾਸਾਚੀਨਾਈਜੈਗੁਰੋਸੀਜਾਇਨਾਮ

ਸੀਰਚ ਨਾਤਿ ਨਚ ਚਾਈ ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭੁਤੀ ਕਰਿ
ਕਰਿ ਤਿਨ ਸੀਮਾ ਦਿਆ ਤਿਨ ਉਪਾਈ ਕਰਿ ਕਰਿ
ਵੇਖੇ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਤਿਵਾਤਿ ਸਦੀਵਾ ਤਿਆਈ॥
ਜੋ ਤਿਸ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰ ਸੀ ਹੁਕਮ ਨ ਕਰ ਨਾਯਾਈ
ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਹਾਧਾਤਿ ਸਾਹਿਬ ਨਾਨਕ ਰਹਤੁਰ
ਜਾਈ॥ ੨੭॥ ਦਿਸਕਾ ਅਰੁ ਬਾਸੋ ਦਰ ਕਹੀਐ॥ ਸੋਮੈ
ਰਗਤ ਮਰੇ ਪਾਵਨੇ ਕਾ ਕੈਸਾ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਸੋਘਰੁ ਕਹੀਐ
ਸੋ ਅਸਥਾਨੁ ਕੈਸਾ ਹੋ॥ ਜਗਾ ਦਿਸ ਬਤਹੁ ਦੋ॥ ਹਥੀ
ਸਭ ਕਉ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਾਲ ਤੇ ਹਥੀ॥ ਹਕਿਆ॥

ਪਾਲ ਨਕਰ ਤੇ ਹਉ ਆਵਾਜੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੀਖ ਕੇ
ਤੇਵਾ ਵਦੁ ਹਾਰੇ ਆਵਾਜੇ ਸੋਹੈ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ
ਤਿਨ ਕਰ ਕੇ ਅਸੀਖ ਹੀ ਬਜਾ ਵਦੁ ਹਾਰੇ ਆਤ ਬਾਗਾ
ਵਦੁ ਹਾਰੇ ਹੀ ਕੇ ਤੇਰਾ ਗਪ ਹੀ ਸਿਉ ਕਹੀ ਅਨ ਕੇ ਤੇ
ਗਾਵ ਨਿਹਾਰੇ ਕੇ ਤੇ ਹੀ ਰਾਗ ਤਬਾ ਅਪਛਰਾਂ ਕੇ ਸ
ਹਤ ਗਾਵ ਨਹਾਰੇ ਪਰਸਹੈ ਗਾਵ ਹਿਤ ਹੋਨ ਪਉ
ਹੁ ਪਾਉ ਬੈਸੀ ਤਰਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਪਰਮ ਦੁਆਰੇ ਏ
ਸਰੂਤ ਮਾਰੇ ਦੁਆਰੇ ਖਨ੍ਹੇ ਗਾਵ ਤੇ ਹੀ ਗਾਵ ਹਾਰਿ
ਤਗਾ ਪਤਿ ਲਿਖਤਾ ਦੁਨਾ ਲਿਖਾ ਲਿਖ ਪਰਮ ਦੀ

ਚਾਰੇ ਪੁਰੁ ਕੇਤ ਸੁਗਾਵ ਨਿਦੁਆਗਾ ਚੋਤ ਗੁਪਤਿ
ਲਿਖਨ ਕੋ ਸਮਰਥੈ ਗਤਿ ਸਹੀਕ ਰਿਲਿਖ ਲਿਖ
ਧਰਮ ਸਰੁ ਕਾਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈ ਗਾਵਹਿ ਦੀਸੁ
ਰਬਰਮਾ ਦੇਵੀ ਜੋ ਹਨਿ ਸਦਾ ਸਦਾਰੇ ਦੀਸੁ ਰਸਿ
ਵਯੀ ਅਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾਤੀ ਤਥਾ ਦੇਵੀ ਦੇਸੁ ਰੁਤਨ
ਹੀਕਰ ਸਦਾ ਸਿਸੁ ਕੇ ਰਚਨੇ ਕੋ ਜੋ ਤੇ ਹੈ ਗਾਵ
ਹਿ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਨ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿ ਮਾਦਰਨਾਲੇ
ਹੇ ਪੁਰੁਤ ਮੰਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਗਾਵੈ ਹੈ ਗਇਸਹੀ ਤੇ ਦੇਵ
ਤਿ ਮਾਸਹਤ ਇੰਦ੍ਰਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠੇ ਜੋ ਤੇ ਹੈ ਗਾ

ਵਹਿਸਿਧਸੰਮਾਧੀਅੰਦਰਗਾਵਹਿਸਾਧਵੀਚਾਰੇ
ਗਾਵਹਿਤਤੀਸਤੀਸੰਤੋਖੀਗਾਵਨਿਵੀਰਕਰਾਰੇ
ਸਿਧਸਾਧੋਬੇਖੇਅਰੁਸਾਧਵੀਚਾਰਦੁਆਰੇਅ
ਰੁਤਤੀਸੰਨਿਆਸੀਅਰੁਸਾਤਿਵਾਨਾਅਰੁਕਰਾਰੇ
ਵੀਰਗੁਰੂਦੇਸੇਸਰੁਗਾਵਤੇਰੈਗਾਨਿਪੀਡਿਤ
ਪਨ੍ਨਰਖੀਸੁਰਗੁਗਦੇਦਾਨਾਲੇਗਾਵਨਸੋਹ
ਨੀਆਮਨਸੋਹਨਸੁਰਗਾਮਛਪਾਇਆਲੇਬੇਦ
ਕੇਪਨ੍ਨਹਾਰੇਪੀਡਿਤਤਬਾਰੀਖੀਸੁਰਸੇਤੁਗੁਗ
ਬੇਖੇਸਹਤਬੇਦੇਕਰਕੇਗਾਵਤੇਰੈਅਰੁਮਨਸੇ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥
ਮਨੁ ਮਾਨਸੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ॥
ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੁਰ ॥
ਲੇ ਲੇ ਲੇ ਲੇ ਲੇ ਲੇ ਲੇ ਲੇ ਲੇ ਲੇ ॥
ਚਾਰੇ ਚਾਰੇ ਚਾਰੇ ਚਾਰੇ ਚਾਰੇ ਚਾਰੇ ॥
ਤਨੁ ਤਨੁ ਤਨੁ ਤਨੁ ਤਨੁ ਤਨੁ ਤਨੁ ਤਨੁ ॥
ਰਬਾ ਰਬਾ ਰਬਾ ਰਬਾ ਰਬਾ ਰਬਾ ਰਬਾ ॥
ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਿਤ ॥
ਵਹਿ ਵਹਿ ਵਹਿ ਵਹਿ ਵਹਿ ਵਹਿ ਵਹਿ ॥

ਸੋਈ ਤਧੋਨੋ ਗਾਵਨਿ ਜੋ ਤਧਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਕੁਰੀ
ਤਿਰਸਾਲੇ ਧੰਡਭਾਰਤ ਧੰਡਤੇਆ ਦਿਨ ਵਖ
ਡਾਮਰੁ ਤਿਨ ਕੇ ਅਵੰਤ ਜੋਗਾ ਜਿਓ ਕੇ ਸੇਸੁ ਸੰਡਲ
ਹੈ॥ ਅਰੁ ਭੰਡ ਨਿਚੇ ਕੇ ਲੋਕ ਜੋ ਹੈ ਸੇਸੁ ਤੁਮਾਰੀ ਮ
ਹਾਗਾ ਵਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਤੁਮਾਰੇ ਹੀ ਕਰਕਰ ਧਾਰੇ ਹੂਏ
ਇਸ ਬਤ ਹੈ॥ ਅਤਿਨ ਸਭ ਗਾਵਨ ਹਾਰਿ ਓ ਬਿਖੇ ਤੇ
ਤੁਮਾਰੇ ਕੁਰਗਤ ਰਸ ਕਰ ਪੂਰੁ ਹੈ॥ ਏਕ ਅਵੰਤ ਬਿ
ਆਪ ਕਝੋਗਾ ਵੈ ਹੈ॥ ਵਾਸਤਵ ਸੋਈ ਗਾਉ ਤੇ ਹੈ॥
ਅਰੁ ਸੋਈ ਤੁਮਾਰੇ ਮਨ ਭਾਵ ਤੇ ਹੈ॥ ਜੇ ਕੁਝ ਤੇ ਤਧ

ਨੇਗਾਂਵਨੀਸੇਮੈਚਿਤਨਆਵਨਿਨਾਨਕੋਕਿਆਵੀਚ
 ਰੇਅਉਰਅਪਨੀਅਪਨੀਭਾਵਨਾਅਨੁਸਾਰਅ
 ਨੰਤਹੀਗਾਵਤੇਹੈਂਅਮਰੁਅਨੰਤਫਲਕੋਪਾਪ
 ਤਿਹੋਤੇਹੈਂਸੇਮੇਰੋਚਿਤਨਹੀਆਵਤੇਮੇਗਫੁਤੀ
 ਕਰਨੇਕਉਕਿਆਸਮਰਬਹਉਸੇਈਸੇਈਸਦਾ
 ਸਚੁਸਾਹਿਬਸਾਚਾਸਚੀਨਾਈਹੈਭੂਹੋਸੀਯਾਇ
 ਨਯਾਸੀਰਚਨਾਤਿਨਰਚਾਈਸੇਈਸੇਈਅਨੇਕ
 ਭਗਤੋਨੇਅਪਨੇਅਪਨੇਬਖਸਾਅਨੁਸਾਰਜੋਭੋਸ
 ਰੂਪਗਾਏਹੈਂਸੇਈਸੇਈਸਰੂਪਸਦਾਏਕਸਚਾ

ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਇ। ਸਰੁ ਕਾ ਕਾਰਨੁ ਸੁਆਮੀ ਹੋਇ। ਅਰ
ਜੇ ਅੰਸ ਕਹੈ। ਜੇ ਅਨੇਕ ਬਧ ਅਨੁਸਾਰ ਅਨੇਕ ਸ
ਰੂਪ ਤਬਾਨਾ ਮਾਝਿ ਸਕੈ। ਜੇ ਅਨੇਕ ਤਾਬਿਖੇ ਦੇ ਕ
ਸਤ ਅਥਨਾ ਸਿਕੈ ਸੈ। ਇਸ ਪਰ ਕਹੈ। ਸਾਚਾ
ਸਚੀ ਨਾਈ। ਦੇ ਕੇ ਸਤਾ ਮਾਤ੍ਰ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋ। ਸੋ ਨਾ ਮੇ
ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਸਾਤਿ ਤਿਉ ਕੇ ਤਿਉ ਸਤਿ ਹੀ ਹੋ। ਜੇ ਸੇ ਦੇ
ਕਾ ਮਿਤ ਕਾ ਬਿਖੇ ਅਨੇਕ ਪਾਟਾ ਦਿਕਨਾ ਮੈ। ਕ
ਛੁ ਮਿਤ ਕਾ ਤੇ। ਨਿਨਵ ਸਤੁ ਨ ਹੀ ਹੋ। ਅਰੁ ਨਾ ਮੇ
ਕਰ ਕੇ ਮਿਤ ਕਾ ਕੁਛੁ ਅਨੇਕ ਨ ਰੁਈ ਹੋ। ਕੇਵਲ

ਆਇੰ ਮਧ ਅੰਤ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਹੀ ਜਿਉ ਕੀ ਤਿਉ ਹੋ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਹੈ
 ਭੀ ਹੋ ਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾ ਸੀ ਰਚਨਾ ਜਿਨ ਰਚਾਈ ॥ ਜਿਸ ਪੁਰਨੈ
 ਜੁ ਸਤਾ ਆਸੈ ਆਇ ਆਦੁ ਆਰਿ ਜਗਤ ਕੀ ਰਚਨ ਰਚੀ ਹੈ
 ॥ ਸੋ ਪੁਰੁ ਜਗਤ ਕੇ ਆਇ ਬਿਖੇ ਸਤਾ ਆਤੁ ਹੋ ॥ ਤੁਥਾ ॥ ਹੈ ਭੀ
 ਕਹੀ ਐਵਰ ਤਮਾਨ ਮੇਭੀ ਸਤ ਹੀ ਹੈ ॥ ਤੁਥਾ ਹੋ ਸੀ ਕਹੀ ਐ ॥ ਅੰ
 ਤ ਮੇਭੀ ਸਤ ਜਿਉ ਕੇ ਤਿਉ ਹੀ ਰਹੈ ਰੋ ॥ ਜਾਇ ਨ ਜਾ ਸੀ ॥ ਸੁਬ
 ਕੇ ਅਭਾਵ ਵਿਖੇ ਜਿਸ ਕਾ ਅਭਾਵ ਨ ਹੀ ॥ ਆਬਿਨਾਸੀ ਜਿਉ
 ਕਾ ਤਿਉ ਸਤਾ ਆਤੁ ਜੋ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਸਤ ਬਿਖੇ ਜਗਤ ਕੇ ਵਲਕ
 ਲਪਨਾ ਹੀ ਆਤੁ ਇਸ ਬਿਤ ਹੋ ॥ ਜੈ ਸੇਰ ਜੁ ਬਿਖੇ ਸਰਪਕੁ

ਲਪਨਾਹਿਮਿਤੁਹੈ। ਤੈਸੇਹੀਜਿਸਸਤਾਬਿਖੇਜਗਤੁਭਾਸ
ਮਾਨਹੈ। ਸੋਸਦਾਸੁਧਾਜਿਉਕਾਤਿਉਮਾਬਿਨਾਸੀਹੈ। ਜਿ
ਸਕਰਕੇਯਹਰਚਨਾਰਚੀਹੈ। ਇਸਪਰਕੁਗਵਾਨਵਾਕ
ਹੈ। ਹੇਅਰਜੁਨਾਮਾਬਿਨਾਸੀਬਹੁਸੋਜਾਨਜਿਸਨੇਯਹ
ਸਰਬਰਚੀਹੈ। ਅਰੁਇਸਾਮਾਬਿਨਾਸੀਕੇਨਾਸਕਰਨੇਕੇ
ਕੇਈਸਮਰਬਨਹੀ। ਰੀਰੀਰੀਰੀਭਾਤੀਕਰਿਕਰਿਜਿਨ
ਸੀਆਇਮਾਜਿਨਉਪਾਈ। ਕਰਿਕਰਿਦੇਖੇਕੀਤਾਅਪ
ਣਾਜਿਉਤਿਸਦੀਵਡਿਆਈ। ਸੋਕੈਸਾਪੂਰੁਹੈ। ਜਿਸ
ਨੇਕਈਰੀਰੀਰੀਅਰੁਕਈਭਾਂਤਕੇਈਪ੍ਰਕਾਰਕੀਤ

ਥਾਜਿਨੈਸੀ॥ ਕੈਈਦੇਵਮਨਖਆਦਿਭਿਨਾਭਿਨਜਿਨ
 ਸੀਕਰਕਰਕੈ॥ ਆਇਆਜਿਨਿਓਪਾਈ॥ ਕਹੀਐ॥
 ਜਿਸਪੁਰਨੈਆਯਾਵੇ॥ ਆਇਆਦੁਆਰੇਕੈਈਪ੍ਰਕਾਰਕੈ
 ਰਚਨਾਸੁਜਤਾ॥ ਆਸੈਓਪਾਈਗੈ॥ ਜੋਪੁਰਾਅਪਨਾਕੀਅੰ॥
 ਆਪਕਰਿਕਰਿਦੇਖੇਗੈ॥ ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਤਿਸਕੀਬਡਿਅੰ॥
 ਈਗੈ॥ ਬਹੁੜਿਜੇਤਿਸੁਭਾਵੈਜੋਈਕਰਸੀਹੁਕਮੁਨਕਰ
 ਛਾਜਾਈ॥ ਜੋਪਾਤਿਜਾਹੁਸਹਾਪਾਤਿਜਾਹਿਬੁਨਾਨਕਰ
 ਹਨਰਜਾਈ॥ ਅਰਥਾਜੇਤਿਸਪੁਰਕਓਭਾਵੈਸੋਈ
 ਆਇਆਆਗਿਆਰੂਪਕਰਸੀ॥ ਕਹੀਐਕਰੈਗੀ॥

ਬਹੁਤਿ ਹੁਕਮ ਕਰਨੇ ਕੋ ਨ ਹੀ। ਏਕ ਹੀ ਹੁਕਮ ਸੋ ਸੋ ਭਾਇ ਸ
ਥਾਰਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ। ਸੋ ਪਾਤਿ ਸਾਹੁ ਹੈ। ਕੈ ਸਾਹੈ। ਸਾਹ ਜੇ
ਬਹੁਤਾ। ਦਿਕ ਜਗਤ ਕੇ ਰਚਨ ਹਾਰੇ ਪੁਜਾ ਪਾਤਿ ਹੈ। ਤਿਨ
ਕੇ ਭੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹੁ ਹੈ। ਕਿ ਆਸੁ ਆਮੀ ਆਦਿ ਕਰਤਾ ਹੈ
ਗੁਰ ਕਹੈ ਹੈ। ਮੇ ਜੇ ਜੇ ਸਰਬ ਉਪਰ ਸੁ ਆਮੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ
ਰਜਾਇ। ਆਗਿ ਆਮੇ ਸਰਬ ਦਾ ਕਾਲ ਰਹਨਾ ਕਹੀ
ਮੇ। ਵਰਤਣਾ। ਤਾਤ ਪਰ ਜੁ ਯਹ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਰਬ ਸਕੀ
ਨੁ ਸਾਰ ਜੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਭੋਗ ਹੈ। ਤਿਸ ਹੀ ਮੇ ਸੋ ਤੁਸੁ ਰਹਨਾ
ਅਰਭੁ ਗਵਤੁ ਜਨ ਮੇ ਸਦਾ। ਭੇਦ ਲੀਨ ਰਹਨਾ ਇਸ

ਹੀਤੇਧਰਮਪਦਕੀਪ੍ਰਾਪਤਹੈ। ਯਹੀਜੀਪੂਰਣਸਿਧਾਂਤਹੈ
 ॥ ਅਬਪ੍ਰਸੰਗਸਿਧੋਕਾਚਲਿਆ ॥ ੧੦੦ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਤੁਮੰ
 ਰੀਤੇਭਾਇਓਮਹਾਜਗਤਭੈਨਾਸਾ। ਭੁਗਤਭੇਖਕਿਹਬਿ
 ਧਧਰੈਕਹੋਕ੍ਰਿਪਾਕਰਦਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਿਥਮਕਾਲਯਹਭੇਖਹੈ
 ਸਾਧਨਰੂਪਸੁਰਿਆਨਾ ॥ ਗਿਆਨਭੁਏਤੈਜੇਰਹਿਓਸਰੀ
 ਰਾਮੰਤਲਭਿਜਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ਯਹੀਪਰਮਇਤਹਾਂਸਾਅਬਸੁਨੇ
 ਚਿਤਾਮਹਲਾਇ। ਹਿਮਾਲੇਪਰਬੈਠੇਹੁਤੇਭੁਰਬਰਜੇਸਿਥਾ
 ਦਾ ॥ ੩ ॥ ਤਾਹੀਜਮੇਸੁਸਿਧਲੈਗੋਰਖਪਹੁਚੇਆਇਆ
 ਵਤਹੀਮੇਜੇਕਹਿਓਭੇਖਧਰੋਮਨਲਾਇ ॥ ੪ ॥ ਮੁੰਦਾਪੁਤ੍ਰ

ਝੇਲੀ ਬਿਭੂਤਾ ਖੰਥਾ ਡੁਡਾ ਸੋਇ। ਪੰਥ ਜੁ ਮਾਤੀ ਸਿਰੀ ਮੋਤ ਬ
 ਜਗ ਜੀਤ ਨਹੋਇ। ਪਾਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਆਗਿ ਆਰਹੈ ਆਸ
 ਨ ਕਰਗ ਹਨਾਦਾ। ਸਰਬ ਨਾਥਾ ਅਦੇਸ ਕਹ ਲਹੈ ਜੋਗ ਕੋ ਜੁ
 ਆਦਾ। ਈਸੀ ਨਾਨਕ ਹਸ ਕੈ ਕਹੈ ਜੁਨ ਗੋਰਖ ਸੰਤ ਰੀਤਾ ਜਿ
 ਹਸੁਨ ਤੇ ਕੁਮਨ ਜੁ ਹੋਇ ਲਹੈ ਨਿਜਾਨਿ ਦਪੀਤਾ। ॥ ਸ੍ਰੀ ਰੁ
 ਰੂਵਾਚਾ। ॥ ਮੁਦ੍ਰਿ ਸੰਤੋਖ ਸਰਮ ਪਤ ਝੇਲੀ ਧਿਆਨ ਕੀਕ
 ਰਹਿ ਬਿਭੂਤਾ। ਖੰਥਾ ਕਾਲ ਕੁਮਾਰੀ ਕਾਇਆ ਜੁਗਤ ਤੰਤੁ
 ਪਰਤੀਤ। ਆਈ ਪੰਥੀ ਸਗਲ ਜਮਾਤੀ ਮਨ ਜੀਤੇ ਜਗ ਸੀ
 ਤੁ। ਆਦੇ ਸੁਤਿ ਸੈ ਆਦੇ ਸੁ। ਆਦਿ ਮਨੀਲ ਮਨਾਇ ਮਨ १੦

ਹਤਤੁਗਤੁਗਦੇਕੋਵੇਸਾ ੨੮ਹਦਿਸਕਾਅਰਥੁਸੀ
 ਤੇਕੀਸੀਦੁਆਰਾਹੈਹਦਿਸਲੋਕਤਥਾਪਰਲੋਕਕੋਸ
 ਖਨਸੁਰਜਾਨਿਕੈਕਾਕਾਬਿਸਾਵਤਤਿਅਗਕਰ
 ਕੈਕੇਵਲਆਤਮਸੁਖਾਬਿਖੇਸੀਤਸੁਰੇਦੁਸੈਯਹ
 ਤੇਸੀਤੇਖਹੈਸੇਈਸੀਤੇਕੀਸੀਦੁਆਰੇਸਰਸਪਤੋ
 ਲੀਸਰਸਾਕਹੀਮੇਲਲਜਾਮਾਭੇਮੇਸਾਨਿਖ
 ਧਕਰਸਮੇਕਰੋਗਾਤਉਗਰਅਰੁਸੀਤਮੁਏਕੋਕੀ
 ਅਕਹੈਗੇਯਹੀਸੀਤੇਕਾਪਾਤਅਰੁਏਲੀਹੈਅ
 ਰੁਦੇਕਅਦੁਤੀਨਾਕਾਯਦੁਕਾਭੇਧਿਆਨਹੈਸੇਈ

ਬਿਰੂਤਯੋਗਿਖਿਖਕਾਲਕੁਆਰੀਕਾਇਆਜੁਗਤ
ਡੰਡਾਪਰਤੀਤਾਕਾਇਆਜੁਬਤਕਕਾਲਸੋਕੁਆ
ਰੀਯੋ। ਜੁਬਤਕਕਾਲਗੁਸੀਨੁਹੀਤਿਸਤੇਪੂਰਬ
ਕਾਮਕ੍ਰੋਧਕੇਬੇਗਾਮੋਜਤਨਸੀਲਗਹਨਾਜੋਈ
ਜੁਗਤਸੰਤੋਕੀਖਿਖਾਯੋ। ਜੁਗਵਾਨਕਾਵਾਕ
ਯੋ। ਸਕਨੋਤੀਯੋਈਵਾਜਸੋਢੰ। ਪ੍ਰਾਕਸਰੀਰ
ਬਿਸੇਖਣਾਤਾਕਾਮਕ੍ਰੋਧੋਦਭਵੰਦੇਰੀਸਜਗਤ
ਸਸਖੀਨਗਹਾਅਰਥਾਕਾਮਕ੍ਰੋਧਤੇਉਤਪ
ਤਜੋਬੇਗਾਯੋਤਿਸਕੇਸਹਨੋਕਉਤੋਸਮਰਬਯੋ।

ਸਰੀਰ ਅੰਤ ਤੇ ਪੂਰਬਾ ਜੋ ਨਰ ਜੁਗਾਤਿ ਵਾਨੁ ਹੈ ਅਮਰੁ
 ਸੁਖੀ ਹੈ ਡੰਡਾ ਪਰਤੀਤਾ ਅਮਰ ਬਾ ਬੇਦ ਤ ਬਾਹਰ
 ਵਾਕੋ ਬਿਖੇ ਪਰਤੀਤਾ ਜੋਈ ਡੰਡਾ ਹੈ ਬਹੁ ਨ ਕਹੈ ਹੈ
 ਆਈ ਪੰਥੀ ਸਗਲ ਜੁਮਾਤੀ ਮਨੁ ਜੀ ਤੇ ਜਗ ਜੀਤਾ
 ਜੋ ਪ੍ਰਾਰਭੁ ਧਸਾ ਬਲਿਖੀ ਆਈ ਹੈ ਜੋਈ ਪੰਥੀ ਆ
 ਰਗ ਹੈ ਸਗਲ ਸੰਸਕਾਰਾਤਿ ਸਕੇ ਜਮਾਤੀ ਅ
 ਨਕੇ ਸੰਕਲ ਪਾ ਬਿਕਲ ਪਾ ਬਿਖੇ ਜਗਤ ਹੈ ਮਨ
 ਜੀ ਤੇ ਜਗ ਜੀਤਾ ਆਵੇ ਸਾਤਿ ਸੈ ਆਵੇ ਸਾਆ
 ਦਿ ਅਨੀਲ ਅਨੁ ਦਿ ਅਨਾਹਤ ਜੁਗ ਜੁਗਾਏ ਕੋ

ਵੇਸਾ ਸੀਤੋ ਕਾ ਅਦੇਸਾ ਤਿਸ ਕਉ ਜੋ ਸਬ ਜਗਤ ਕੀ
ਆਇ ਹੈ ਅਨਿਲ ਹੈ ਨੀਲ ਪੀਤ ਤੇ ਰਹਤ ਅਰੁ
ਪੜੇ ਹੈ ਅਨਾਦ ਜੋ ਹੈ ਅਨਾਹਤਾ ਜੋ ਜਗ ਕੇ ਨ
ਸਾਬਿਖੈ ਅਬਿਨਾਸੀ ਜੋ ਹੈ ਅਰੁ ਜਗਤੁ ਗਕੇ ਪਾ
ਨੁ ਮਾਬਿਖੈ ਜੋ ਦੇ ਕਾ ਅਦੈਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਕਉ ਆ
ਦੇਸ ਹੈ ੨੮ ਭੁਗਤਿ ਗਿਅਨੁ ਦਇਆ ਭੰਡ ਰਨ
ਘਟ ਘਟ ਵਜਹ ਨਾਦਾ ਅਪਨਾ ਬਨਾ ਬੀਸ ਭੁਜਾ
ਕੀ ਰਿਧੀ ਸਿਧ ਅਵਗਾਸਾਇ ਸੰਜੋਗਾ ਵਿਜੋਗਾ ਦੁ
ਇਕਾਰ ਚਲਾਵਹਿ ਲਿਖੇ ਆਵਹਿ ਭਾਗਾ ਅਦੇ

ਸੁਤਿਸੈਆਦੇਸੁਆਦਿਅਨੀਲਅਨਾਦਿਅਨਾਹਤ
 ਜੁਗਜੁਗਾਏਕੋਵੇਸੁ ੨੯੯ਇਸਕਾਅਰਬੁਗਗਿਆ
 ਨਜ਼ੋਰੈਸਾਖਿਆਤਬੁਆਕਾਰਅੰਤਹਕਰਦੁਬਿਤੁ
 ਸੇਈਰੁਗਤਹੈ॥ਦਾਇਆਂਕੁੰਡਾਰਨਾਆਤਮਸਰੁ
 ਪਯਾਨਕੈਸਥਪਰਸਮਦਾਇਆਪਾਲਨੀਸੇਦ
 ਇਆਸੰਤੋਕੀਕੁੰਡਾਰਦੁਹੈ॥ਅਰੁਨਾਦਸੰਤੋਕਾਘ
 ਟਘਟਵਾਜਹਨਾਦਾਅਰੁਪਰਸੇਸੁਰਆਪਨਾਬਹੈ॥
 ਨਬੀਸਰੁਜਾਕੀ॥ਕੈਸਾਨਾਬਹੈ॥ਜਿਸਕੈਗਰਿਧਸਿਧ
 ਅਵਰਾਸੁਆਦਸਰੁਹੁਕਮਅਧੀਨਹੈ॥ਸੰਤੋਗਾਵੇ

ਜੋਗਦੁਇਕਾਰਚਲਾਵਹਿਲਿਖੇਆਵਹਿਭਾਗਪੁਰ
ਬਲਨਮਕੇਕਰਮਅਨੁਸਾਰਫਲਕਾਸੀਜੋਗਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹਦਿਜੋਗਅੰਤਾਯਹੀਦੁਇਕਾਰਚਲਾਵਨਹਾਰੇਸੀ
ਤੋਕੇਚੇਲੇਹੈਕੈਸੇਹੈਸਦਾਕਰਮੋਅਨੁਸਾਰਭਾਗ
ਮੋਲਿਖੇਆਵਤੇਹੈਆਦੇਸਤਿਸੈਆਦੇਸਆਦਿ
ਅਨੀਲਅਨਾਦਿਅਨਾਹਤਭੁਗਭੁਗਏਕੇਵੇਸਾ
੨੯ਏਕਾਮਾਦੀਭੁਗਤਿਦਿਆਈਤੀਨਚੇਲੇਪਰ
ਵਾਨਾਇਕਸੀਸਾਰੀਇਕਭੰਡਾਰੀਇਕਲਾਏਦੀਵਾ
ਨਾਭਿਉਤਿਭੁਗਵੇਤਿਵੇਚਲਾਵੇਭਿਉਹੋਵੇਫੁਰ

ਮਾਏ ਭੁਵੇਖੇ ਭਿਨਾਨ ਦਰਨਾ ਵੈਬਹੁਤਾ ਦੇਹੁ ਵ
 ਡਾਏ ਆਦੇਸ਼ਾਤਿ ਸੈਆਦੇਸ਼ਾ ਆਦਿ ਅਨੀਲ ਅਨ
 ਦਿਅਨਾਹਤ ਭੁਗਭੁਗਾਏ ਕੇਵੇਸ਼ਾ ੩੦ ਆਦਿ ਸਕਾਅਰ
 ਸ਼ਾਏ ਕੜੇ ਅਭਿਅਾਰ੍ਹਿਤ ਮਾਦਿਅਨਾਗਾਯਾਹੀ
 ਕੇਅਸੇਤ ਬਾਬਿਖੇਝੇ ਦਿਛਾਮਾਤ੍ਰੇ ਯੋਧੇ ਪੁਰਖ ਸੰਝੇ
 ਗਤੇਤੀ ਨਗੁਸਾਂਤ ਕਰਾਜ ਸਤਾਮਾਸਉਤ ਪਤਕਰਤੀ
 ਕੁਈਅਰ ਪੁਰਖਤੀ ਨੇਗਾਣਾ ਕਰਹੈ ਕੈਗੁਣੇ ਕਾਅ
 ਧਿਸਤਹੇਤ ਕੁਦਿਅਾ ਕੈਸੇਕੁਦਿਅਾ ਸੇਕਹੈ ਯੋਧੇ ਸੁ
 ਧਸਤੇਗਾਣਾ ਅਧਿਸਤ ਬਿਸੁਤ ਬਾਸੁ ਪਰਝੇਗਾਣਾ

ਧਿਸਤਾਬਹਮਾਤਬਾਤਮੋਗੁਦਮਧਿਸਤਾਰੁਦੁਹੁਏ
ਸੇਏਕਹੀਪੁਰਖਗੁਦਪੁਰਾਵਤੇਤਿਧਾਕਾਰਹੇਤਾਰੁ
ਇਆਸੋਜਹਤੀਨੋਗੁਦਪੁਸਾਦੁਚੇਲੇਆਗਿਆ
ਕਾਰੀਹੁਏਯਾਇਕਸੰਸਾਰੀਇਕਭੰਡਾਰੀਯਾਇਕਲਾਏ
ਦੀਬਾਨੁਯਾਤਿਨੁਮੋਏਕਰਜੋਗੁਦਮਾਰੇਸੰਸਾਰੀਭ
ਏਯਾਕਿਆਸੰਸਾਰਕੀਰਚਨਾਕਰਤੇਰੁਏਯਾਇਕਸ
ਤੋਗੁਦਮਾਰੇਭੰਡਾਰੀਪਾਲਨਾਕਰਤੇਰੁਏਯਾਅਰੁ
ਏਕਤਮੋਗੁਦਮਾਰੇਲਾਏਦੀਬਾਨੁਯਾਦੀਬਾਨੁਕ
ਹੀਮੋਗੁਰੇਗਕੇਅੰਤਾਬਿਖੇਲੇਰੁਨੋਕਰਕੇਲੀਨਕਰ

ਤੋਹੇ ਨਾਨਕਿ ਤਿਸੁ ਕਾ ਵੇਤਿ ਵੇਚਨਾ ਵੇਤਿ ਉਹੇ ਵੇਚੁ
 ਗਮਾਨੁ ਫੁਗਮਾਨੁ ਕਹੀ ਮੇਰਾ ਮਾਗਿਆ ਸੇ ਮਾਗਿ
 ਅਜੇ ਸੇ ਪੁਰ ਕੋ ਕਾ ਵੇਤਿ ਤਿਸੀ ਮਾਗਿਆ ਮਾਮਨ ਸਾ
 ਰਗੁ ਛੁਟਾ ਮਾਰੇ ਰਚਨਾ ਚਲਾ ਵੇਤਿ ੧੧ ਕਿਆ।
 ਰਚੇਹੈ। ਉਹੁ ਵੇਖੈ ਉਨਾ ਨਦਰਨਾ ਆਵੈ ਬਹੁ ਤਾਏਹੁ
 ਬਰਾਣਾ ਉਹੁ ਗੁਣਾ ਤੀਤਾ ਵੇਖੈ ਕਹੀ ਮੇਰਾ ਮਪ
 ਨਿਛੈ ਤੰਨ ਸਤਾ ਕਰਗੁ ਛੁਟਾ ਮਾਰੇ ਉਹੀ ਏਕਾ ਮਪਿ
 ਸਾਨੁ ਪਹੋਇ ਕੈ ਵੇਖੈਹੈ। ਉਨਾ ਗੁਣਾ ਕੋਤ ਬਾਗੁ
 ਛਾਕਾਰ ਜਾ ਕੋ ਨਦਰਨੀ ਆਵਤਾ। ਕਹੇ ਤੇ। ਸਰੁ

ਭਨ੍ਹੇ ਸੁਰਤ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਜੇਨ ਵਾਪਸ ਜਾਤਿ ਜੇਨ
ਵਾਸਿ ਏਤਿ ਜੇਨ ਵਾਗੀਧ ਭਿਘੁਤਿ ਜੇਨ ਵਾ
ਵਾਚੀ ਬਾਕੋਰੇਤਿ ਜੇਨ ਸੁਆਦ ਅਸੁਆਦੀ ਵਿਭਾ
ਨਾਤਿ ਤਤ ਵਿਗਯਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੇਵੇਤਿ ਵਿਸੰਨ
ਚਤ ਸ੍ਵੇਤਾ ਤਮਾ ਹੁਰਗੀ ਪੁਰਪੀ ਪੁਰਾਣੁ ਜਸ
ਗੁਸਾਸ ਬਸਿਦੀ ਬਿਭਾਤਿ ਅਰਬਾ ਭਿਸਕਰਦੇ
ਖੇਰੇ ਸੁਨੇਰੇ ਸੁਪੇਰੇ ਅਰੁ ਵਾਕ ਕੋਰੇਰੇ ਅ
ਰੁਸੁਆਦ ਅਸੁਆਦ ਜਾਨੇਰੇ ਸੋ ਵਿਗਯਾਨ ਬ੍ਰਹਮ
ਚੇ ਭੋ ਵਿਸਕੋਦੇ ਖੇਰੇ ਬਹੁਨੁ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਨ ਭਾ

ਨੋਤਾਹੈ। ਨਤਿਸਕਉ ਅਗ੍ਰਿਪੁਰਖਸਨਾਤਨਕਹੈ।
 ਨਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਕਰਸਬਯਹ ਪ੍ਰਕਾਸੈਹੈ। ਬਹੁਤਾ
 ਦੇਹੁ ਬਡਾਹੁ। ਬਡਾਯਹ ਅਚਰਜੁਹੈ। ਅਬਧਾ
 ਬਡਾਹੁ। ਕਹੀਐ। ਯਹ ਬਡਾ ਬਡਿਐ। ਏਕੋਤੈ
 ਗਹੈ। ਆਦੇਸੁ। ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ਆਦਿ ਅਨੀਲਮ
 ਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤ ਜੁਗਜੁਗਾਏ ਕੋਵੇਸਾ ੩੦। ਆਸਨ
 ਲੋਇਲੋਇ ਕੁੰਡਾਰਾ। ਲੋਕਛਪਾਇ ਅੱਸੇਏਕਾ
 ਵਾਗਾ। ਕਰਿਕਰਿਵੇਖੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ। ਨਾਨਕਸਚੇ
 ਕੀ ਸਚੀ ਕਾਰਾ। ਆਦੇਸੁ। ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ। ਆਦਿ

ਅਨੀਲਾਅਨਾਦਿਅਨਾਰਤਤੁਗਤੁਗਦੇਕੋਵੇਸਾ॥
੩੦॥ਇਸਕਾਅਰੁਥਾਅਰੁਦਾਦ੍ਰਿਸਿਜੋਆਪਣਾ
ਆਪਨਾਗਾਯਾਬਿਖੈਅਗਪਣਕੀਏਹੈ॥ਐਸੇ
ਜੋਸੰਤਹੈ॥ਤਿਨਕਾਆਸਨਅਰੁਹੰਡਾਹਲੇਕਲੇ
ਕਾਬਿਖੈਹੈ॥ਅਰੁਜੋਪ੍ਰਾਬਧਅਨੁਸਾਰਕਛਪਾ
ਇਆਹੈਸੋਦੇਕਹੀਵਾਰਹੈ॥ਬਹੁਨਕਰਮਬਧਨ
ਹੀਹੈ॥ਇਸਪਰਗੁਗਵਾਨਵਾਕਹੈ॥ਤਤਬਧਾਸ
ਇਤਿ॥ਅਰੁਥਾਤਤਈਸਰਹੀਬਿਖੈਬਧਅਰੁ
ਸੋਈਆਤਮਾਹੈਤਿਨਕਾਅਰੁਨਿਹਚਾਹੀਸੋਪ੍ਰ

ਭੂਹਿਰੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਪਰਾਯੁ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦੈ ਕੈ ਸੇਹੈ ॥ ਗਿ
 ਅਨ ਕਰ ਕੈ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਪ ਧੋਇ ਗਏ ਹੈ ॥ ਸੇਬ ਹੁਨ
 ਸੰਸਾਰ ਬਿਖੈ ਤਨ ਮੇ ਕੋ ਪਾਪ ਤਨ ਹੀ ਹੋਤੇ ਮੁਕਤ ਹੈ
 ਤੇ ਹੈ ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਸਿਰ ਤਨ ਹਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਸ
 ਚੇ ਕੀ ਸਚੀ ਕਾਰ ॥ ਸਿਰ ਤਨ ਹਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਇਆ
 ਦੁਆਰੇ ਰਚਨਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਹੈ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਹੈ ਹੈ
 ਸਚੇ ਕੀ ਕਾਰ ॥ ਸਚੀ ਹੀ ਹੈ ॥ ਆਪ ਸਤ ਕੀ ਆਸ
 ਰੁਸਤਾ ॥ ਆਦੇਸਾ ਤਿਸੈ ਅਦੇਸਾ ॥ ਆਦਿ ਅਨੂਲ
 ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤ ॥ ਗੁਰ ਗਾਏ ਕੇ ਵੇਸਾ ॥ ੩੧ ॥

ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੇਵਚਨਸਵਦੁਕਰਕੈਸੀਗੋ
ਰਖਨਾਬਤਬਾਸਿਧਸਭੁਅਤਪ੍ਰਸੰਨਹੋਕੈਕਹ
ਤੇਰੁਦੇਜੋਜੋਗਬਹੁਤਕਠਨਹੈਅਰੁਗਤਤੇ
ਸੁਗਮਹੈਪੀਛੇਰੁਹੋਸਕੈਗੀਤਿਸਪਰਗਤਿ
ਅਤਿਦੁਰਲੰਭੁਵਰਨਨਕਰਤੇਹੈ।ਇਕਦੁਜੀ
ਰੁਓਲਖਹੋਹਿਲਖਹੋਵਹਿਲਖਵੀਸਾਲਖਲ
ਖਗੇਨ੍ਹਾਅਖੀਮੇਏਕਨਾਮਜਗਦੀਸਾਏਤੁ
ਰਾਹਪਾਤਿਪਉਨ੍ਹੀਆਚਨ੍ਹੀਮੇਹੋਇਦੀਸਾ
ਸੁਣਗਲਅਕਾਸਕੀਕੀਟਾਮਾਈਗੀਸਾਨ

ਨੋਕਨਦਰੀਪਾਈਐਕੂਨੋਕੂਨੀਨੀਸਾ੩੨੮੯
 ਸਕਾਅਰਬਾਸੀਪੁਰਸੇਸਰਕੋਕੁਲਨਬਿਖੈਕੁਗ
 ਤੋਕੇਪੋਮਤਬਾਸਧਕੋਸੀਚੈਸੋਕਹਤੇਚੈ।ਏਕਜੀ
 ਕੁਜੋਚੈਤਿਸਤੇਲਾਖਹੋਇ।ਅਰੁਲਾਖਤੇਕੁੀਬੀ
 ਸਲਾਖਹੋਇ।ਬਹੁਨ੍ਹਿਏਕਏਕਜੀਕੁਕਰਲਾਖਲਾ
 ਖਵਾਰਏਕਲਗਦੀਸੁਰਕਾਨਾਮਜਪੀਐਐਸਾਨੁ
 ਗੁਤੇਕਾਪੋਮਮਾਰਗਚੈ।ਅਰੁਐਸਾਕਹੋਤੇਏਕਲਨ
 ਮਸੋਕਹਾਸਿਧਹੋਇਗਾਬੈਰਾਗਤੇਲੋਕੈਗਿਆਨ
 ਪ੍ਰਜੰਤਸਿਧਤੇਚੈਤਿਸਕੀ।ਏਸਪਰਕਹੋਚੈ।ਏਤ

ਰਾਹਪਾਤਿਪਉਨ੍ਹੀਆਚਨ੍ਹੀਮੇਹੋਇਇਕੀਸਾਹਇ
ਸਰੁਗਤਮਾਰਗਾਬਿਖੈਕਦਾਚਿਤਭੋਜਨਮਹੋਯੋ
ਕੈਸਾਹੋਪਾਤਿਪਉਨ੍ਹੀਆਪਾਤਿਕਹੀਮੇਯੋਭੁਯਾ
ਪਉਨ੍ਹੀਆਕਹੀਮੇਯੋਭਨਮਾਤਤਪਰਭੁਯਾਹੋ॥
ਭਬਤਕਾਰੀਆਨਕੀਪਰਪਕਤਾਹੋਇ।ਤਬਤ
ਕਬੀਚਭੋਰੁਗਤੇਕੋਭਨਮਹੋਯੋਪਤਬਡਿਆਈ
ਸੁਰਗਤੇਲੈਅਰੁਗਾਤਿਕੁਲਵੁਬਵਾਨਾਬਿਖੈਇ
ਨਬਾਡਿਆਈਆਸਹਤਭਨਮਹੋਵੈਹੋ।ਬਹੁਨ੍ਹੀ
ਪੁਰਬਸੰਸਕਾਰਭੋਹੋਯੋਤਿਨਕੁਲਤੇਖੈਚਕੈਅਵ

ਸੰਤਗਤਸੋਭੈਰੈ ॥ ਆਦਿਸਪਰਗਦਾਨਵਾਕੈ ॥
 ਪਾਪਜਪੰਨਕੀਤੀ ॥ ਲੋਕਾਨੁਖਤ੍ਵਾਸਾਸਤੀਸਮਾ ॥
 ਸਚੀਨੰਸੀਮਤੀਗੇਹੋਭੋਗਰੂਸੋਰੂਜਾਯਾਤੇ ॥ ਅ
 ਰਥਾ ॥ ਅਤਿਸਨੇਕਿੰਚਤਰੂਗਤਭੋਗਕੀਆਹੈ
 ਸੋਦੁਗਤਕੋਨਹੀ ॥ ਪਾਪਤੋਹਤਾ ॥ ਕਿਅਹੋਵੈਰੈ ॥
 ਭੋਬਡੇਪੰਨਕਰਕੈਲੋਕਪਾਪਤੋਹੈ ॥ ਅਤਿਨਕੋਬ
 ਹੁਤਕਾਲਰੋਗਕੈਬਹੁਨ੍ਹਿਸਚਦੁਖਦਾਨਭੋਪਦਿ
 ਤਕਲਹੈ ॥ ਤਿਨਸੋਭੈਗਰੂਸਉਤਪਤੋਹੈ ॥ ਇਕੈਬ
 ਹੁਨ੍ਹਿਪੁਰਬਜਨਮਕੋਸੀਸਕਾਰਭੋਹੈ ॥ ਤਿਨਕੋਬਲ

ਕਰਫੇਰਗੁਗਤਜੋਗੀਕੋਆਵਸਪਾਪਤਹੋਵੈ॥
ਜਚਨ੍ਹੀਮੇਰੋਇਦਿਕੀਸਾਅਰਬਾਗੁਗਤਵੈਗਾ
ਦੁਆਰਾਜਚਨ੍ਹੀਮੇਕਹੀਮੇ॥ਗਿਆਨੁਕੀਪਰਪ
ਕਤਾ॥ਕਿਆਸਾਖਿਆਤਬ੍ਰਹਮਾਕਾਰਅੰਤਹਕ
ਗੁਰੂਬ੍ਰਿਤਜੋਈਚਨ੍ਹਨਾਹੈ॥ਤਿਸਕਰਕੈਕੀਅੰਹੋਵੈ॥
ਏਕਅੰਦੈਤਈਸੁਰਗੁਵਕਉਪਾਪਤਹੋਵੈ॥ਅ
ਬਦਾ॥ਜੀਵਦਿਸਕਾਏਕਅੰਦੇਦਗਿਆਨਹੋਵੈ॥
ਅਬਦਾ॥ਬੀਸਾਬਿਸਵੇਜਗਤਾ॥ਇਕੀਸਾਬਿਸ
ਵੇਨਾਰਾਜਪਦਾ॥ਤਾਕੋਪਾਪਤਹੋਵੈ॥ਇਸ

ਪਰਗਵਾਨਕਹੈਐ। ਬਹੁਨਾਜਨਮਨਾਮੰਤੋਗਿਜਾ
 ਨਵਾਨਸਾਂਪਾਪਦਯਤੋ। ਅਰਬਾਬਹੁਤਜਨਮਕੇ
 ਅੰਤਬਿਖੈਗਿਆਨਵਾਨਪੁਰਸਸੁਣਕਉਪਾਪਤ
 ਰੇਵੈਐ। ਸੁਦੁਗਲਾਅਕਾਸਕੀਕੀਟਾਆਈਗੀਸਾ
 ਦੇਹਅਰਿਮਾਨੀਬਿਖੈਲੰਪਟਪੁਰਸੋਕਉਯਹਮਾ
 ਰਗਅਤਿਦੁਰਲਭਹੈ। ਕੇਵਲਸੁਨਕੈਹਿਰਸਮਾਤ
 ਹੀਐ। ਤੈਸੇਅਕਾਸਮਰਗਕੀਆਬਾਤਾਪੰਛੀਓ
 ਤੇਸੁਦੁਕੈਕੀਟੋਕਉਗੀਸਹੈਇ। ਤੈਸੇਹੀਪੁਰਸਸੁਪ
 ਚੈਤੰਨਅਕਾਸਸੁਰੂਪਜੋਨਾਰਾਯਣਹੈਤਿਨਕੀਆ

ਬਾਤਾਪਰਮਹੰਸਭਗਤੋਤੇਸੁਦੁਕੇਕੀਟੋਜੋਦੇਹਾਅੰ
ਰਿਮਾਨੀਬਿਖੇਲੰਪਟਪੁਰਖੋਤੋਨਕਉਰੀਰੀਸ
ਆਈਪਰੰਤੁਬਿਅਰਸੁਕਾਹੋਤੋਕੀਟੀਕੀ
ਕਿਆਸਕਾਤੋਹੋਜੋਅਕਾਸਬਿਖੇਪੰਛੀਗਤਕੇ
ਪਾਪਤੋਹੋਇਸਨਕਦੁਰੀਪਾਈਅੇਕੁਨਕੁਨੀ
ਨੀਸਾਸੀਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੋਹੋਕੈਵਲਭਗਵਾ
ਨਕੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇਭਗਵਾਨਕੇਪਦਪਾਪਤੋਹੋਨਕਾਮ
ਰਗਪਾਪਤੋਹੋਵੈਹੋਅਗੁਬਿਖੇਲੰਪਟਜੋਝੁਠ
ਤੋਨਕਉਝੁਠੀਹੀਹਿਰਸਹੋਸੋਕਿਆਕਾਤੋਹੋ॥ ੬੧

ਭੋਕਛਾਦਿਨਰੁਗਕਰਲੇਹੁਅਰੁਸੰਤਾਨਕੇਅਰੁਥਕੁ
 ਛੁਪਨਸੀਚਲੇਹਿਐਸੇਹੀਭਨਮਵੀਤਯਾਤਾਹੈ॥
 ਤਾਤੇਧੂਨੀਹਿਰਸਹੀਹੈ॥ਤਿਸਤੇਕਿਆਹੋਤਾਹੈ॥
 ੩੨॥ਅਰੁਇਸਮੋਬਲਕੇਵਲਪਰਮੇਸੁਰਕੀਕ੍ਰਿਪਾ
 ਹੀਕਾਹੈ॥ਅਪਣਾਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਕੁਛਭੋਰਨਹੀਹੈ॥
 ਇਸਪਰਕਾਹੈ॥ਅਪਣੁਭੋਰਚੁਪੈਨਹੀਭੋਰਾਭੋ
 ਰਨੁਸੰਗਾਣਦੇਨਨਭੋਰਾਭੋਰਨੁਤੀਵਣੁਸਰਣੁਨਭੋਰਾ
 ਭੋਰਨੁਰਾਜਮਾਲਮਨਸੋਰਾਭੋਰਨੁਸੁਰਤੀਗਿਆਨ
 ਵੀਚਾਰਾਭੋਰਨੁਤੁਗਤੀਛੁਟੈਸੰਸਾਰਾ॥ਤਿਸਹਥ

ਜੇਹਕਰਵੇਖੋਜੋਇ। ਨਾਨਕਉਤਮਨੀਚਨਕੋਇ।
੩੩। ਦਿਸਕਾਅਰਬੁ। ਆਖਣੁ। ਕਹੀਐ। ਪ੍ਰਤੀ
ਉਸਤਾਤਿ। ਆਖਣੁ। ਮੋਅਪਣਾਕਛੁਬਲੁ। ਨਹੀ। ਚੁ
ਪੈ। ਸਮਾਧ। ਬਿਖੈ। ਦਿਸਬਤਤਬ। ਲਉਲੀਨਤਾ। ਦਿ
ਸੋਮੇ। ਕੁਛਬਲੁ। ਨਹੀ। ਤਬ। ਸੁਰਕੇਮੰਗਣੁ। ਮੇਰੀਕੁ
ਛਾਕੀਸੀਕਾਜੇਰੁ। ਨਹੀ। ਤਬ। ਦਾਨਦੇਨ। ਬਿਖੈ। ਕੁਛ
ਛੁਬਲੁ। ਨਹੀ। ਤਬ। ਜੀਵਨਮਰਨਸੋ। ਪ੍ਰਬਧਮ
ਨਸਾਰਈ। ਸੁਰਮਧੀ। ਨਹੈ। ਤਿਸੋਮੇ। ਕੀਸੀਕਾਕਛੁਬ
ਲੁ। ਨਹੀ। ਜੇ। ਅਰਾਜਤਬ। ਮਾਲਾ। ਧਨੁਕਾਮਨਾਸੇ

ਅਸੰਤਲਝੇਰੈ ॥ ਤਿਸੇਰੈ ਰਿਸੀਕਾਕੁ ਛੇਬਲੁ ਨਹੀ
 ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸੁਰਤਿ ਕਹੀਐ ॥ ਬਧਾ ॥ ਗਿਆਨੁ ਅਤਮਾ
 ਕਾ ਜਾਨਨਾ ॥ ਅਰੁ ਵੀਚਾਰ ਸਤ ਅਸਤ ਕਾ ਨਿਰਨਾ
 ॥ ਅਰੁ ਸੁਗਤਿ ਝੇਰੈ ॥ ਤਿਨੁ ਗਤਿ ਕਰ ਕੈ ਸੰਸਾਰ ਕਾ
 ਆਵਾਗਵਨੁ ਛੁਟੈ ॥ ਜੋ ਇਨੁ ਸਤੁ ਮੋ ਰਿਸੀਕਾਕੁ
 ਛੁਟੈ ॥ ਨਹੀ ॥ ਕੇਵਲ ਦੀਸਰ ਅਧੀਨ ਹੀ ॥ ਤਾ
 ਤੇ ॥ ਤਿਸਹ ਥਝੇਰੁ ਕਰ ਦੇਖੈ ॥ ਜੋ ਇਨੁ ਨਾਨਕ ਉਤਮ
 ਨਿਚ ਨ ਕੋਇ ॥ ਤਿਸੁ ਪੁਰੁ ਕੇਹਾ ਬਸੀ ਪੁਰੁ ਬਲੈ
 ਸੋ ਅਪਨੇ ਬਲ ਕਉ ਆਪਹੀ ਲੀਲਾ ਕਰਿ ਕਾਰਿ ਦੇਖ

ਤੇਹੋ॥ ਗਦੇ ਸਮੇ ਨ ਕੋਈ ਉਤਮ ਹੋ ਨ ਨਿਚ ਹੋ॥ ਕੋਵ
ਲਾਮਾ ਪਹੀਆ ਪਹੋ॥ ਸਿਸਲੀ ਲਾਮਾ ਤਹੀ ਹੋ॥
ਈ ਸੁਰ ਸਬ ਭੂਤਾ ਨ ਹਿ ਦੇ ਸੇ ਅਰਜੁਨ ਤਿਸੁ ਤਿ
ਕੁਮਾ ਜਨ ਸਬ ਭੂਤਾ ਨਿਯੰਤਰੁ ਢਾਨਿ ਮਾਯਾ
ਗੀਤਾ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਹੋ॥ ਹੇ ਅਰਜੁਨਾ॥ ਈ ਸੁਰ ਜੋ ਹੋ ਸਬ
ਪ੍ਰਾਣਿ ਓ ਕੇ ਰਿ ਦੇ ਦੇ ਸਾ ਬਿਖੇ॥ ਇਸਾ ਬਿਤ ਹੋ॥ ਸੋ ਅਪ
ਨੀ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਜੰਤੁ ਪਰ ਸਬ ਪ੍ਰਾਣਿ ਓ ਕੇ ਏ ਅਰੁ
ਨਕੀ ਏ ਕੁਮਾਵੈ ਹੋ॥ ਕਾਨਕੇ ਜੰਤੁ ਕੀ ਨਿਆਈ॥
ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਕੀਤੋ ਲੀਲਾ ਹੋ॥ ਸੇ ਦੇ ਕਾ ਅਚਰ ਜੁ ਹੀ ਹੋ॥

੩੩ ਸਤਿਸੀਪਰਕਹਤੇਹੈ। ਸਾਤੀਰੁਤੀ। ਬਿਤੀਵਾਰਾ
 ਪਵਣੁਪਾਉ। ਅਗਨੀਪਾਤਾਲਾ। ਸਤਿਸਾਵਿਚਧ
 ਰੰਤੀ। ਸਾਪਾਰਥੀ। ਸ਼ਰਮਸਾਲਾ। ਸਤਿਸਾਵਿਚਭੀ। ਅ
 ਜਗਾਤਿਕੇਰੰਗਾ। ਸਤਿਨਕੇਨਾਮ। ਅਨੇਕਅਨੰਤ॥
 ਕਰਮ। ਕਰਮ। ਹੋਇਵੀਚਾਰਾ। ਸਚਾਅਪਸਚ
 ਦਰਬਾਰਾ। ਸਤਿਥੈ। ਜੋਹਨਪੰਚਪਰਵਨਾ। ਨਦਰੀ
 ਕਰਮ। ਪਵੈਨੀ। ਸਾਨਾ। ਕਚਪਕਾਈ। ਓਥੈਪਾਇ
 ਨਾਨਕਗਾਇਆ। ਜਾਪੇ। ਜਾਇ॥ ੩੪॥ ਸਤਿਸਕਾਮ
 ਰਸਾ। ਸਤੀਰੁਤੀ। ਬਿਤੀਵਾਰਾ। ਸੋਕਿਆ। ਸਬ

ਦਾਕਾਲਾਧੋਏਪਾਇਅਗਨੀਪਤਾਲਾਅਰਥਯਾ
ਜੋਧੋਨਕਾਸੁਭਾਵਸੇਖਨਹੈਅਰੁਅਗਨਕਾਸੁਭਾਵ
ਦਾਹਕਹੈਅਰੁਜਲਕਾਸੁਭਾਵਗਲਾਵਹੁਹੈਜੋਏ
ਸਭਅਪਨੇਅਪਨੇਸੁਭਾਵਕੋਲੀਏਸੁਬਦਾਕਾਲਾ
ਪਾਤਾਲਾਕਹੀਐਨੀਚੈਅਸਥਾਨਹੈਤਾਤਪਰ
ਜੁਯਹੋਨਾਗਾਯਤ੍ਰੀਐਸੀਅਸਚਰਜਕਲਾਹੈ
ਤਿਸੁਦਿਚਧਰਤੀਥਾਪੀਰਾਖੀਧਰਮਸਾਲਾਤਿ
ਸਕੇਓਪਰਪ੍ਰੀਧਰਮਅਸਥਾਨਥਾਪੀਰਾਖੀ
ਹੈਅਕੀਆਅਸਥਾਪਨਕਰੀਹੈਤਿਸੁਦਿਚ

ਭੀ ਅਭਗਾਤਿ ਕੇਰੰਗਾ ਨਤਿ ਨ ਕੇਨਾ ਮ ਅਨੇਕ ਅਨੰ
 ਤਾ ਨਤਿ ਸਾਧਿ ਥੀ ਪਰ ਜੀਅਾਂ ਕੀ ਭਗਾਤਿ ਕੇਈ ਪ੍ਰ
 ਕਾਰ ਕੀ ਤਬਾ ਕੇਈ ਰੰਗ ਕੀ ਰਚੀ ਨਤਿ ਨ ਜੀਆ
 ਕੇਨਾ ਮ ਬਹੁਤ ਅਨੰਤ ਹੋਤੇ ਭੁਏ ਕਰਮਿ ਕਰਮੀ
 ਹੋਇ ਵੀਚਾਰਾ ਸਚਾ ਆਪ ਸਚਾ ਦਰਬਾਰਾ ਨਤਿ
 ਨ ਜੀਵੇ ਕੇ ਰੰਗ ਨਤਿ ਨ ਕਰਮੇ ਕੇ ਮਨੁ ਸਾਰ ਵੀਚਾ
 ਰੇ ਨੇ ਲਗਾ ਅਰੁ ਵੀਚਾਰ ਨੇ ਹਾਰ ਧਰਮ ਗਾਇ
 ਆਇ ਕੇ ਸੋਨੀ ਰੰਗ ਨਹੂਏ ਆਪ ਸਦਾ ਨਿਬਿਕਾ
 ਗੁਣਿ ਉਕੇਤਿ ਉਸਤਾ ਸਾਭ ਹੋ ਅਰੁ ਦਰਬਾਰਾ

ਚਨਸੋਰੀਸਤਸਰੂਪਹੀਅਰੇਦਹੈ॥ ਬੇਦਪ੍ਰਸਾ
ਦਾਨਾਨਜੋਤੋਅਸਾਤਿਕਿਚਨਾਅਰਬਾਹਿਸਸ
ਤਿਸਰੂਪਤੇਅੰਨਕਿਚਤਰੀਭੁੰਨਨਹੀਹੈ॥ ਜੋਤਿ
ਸਨਾਗਾਜਦੁਸਤਾਕੋਬਿਖੇਤਥਾਤਿਸੀਸਤਾਅਸੈ
ਹੈ॥ ਅਤਿਥੋਸੋਹਨਪੰਚਪਰਵਾਨਾਅਰਬਾਪੰਚ
ਤਤਪਰਵਾਦੁਯੋਰਚਨਾਹੈ॥ ਜੋਤਿਸਹੀਸਤਾਬਿਖੇ
ਰੁਸਾਮਾਨਹੈ॥ ਯੈਸੇਰਜੁਬਿਖੇਸਰਪਰੁਸਾਮਾਧੈ॥
ਨਦਰੀਕਰਮਪਵੈਨੀਸਾਨਾ॥ ਨਦਰੀਕਰੀਐ॥
ਪ੍ਰਕ੍ਰੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇ॥ ਤਥਾਪੁਰਬਜਨਮਈਸਰਮ

ਰਪਛੁਝੋਕਰਮਹੈਤਿਨਤੇਅੰਤਹਕਰਹੁਸੁਧਦੁਆ
 ਰਾਪਾਵੈਨੀਸਾਨਾਏਕਅਦੁਤੀਸਰੂਪਨਾਗਯਹੁ
 ਕੀਰੁਗਤਿਪ੍ਰਾਪਤਹੋਇਕਚਪਕਾਈਚਿਬੈਪਾ
 ਇਨਾਨਕਗਾਇਆਯਾਪੈਯਾਇਆਮੈਰਝੋਕਰਮ
 ਈਸੁਰਾਬਿਤਰੇਕਕਚੇਅਬਵਾਪਕੋਸੁਰੁਅਸੁਭ
 ਸਕਾਮਕਰਮਕਰਨੇਹਾਰੇਸੋਚਿਬੈਧਰਮਗਾਇਕੈਪ
 ਨੁਤੇਹੈਗੁਰਕਹੈਹੈਗਾਗੈਗਾਇਆਯਾਯੁਯਾ
 ਹਿਰੋਗਾਅਉਰਕਹੈ੩੪ ਗਤਿਸੁਧਰਮਸਾਲਾਪ੍ਰ
 ਸਿਵੀਬਿਬੈਕਰਮਅਗੁਨਿਹਚੇਅਨੁਸਾਰਜੀਆ

ਕੀਜੁਗਤਿਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਤਬਾਅਨੰਤਨਾਮਸੇ
ਅਬਕਹੈਹੈਧਰਮਖੰਡਕਾਏਹੋਧਰਮਾਗਿਆ
ਨਖੰਡਕਾਆਖਦੁਕਰਮਾਕੇਤੇਹੋਇਪਾਇਬੈਸੰ
ਤਰਕੇਤੇਕਾਨਮਹੇਸਾਕੇਤੇਬਰਮੇਘਾਨੁਤਘਨੀ
ਅਹਿਰੂਪਰੰਗਕੇਵੇਸਾਕੇਤੀਆਕਰਮਰੂਮੀਮੇ
ਰਕੇਤੇਕੇਤੇਧੂਪਦੇਸਾਕੇਤੇਇੰਦਚੰਦਸੂਰਕੇਤੇਕੇ
ਤੇਮੰਡਲਦੇਸਾਕੇਤੇਸਿਧਥਧਨਾਸਕੇਤੇਕੇਤੇਦੇ
ਵੀਵੇਸਾਕੇਤੇਦੇਵਦਾਨਵਮਾਨਿਕੇਤੇਕੇਤੇਰਤਨ
ਸਮੰਦਾਕੇਤੀਆਖਾਇਕੇਤੀਆਬਾਇਕੇਤੇਪਾ

ਤਿਨਿ ਰਿਦਾ ਕੇਤਿ ਆਸਰ ਤੀਜੇ ਵਕ ਕੇਤੇ ਨਾਨਕ
 ਅੰਤੁ ਨ ਅੰਤਾ ੩੫ ॥ ਦਿਸ ਕਾ ਅਰਥੁ ਖੰਡ ਨਾਮ
 ਹਿੰਨੁ ਹਿੰਨੁ ਅੰਤਾ ਦਾ ਕਹੈ ॥ ਧਰਮ ਖੰਡ ਕਾ ਦੇਹੋ ਧਰਮ
 ਸੋਕਿਆ ॥ ਧਰਮ ਖੰਡ ਕਹੀ ਮੇ ॥ ਕਰਮ ਹੂੰ ਮੀ ਪ੍ਰਬੰਧੀ
 ਜੋਰੈ ਤਿਸ ਸੋ ਜੋ ਸਾਜੈ ਸਾਨਿ ਹਚੈ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮ ਕ
 ਰੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਤੇ ਸੇ ਫਲ ਕੇ ਪਾਪ ਤੋਰੈ ਵੈ ॥ ਦਿਸ
 ਕਾ ਦਿਹੀ ਧਰਮੁ ਹੋ ॥ ਅਬ ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਕਾ ਖਰੁ
 ਕਰਮ ॥ ਗਿਆਨ ਨਾਮ ॥ ਸਵਦੁ ਦੁਆਰੇ ਸਾਮਾਨੁ ਝਾਨੁ
 ਏਕਾ ॥ ਤਾਤ ਪਰ ਝਾਨੁ ਹੋ ॥ ਤਿਸ ਤਿਸ ਦੇ ਵਤੇ

ਕੇਸਰੂਪਕਉਸਦਹੁਦੁਆਰੇਜਾਣੁਕੈਸੇਵਤੇਹੈਸਧਾਸ—
ਹਤਾਜੋਪੁਰਖਾਤਿਸਾਤਿਸਦੇਵਤੇਕੇਸਰੂਪਕਉਨਿ
ਹਢੈਪਾਪਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਅਹਗਿਆਨਖੰਡਕਾਕਰ
ਮੁਬਧਵਾਨਕਹਤੇਹੈ। ਕੋਤੇਪਵਹੁਤਥਾਜਲਅਰੁ
ਅਗਨਿਤੇਲੋਕੈਪਾਚੇਤਤਕੀਧਾਰਣਾਕਰਸੋਸੋਗ
ਤਕਉਪਾਪਤਹੋਵੈਹੈ। ਅਰਕੇਤੇਸੀਐਕ੍ਰਿਸ਼ਨਦੇਵਕੇ
ਉਪਾਸਕਸੀਐਕ੍ਰਿਸ਼ਨਸਰੂਪਕਉਪਾਪਤਹੋਵੈਹੈ। ਕੇ
ਤੇਬਰਮੇਘਾਨੁਤਘਨੀਅਹਰੂਪਰੰਗਕੇਵੇਸਾ। ਤ
ਥਾਕੇਤੇਬ੍ਰਹਮਾਜੀਕੇਉਪਾਸਕਬ੍ਰਹਮਾਸਰੂਪਹੁਏਰ

ਰਚਨਾ ਰੰਗ ਰੰਗ ਕੇ ਸਰੂਪ ਰਚੈ ਨੈਕ ਉਸ ਮਰਥ ਹੂਏ
 ਹੋ ॥ ਕੇਤੇ ਆਕਰਸ਼ਣ ਮੀ ਮੇਰ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਧੁਪ ਦੇ ਸਾ
 ॥ ਕੇਤੇ ਸਕਾ ਮਕਰ ਮਕੇ ਉਪਾਸ ਕੀ ਪ੍ਰਥੀ ਬਿਖੇ ਮੇਰ ਹੂ
 ਦੇ ॥ ਮੇਰ ਕੀ ਮੇਰ ਪਰਬਤ ਕੀ ਨੀ ਆਈ ਅਚਲ
 ਹੂਏ ॥ ਕੇਤੇ ਧੂ ਵ ਨਿਹ ਚਲ ਹੂਏ ॥ ਉਪ ਦੇ ਸਦੁ ਆਰੇ
 ॥ ਕੇਤੇ ਇੰਦ ਚੰਦ ਸੂਰ ਕੇਤੇ ਮੰਡਲ ਦੇ ਸਾ ॥ ਕੇਤੇ ਸਿਧ ਬ
 ਧਨਾਥ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਦੇਵੀ ਦੇ ਸਾ ॥ ਕਰ ਮਕੀ ਉਪਾਸ ਨਾ ਅ
 ਨੁਸਾਰ ਕੇਤੇ ਇੰਦ ਤਬਾ ਚੰਦ ਅਰੁ ਸੂਰ ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਮੰ
 ਡਲੇ ਸਦੇ ਸਕੇ ॥ ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਸਿਧ ਅਰੁ ਬਧ ਬਧ ਦਾ

ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਨਾਥ ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਦੇਵੀ ਕੇਤੁ ਲਸਰੂਪ ਹੂਏ॥
ਕੇਤੇ ਦੇਵਦਾਨਵ॥ ਨਿਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਰਤਨ ਸਮੰਦਾ॥
ਕੇਤੀ ਆਖਾਇ ਕੇਤੀ ਆਖਾਇ ਕੇਤੇ ਪਾਤ ਨਿਰੰਦਾ॥
ਕੇਤੀ ਆਸਰਤੀ ਸੇਵਕ ਕੇਤੇ ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਨ ਅੰਤਾ
ਅਰਥਾ ਕੇਤੇ ਦੇਵ ਸਭ ਤਥਾ ਦਾਨਵਾ ਤਥਾ ਰਤਨ
ਸਮੰਦ ਹੂਏ॥ ਅਰੁ ਕੇਤੀ ਆਖਾਇ ਸਿਸਾ ਅਰੁ ਬਾ
ਇਲਛ ਨ ਸੁਭਾਵਦਾਨ ਸਿਸਾ ਹੂਈ ਅਰੁ ਕੇਤੇ ਪੰਗ
ਤਾਹਾ ਤੇ ਹੂਏ॥ ਅਰੁ ਕੇਤੀ ਆਸਰਤੀ॥ ਕਹੀਐ ਬੁ
ਧੀ॥ ਅਥਵਾ ਬੇਦਕੀ ਸੁਰਤੀ॥ ਬੁਧ ਬਿਤਾ ਸੋਕ

ਰਮਕੇਅਨੁਸਾਰਹੁਦੀਤਸਾਸੇਵਕਹੂਦੇ। ਭੁਗਵਾਨਕ
 ਹੈ। ਯੀਯੀਵਾਪਿਸਮਰਨਭਾਵੰਤਜਸਤਤੀਤੇਕਲੇਵ
 ਰੰ। ਤੰਤਮੇਵੈਤਿਕੇਤੇਯਸਦਾਤਤਭਾਵਭਵਤਾਃ॥
 ਅਰਥਾਹੇਅਰਥਨੁਤਿਸਾਤਿਸਕੇਭਾਵਨਾਕੀਏਅੰ
 ਤਮੇਸਰੀਰਾਤਿਗੈ। ਤਿਸਾਤਿਸਕੇਸਰਪਕੇਨ੍ਹਚੈ
 ਪਾਪਤਹੈਵੈ। ਸਦਾਸੇਭਾਵਨਾਤੇ। ਸੀਗਰਕਹੈ।
 ਇਨ੍ਹਸਿਸੇਕੇਕਹੈਮੇਅੰਤਨਅੰਤਾਪ੍ਰਯੋਤਨਯਾ
 ਤਿਯੋਪ੍ਰਗਸਾਤਿਸਾਤਿਸਕੀਉਪਾਸਨਾ। ਅਥਵਾਸਧਾ
 ਦੁਆਰੇਬਧਿਅਨੁਸਾਰਤਤੈਸੇਕਰਸਕਰੈ। ਸੋਪ੍ਰ

ਸਤਿਸਤਿਸਤਿਸਤਿਪਕਉਤਥਾਫਲਸਤੁਅਸਤੁਜੋਨਕ
ਉਪਾਪਤਨਿਹਚੇਕਾਰਿਹੋਵੈਰੈ। ਸਤਿਸਕੇਕਬਨੇਕਾ
ਅੰਤਨਹੀ। ਅਥਵਾ। ਦੇਕਯੋਸਧਨਗਯਾਉਹੈ
ਸੋਅਪਨੀਮਾਇਆਦੁਆਰੇਅਨੇਕਭਾਵਸਿਸਾਰੂ
ਪਹੈ। ਸਤਿਸਰੂਪੋਕੇਅੰਤਕਾਕੁਛੁਅੰਤਨਹੀ। ਤੈਸੇਸੁ
ਰਨਸਤਾਬਿਖੈਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਭੂਖਨਹੈ। ਤੈਸੇਹੀਨੁ
ਗਯਾਸਤਾਬਿਖੈਬਿਅੰਤਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਕੀਆਸਿ
ਸਹੈ। ਅਪਸਦਾਸਧਸਾਚਿਦਾਨੰਦਸਰੂਪਤਿਉਕੇ
ਤਿਉਹੈ। ਯਾਹੀਜਾਨੇਕੋਗਿਆਨਖੰਡਕਾਸੁਵਨੁ

ਕਰਸਕਰੈਹੈ॥ਹਦਿਸੀਸਵਦੁਦੁਆਰੇਪਰਮਪਦਕੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਤੀਹੈ॥੩॥ਪਾਅਬਮਨਨਗਿਆਨਕਹਤੇ
 ਹੈ॥ਗਿਆਨਖੰਡਮਹਿਗਿਆਨਪ੍ਰਚੰਡਾ॥ਤਿਥੈ
 ਨਾਦਾਬੋਨਦਕੇਡੁਅਨੰਦਾ॥ਸਮਖੰਡਕੀਬਾਈਰੂਪ
 ਅਤਿਥੈਘਨੂਤਘਨੂ॥ਐਬਹੁਤੁਅਨੂਪਾਤਾਂਕੀਆ
 ਗਲਕਬੀਆਨਝਾਦਿ॥ਝੋਕੋਕੋਹੈਪਛੈਪਛੁਤਾਹਿ
 ਅਤਿਥੈਘਨੂ॥ਐਸਗਤਿਸਤਮਨਬਧਾ॥ਤਿਥੈਘਨੂ
 ਐਸਗਾਸਿਧਾਕੀਸੁਧਾ॥੩੬॥ਹਦਿਸਕਾਅਰਥਾਪਛ
 ਲੀ॥ਉਨ੍ਹੀਝੋਸਵਦੁਗਿਆਨਖੰਡਕਹਾਹੈਅਬਤਿ

ਸਕਾਫੁਲਕਹਤੇਹਹਿਗਗਿਆਨਖੰਡਮਹਿਗਿਆ
ਨਪਰਚੰਡਾਗਤਿਥੈਨਾਦਬਿਨੋਦਕੋਡਅਨੰਦਾਅ
ਰਬਾਦੀਸ੍ਰਰਅਰੁਦਏਕਰਸਜੋਇਸਸਵਛਗਿੰ
ਆਨਦੁਆਰੇਨਿਹਚੈਗਿਆਨਪ੍ਰਕਾਸੈਚੈਗਤਿਸ
ਗਿਆਨਪ੍ਰਕਾਸਾਬਿਥੈਮਹਾਕੋਡਾਕਹਿਐਕੋਟਾ
ਨਾਦਬਾਝੇਗਬਿਨੋਦਮੰਗਲਾਅਨੰਦਮਹਾਬ੍ਰਮਾ
ਨੰਦਾਗਤਿਸਮੋਬ੍ਰਮਾਦਿਕੋਕੋਐਸੋਕੋਟਾਅਨੰਦ
ਚੈਗਤਿਸਗਿਆਨਕੇਪ੍ਰਕਾਸਹੂਏਤੋਕੋਟਨਾਦ
ਬਿਨੋਦਪ੍ਰਕਾਸਚੈਤਾਚੈਗਤਿਗਿਆਨਕਾਪ੍ਰਕਾਸ

ਮਨਨਾਮਭਿਆਸਕਰਿਹੋਵੈਹੈ॥ ਤਿਸੀਪਰਕਰੈਹੈ॥
 ਸਰਮਖੰਡਕੀਬਾਣੀਹੁਪ॥॥ ਤਿਥੇਘਾਤੁਤਘ
 ਵੀਐਬਹੁਤਾਮਨੁਪ॥ ਮਰਥੁਸਰਮਕਹੀਐ॥
 ਪ੍ਰਸਾਮਵਾਖੇਦਸੋਸਰਮਨਾਮਮਨਨਕਰੈ॥ ਕਰੇਤੇ॥
 ਬਿਨਾਸਰਮਮਨਨਹੋਤਨਹੀ॥ ਬਾਣੀਕਹੀਐਮ
 ਭਿਆਸਾਸੋਮਨਨਾਮਭਿਆਸਰੂਪਜੋਖੰਡਹੈਤਿ
 ਸਮੇਘਾਤੁਤਾਮਤਿਅਨੁਪਘਵੀਐਹੈ॥ ਤਾਕੀ
 ਮਾਗਲਾਕਥੀਮਾਨਯਾਹੀ॥ ਜੇਕੋਕਰੈਪੀਛੈਪਛੁਤ॥
 ਹੀ॥ ਮਰਥੁ॥ ਤਿਸੁਮਨਨਗਿਆਨਕੀਮਾਥਾਤ

ਕਥਨੋਮੋਨਹੀ॥ਕਹੇਤੇ॥ਮਨਬਾਣੀਕਾਪਰਾਹੈ॥
ਕਿਵਲਾਮਨਕੁਉਪਕਾਸਹੈ॥ਮਰਜੇਕੋਕਹੈਪਾਛੇ
ਪਛੁਤਾਇ॥ਸੋਕਿਆ॥ਜੇਹਾਹਏਕਸੁਧਨਾਗਾਜ
ਛੁਬਿਆਪਕਸਰੂਪਹੈ॥ਤਿਸਹੀਬਿਖੇਕਿੰਨਜੀ
ਵਕਲਪਨਾਕਰੀਥੀ॥ਸੋਸੁਥਾਤਮਸਰੂਕਾਮਨਬਾ
ਣੀਦੁਆਰੇਕਹੁਤਾ॥ਮਸਚਰਜਕੀਨਿਆਈਹੈ॥
ਇਸਪਰਭਗਵਾਨਕਹੈ॥ਇਸਾਮਾਤਮਕੋਜੋ
ਕੋਈਦੇਖੈਹੈਸੋਮਸਚਰਜਕੀਨਿਆਈਦੇਖੈਹੈ॥ਤੇ
ਸਹੀ॥ਮਉਰਜੇਕਹੈਹੈਸੋਮਸਚਰਜਕੀਨਿਆਈ

ਕਹੈ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਅਉਰ ਅਸ ਚਰਤ ਕੀ ਨਿਅਾਈ ਸੁਨੈ ਹੈ
 ਅਰੁ ਕੇਈ ਸੁਨ ਕੇ ਰੂਯਾਨ ਨਹੀ ਸਕੈ ਹੈ॥ ਅਤਿ ਥੋਘ ਨ੍ਰੀ
 ਐਸੁ ਰਤ ਮਤ ਮਨ ਬਧਾ ਅਤਿ ਥੋਘ ਨ੍ਰੀ ਐਸੁ ਰਾਸਿ ਧਾ
 ਕੀ ਸੁਧਾ ਅਤਿ ਸੁਮਨ ਨ ਅਰੁ ਅਸਾਥਿ ਥੋਘ ਸੁਰਤ ਕਹੀ
 ਐ॥ ਅਤਿ ਚਤੁਰ ਬਿਤਾ ਮਤ ਕਹੀ ਐ॥ ਅਹੀ ਕਾਰ ਬਿਤਾ
 ਮਨ ਕਲਪਾ ਬਿਤਾ ਬੁਧ ਨਿਹ ਚੈ ਬਿਤਾ ਘਨ੍ਰੀ ਐ
 ਕਹੀ ਐ॥ ਸਬ ਓਹ ਬਿਖਿ ਓਤੇ ਅੰਤ ਹਕਰ ਦੁਬਿ
 ਤ ਹਟਾਇ ਕੈ ਦੇ ਕਨਾਰਾ ਯਦੁ ਹੀ ਬਿਖੈ ਦੇ ਕਾਰਾ ਕਹੀ
 ਐ ਹੈ॥ ਅਤਿ ਸਹੀ ਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਤੇ ਅਰੁ ਸਿਧੋ ਕੀ ਸੁਧ

ਘਨੀਐਸੋਕਿਆਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਜੇਦੇਵਤੇਤਥਾ
ਸਿਧੋਬਿਖੇਭੁੰਨਭੁੰਨਪਰਤੀਤਜੁਹੈਸੋਕੇਵਲ
ਅਦੁਤੀਨਾਰਾਯਣੁਹੀਅਨਭੁਓਹੋਵੈਹੈ। ਸੋਯ
ਹਮਨਨਖੰਡਕਾਅਭਿਆਸਕਹਾਅਬਕਰ
ਮਖੰਡਕਹੈਹੈ ੩੬ ਕਰਮਖੰਡਕੀਬਾਉਜੋਗ
ਸਤਿਖੈਹੋਰਨਕੇਈਹੋਰਾਸਤਿਖੈਜੋਧਮਾਹਾਬਲ
ਸੁਰਾਸਤਿਨਮਹਿਰਾਮਰਹਿਅਭੁਰਪੂਰਾਤਿਖੈ
ਸੀਤੋਸੀਤਾਮਹਿਮਾਮਹਿਤਾਕੇਰੂਪਨਕਥਨੇ
ਜਾਹਿਨਾਓਇਮਰਹਿਨਨਗੇਜਾਹਿਅਲਿਨ

ਕੈਰਾਮੁ ਬਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਤਿਥੈ ਭੁਗਤ ਬਸਾਹਿ
 ਕੈਲੇਆ ਕਰਹਿ ਅਨੰਦ ਸਚਾ ਸਾਨ੍ਹਿ ਸੋਇ ॥ ਸ
 ਚਖ ਡਵੈ ਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥ ਕਾਰਿ ਕਾਰਿ ਵੇਖੈ ਨਦ
 ਰਿ ਨਿਹਾਲਾ ॥ ਤਿਥੈ ਖੰਡ ਸੰਡ ਲਵਰ ਭੰਡਾ ॥ ਝੋਕੇ
 ਕਥੈ ਤਅੰਤ ਨ ਅੰਤਾ ॥ ਤਿਥੈ ਲੋਅਲੋਆ ਅਕਾਰ
 ॥ ਤਿਵਾ ਤਿਵਹੁ ਕਮਾ ॥ ਤਿਵੈ ਤਿਵਕਾਰਾ ॥ ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ
 ਕਾਰਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਬਨਾ ਕਰਨਾ ਸਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਐ
 ਸਕਾ ਅਰਥੁ ॥ ਕਰਮ ਖੰਡ ਕਹੀਐ ॥ ਈਸਰ ਕੇਇਵ
 ਜਨਮ ਕਰਮ ਜੋਹੈ ॥ ਸੋਕਿਆ ॥ ਰਾਖੀ ਸਾਕਿ ਖੇਤਨਮ

ਬਿਸਵਾਮਿਤਸੰਗਗਵਨਤਗਸਹਾਇਤਾਅਰਥ
ਗਾਹਮੇਤਾਰਕਾਥਧਾਤਬਾਸੁਥਾਹੁਕਾਘਾਤਮ
ਰੀਚਕੋਤਾਸਜੰਗਕੀਸਮਾਪਤਾਤਬਾਅਹਿ
ਲਿਆਸਪ੍ਰਸਮਨਾਤਬਾਸਿਵਚਾਪਭੰਗਾਅ
ਦਿਨਾਦਿਆਜਾਨਕੀਸੋਬਿਵਾਹਿਬਹੁਰੀਪ
ਰਸਰਾਮਕਾਮਾਨਭੰਗਾਅਜੁਧਿਆਮਾਗਮ
ਨਾਤਬਾਗਾਤਮਾਹਿਚਰਾਬਹੁਨ੍ਰਸਹਤਸੀ
ਤਾਲਛਮਨਬਨਕਾਗਵਨਾਤਬਾਬਿਰਾਧਬੰ
ਧਾਸੁਪਨਪਾਕਾਨਕਕਾਛੇਦਨਪਰਦੂਖਲਾ

ਤਾ ਸਾਇਆ ਸਰੀਚ ਕਾ ਮਰਣੁ ਸਾਇਆ ਸੀਤਾ
 ਕਾ ਹਰਣੁ ਯਤਾ ਯਕਾ ਮੇਧਾ ਕਬੀਧ ਕੋਤਾਰਣੁ ਭੀ
 ਲਨੀ ਕੋ ਸੁਕਤਿ ਲਾਗੁ ਹਨੂ ਮਾਨੁ ਜੋ ਮਿਤਤਾ ਸੁ
 ਗੀਵ ਜੋ ਸਥਾ ਪਨਾਤ ਬਾਬਾ ਲਬੰਧਾਤ ਬਾਸੀਤਾ
 ਕੋਥੋ ਜਾ ਅਰਬਾ ਹਨੂ ਮਾਨੁ ਲੰਕਾ ਗਵਨਤ ਬਾਨੀਕਾ
 ਕਾਦਗਧ ਕਰਨਾਤ ਬਾਸੇਤ ਬਾਧ ਕੈ ਪਾਰਭਾਨਾ
 ਤਬਾਸ ਪੁਤ੍ਰੇਤ ਬਾਬਾ ਹਨਾਸਾਤ ਰਾਵਣੁ ਕੋ ਪਭੁ
 ਭੀਛਨ ਕੋ ਰਾਜਦਾਨਾਤ ਬਾਜਾਨ ਕੀ ਲਛਮੀ
 ਸੁਗੀਵ ਸਾਇਕੋ ਸਹਤ ਪੁਸਪ ਕਾ ਬਿਬਾਹੁ ਚਨੁ

ਕੈਅਜੁਧਿਆਆਗਮਨਾਤਬਬਸਿਸੁਆਇ
ਕੋਕਾਰਿਰਾਜਅਰੁਖੇਚਨਾਹਇਤਆਇਮਾਇਆ
ਕਰਕੈਭੋਪੂਰੁਕੋਇਬਜਨਮਕਰਮਹੈਹਤਿਨਕੀ
ਬਾਣੀਕਹੀਐਆਰੁਆਸਾਭੋਰਕਹੀਐਉ
ਤਮਹੈਕਾਹੇਤਾਹਤਿਸਕਰਮਕੋਅਰੁਆਸਾਬਿ
ਖੈਰੁਅਉਰਕੋਈਦੂਸਗਨੁਹੀਕੇਵਲਦੇਕਅ
ਦੁਤੀਨਾਗਯਹੁਹੀਭਿਉਕੋਤਿਉਸਧਸਤਾਮਾਤ੍ਰ
ਹੈਗੁਗਵਾਨਵਾਕਹੈਯਨਮਕਰਮਚਮੋਦਿਬਜੇ
ਮੇਵੀਭੋਬੋਤਿਤਤ੍ਰਤਹਾਹਤਿਜਕਵਾਦੇਹੀਪਨਰਜ

ਨਮਨੈਤਿ ਮਾਮੇਤਿ ਸੋ ਅਰੁ ਤੁਨਾ ਅਰੁ ਬਾਝੇ ਪੁਰ
 ਖਾਇ ਸਾਪਕਾਰ ਮੇਰੇ ਤਨ ਸਕਰ ਮਝ ਬਾਰ ਬਾਇਬ
 ਤਾਨੈ ਚੈ ਸੋ ਪੁਰ ਸਾਇ ਸਦੇ ਹੋ ਕੋਤਿ ਆਗ ਕੋ ਬਹੁ ਨ
 ਤਨ ਮੋ ਕੋ ਪਾਪ ਤਿਨੁ ਹੀ ਚੋਤਾ ਹੋ ਅਰੁ ਤਨ ਉਹ
 ਮੁਝ ਹੀ ਕੋ ਪਾਪ ਤਹੋ ਵੈ ਚੈ ਅਰੁ ਤਿਸ ਕਰ ਮਖੰਡ
 ਬਿਖੈ ਆਤਿ ਬੈਝੇ ਧਮਾ ਬਲ ਸੁਰਾ ਆਤਿ ਨ ਮਹਿਰਾ
 ਮਰਹਿ ਅਕੁਰ ਪੂਰਾ ਆਤਿ ਸਾ ਬਿਖੈ ਝੋ ਬਡੇ ਮਹਾ
 ਲਸੁ ਰੁਝੇ ਧੈ ਚੈ ਆਤਿ ਨ ਸਰੁ ਮੋ ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਹੀ ਰੁਰੁ
 ਰਹੈ ਅਉਰ ਦੁਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਆਤਿ ਬੈਸੀ ਤੇਸੀ

ਤਾਮਹਾਮਾਹਿ ਤਾਕੇਰੂਪਨਬਨੇਜਾਹਿ ॥ ਤਿਸ
ਪੁਰੁ ਕੇਸਰਗੁਣਕਰਮਾਬਿਖੇਸੀਤੋਕਹੀਐ ॥ ਆ
ਦਿਸਕਤਮਾਇਆ ॥ ਜੋਐਸੀਜੋਆਦਿਮਾਇਆ
ਸੀਤਾਹੈ ॥ ਜੋਤਿਸਸੀਤਾਕੀਮਹਾਮਾਬਿਖੇਪੁਰੁਕੀ
ਸਤਾਮਾਸੈ ॥ ਯਹਸੰਪੂਰਣਪੁਰੁਕੇਜਨਮਕਰਮਗੁ
ਸਮਾਨਹੈ ॥ ਦਾਸਤ੍ਵਸਦਾਸੁਧਾਭਿਉਕੇਤਿਉਸਤਾਮਾ
ਦੁਹੀਹੈ ॥ ਬਹੁਨਾ ॥ ਦਿਸਮਾਇਆਦੁਆਰੇਜੋਸਰੁ
ਪਹੈ ॥ ਸੋਬਿਅੰਤਹੈ ॥ ਕਹੇਨਹੀ ॥ ਜਾਤੇ ॥ ਨਾਓਇਮੰ
ਰਹਨਾ ॥ ਗੇਜਾਹਿ ॥ ਤਿਨਕੇਰਾਮਵਸੈ ॥ ਮਨਮਾਹਿ ॥

ਗਤਿ ਨ ਪੁਰਸੋ ਕੇ ਮਨ ਬਿਖੈ ਸਦਾ ਨ ਬਿਕਾਰ ਮਾਇ
 ਆਮਤੀ ਤੇ ਦੇ ਕਰ ਸਗਮ ਦੁਜੀਲ ਸੀਰਾ ਮਜੀਬ
 ਸੈਰੈ ਚਿਦਿ ਪੁਰਸਨ ਮਰਤੇ ਹੈ ਨ ਮਾਇਆ ਕਰਕੇ
 ਠਗੇ ਝਾਤੇ ਹੈ ਸੋਕਿਆ ਝੋਲੁ ਧਾਦੁ ਸੀਬਹੁ
 ਨਜੀ ਵਰੁ ਵਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀ ਹੋਤੇ ਕੇਵਲ ਸਰੂਪ
 ਮੇਲੀ ਨਹੀਤੇ ਹੈ ਗਤਿ ਬੈਰੁ ਗਤਿ ਵਸਾਰਿ ਕੋਲੇਆ
 ਕਰਹੀਆ ਨੰਦ ਸਚਾ ਮਨ ਸੋਇ ਗਤਿ ਸਾਮਾਧਿ
 ਬਿਖੈ ਕੈਦੀ ਲੋਕੁ ਗਤ ਬਸਤੇ ਹੈ ਸਤ ਸਰੂਪ
 ਨਾਗੁ ਯਦੁ ਮਨ ਬਿਖੈ ਧਾਰਨੁ ਕੀਏ ਮਹਾਂਮੰਦ

ਕਰੈਹੈ ਸਾਚ ਖੰਡ ਬਸੇ ਨਿਕੰਕਾਰਾ ਕਰਿ ਕਾਰ
ਵੇਖੈ ਨਦਰ ਨਿਹਾਲਾ ਸਾਚ ਖੰਡ ਕਹੀਐ ਆਪਣੀ
ਸਤਾਹਿ ਬਿਖੈ ਨਿਰਹੰਕਾਰ ਅਕਾਰ ਤੇਰਹਤ ਪ੍ਰਭ
ਜਿਉ ਕੋਤਿਉ ਸਤਾ ਮਾਤ੍ਰਾ ਦਿਸ ਬਤਹੈ ਸੋ ਆਪ
ਨੀ ਸਤਾ ਬਿਖੈ ਮਾਇਆ ਦੁਆਰੇ ਰਚ ਨਾ ਕਰ ਕਰ
ਆਪਹਿ ਦੇਖੈਹੈ ਅਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਦੁਆਰੇ ਰੁ
ਗੁਣ ਕੋ ਨਿਹਾਲ ਮਕਾਤਿ ਕੋ ਪਾਪ ਤ ਕਰੈਹੈ ਅਤਿ ਬੇ
ਖੰਡ ਸੰਤ ਲਵਰ ਭੰਡਾ ਭੋਕੋ ਕਥੈ ਤ ਅੰਤ ਨ ਅੰਤ
ਅਤਿ ਸੁਨਾਰਾ ਯਹੁ ਸਤਾ ਬਿਖੈ ਮਾਇਆ ਦੁਆਰੇ

ਅੰਡਤਥਾਮੰਡਲਤਥਾਵਰਨੰਡਨੀਚੇਕੋਲੋਕਾਜੇ
 ਸਰੁਅਨੇਕਹੀਐ। ਅਤਿਨਕਾਜੋਕੋਈਅੰਤਕਥਾਚਾ
 ਹੈਤੋਕਥਨੇਕਰਕੇਅੰਤਨਪਾਵੈਗਾ। ਅਤਿਥੈਲੋਅ
 ਲੋਅਕਾਰਾ। ਅਤਿਉਤਿਉਹੁਕਮਾਤਿਵੈਤਿਵਕਾਰਾ।
 ਵੇਖੈਵਿਗਸੈਕਰਵੀਚਾਰਾ। ਨਾਨਕਕਥਨਾਕਰਨਾ
 ਸਾਗ। ਅਰਥਾ। ਅਤਿਸੁਸਧਸਤਾ। ਬਿਖੈਮਾਇਆਦੁ
 ਅਰੇਕਈਪ੍ਰਕਾਰਕੋਲੋਕਤਥਾਅਕਾਰਹੈ। ਭਾਵ
 ਨ੍ਰਾਜਿਸਾਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਕਾਰਹੁਕਮਾਗਿਆਰੀਅਰੇ
 ਤਿਸਾਤਿਸਪ੍ਰਕਾਰਆਗਿਆ। ਅਨੁਸਾਰਵਰਤੈਹੈ।

ਸੋਸੰਤਯਹ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਲੀਲਾ ਵੀਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖ ਕੇ
ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈ ਕਹਨਾ ਹੀ ਸਕਤੇ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰ ਕੇ ਹੋਰੇ ॥ ਯਹ ਸੁਧ ਸਰੂਪ ਨਾਰਾਯਣ ਕਾ ਅਨੰਤ
ਉਅਰਾਤਿ ਨ ਕੀ ਮਾਇਆ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਰਚਨਾ ਹੋ ॥
ਅਤਿ ਸਕਾਕ ਬਨਾ ਕਰਨਾ ਸਾਰ ਕੀ ਨਿਆਈਆਤਿ
ਕਠਨ ਹੋ ॥ ੩ ॥ ਯਤੁ ਪ੍ਰਾਗਧੀਰਜੁ ਸੁਨਿਆਰਾ
ਅਮਰੁ ਮਤ ਬੇਦਹ ਬੀਆਰਾ ॥ ਰੂਓ ਖਲਾ ਅਗ
ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਾਉ ॥ ਰੁਾਂਗਾ ਰੂਓ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਤੁ ਫਲਾ
ਘਨੀਐ ਸਬੁ ਦਸਚੀਟ ਕਸਾਲਾ ॥ ਤਿਨ ਕੁਉਨਦ

ਰਕਰਸਾਤਿਨਕਾਰਾਨਾਨਕਨਦਰੀਨਦਰਿਨਿਹਾਲਿ
 ਨਦਿਸਕਾਅਰਸੁਅਬਸਾਧੋਨਸਹਤਨਿਧਆਸਨ
 ਅਰੁਸਾਖਿਅਤਕਾਰਸੀਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕੋਵਿਸ
 ਟਾਤਪੁਰਬਕਕਹਤੇਹੈਯਤਪਹਾਰਾਯਤਨ
 ਸਾਯਤਨਕਾਰੈਯਤਨਕਹਿਅੰਦੈਗਗਤੇਆ
 ਦਿਚਤੁਸੇਸਾਧਨਜੋਗਿਆਨਕੋਹੈਸੋਨਿਨਕੁੰ
 ਨਅਬਕਹਤੇਹੈਬਾਮਾਕੋਲੋਕਤੇਲੋਦਿਸਬਾਦ
 ਰਪਜੰਤਸੋਸੁਖਹੈਨਤਿਨਸੁਖੋਬਿਖੋਕਾਕਾਬਿ
 ਸਾਵਤਤਿਆਗਹੈਨਾਤਿਸੁਕਲਾਮਸੁਖਵੈਗਗਹੈ

ਅਰੁ ਅਰੁ ਦਸ ਬਸੇ ਨਾਗਾਯ ਦੁਇ ਸਕਾਨਾ ਮਥੇ
ਬੇਕਰੈ ॥ ਅਰੁ ਸਦਾ ਅੰਤਰ ਤੇ ਬਾਸ ਨਾ ਕਾਤਿਆ
ਗਇ ਸਕਾਨਾ ਮਾਸ ਮਥੇ ॥ ਬਿਖਿਓ ਤੇ ਇਦ੍ਰੀਆ
ਰੋਕ ਨ ਕਾਨਾ ਮਦਮਾ ਸਬਦਾ ਸਪਰਸਾ ਰੂਪਰ
ਸਾਗੀਧਾ ਯਾਗ ਪੰਚ ਬਿਖੇਧੇ ॥ ਇਨ ਤੇ ਅਚਾਰ
ਕਾਨਾ ਅਉਪਰ ਤੇ ॥ ਅਰੁ ਸੁਖ ਦੁਖ ਬਿਖੇਸ ਮਇਸ
ਤਰੁਨਾ ਬਿਅਕਲ ਨੇਨਾ ਜਹੀ ਤਿਤ ਛਹੈ ॥ ਬੇਦਤ
ਥਾਗੁਰੋ ਕੇਵ ਕੇ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਜਹੀ ਸੁਪਾਹੈ ॥ ਚਿਤੁ ਕੀ
ਸਦਾ ਇਕਾਗਰ ਤਾ ਜਹੀ ਸਾਵਧਾਨੁ ਤਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸਿਸਾ

ਰਬੀਧਨ ਤੇ ਕੈਸੇ ਛੂਟੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਹਾਜ਼ ਕਾ ਤਿਕੀਏ
 ਛਾਕਾ ਨਾਮੁ ਮੁਛਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜਹਾਜ਼ ਬੈਰਾਗਾ ਸਥਿ
 ਬੇਕਾਸਾ ਮਾਦਮਾ ਉਪਰਤਾ ਸਤਿ ਤਿਛਾ ਸਥਾ
 ਸਾਵਧਾਨਤਾ ਮੁਛਤਾ ਜਹੀ ਚਤੁਰ ਸਾਧ
 ਨਸੀ ਤੇ ਕੇ ਪਹਾਰਾ ਹੈ ਦੁਕਾਨ ਹੈ ਪੀਰਤੁ ਸਨਿਆਰੁ
 ਪੀਰਤੁ ਕਹੀਐ ਮਨਿ ਹਚਲਤਾ ਸੇਈ ਸਨਿਆ
 ਰਾਸ ਬਾਂਨੀ ਹੈ ਅਹਰੁ ਮਾਤਿ ਬੁਧ ਦ੍ਰਿਸ਼ੁ ਸੇਅ
 ਹਰੁ ਹੈ ਬੇਦਹ ਬੀਆਰੁ ਬੇਦਕੀ ਸੁਤੇ ਕੇ ਪਾ
 ਦੁਸ਼ੋਕੁ ਹਤੇ ਹੈ ਦੇ ਕੇ ਦੇਵਹ ਸਬ ਛੂਤੇ ਸਗੁ ਦੁ

ਸਬਦਿਆਪਿਸਰਬਰੂਤਾਂਤਰਾਤਮਾਕਰਮਾ
ਧਯਾਛੰ ਸਬਰੂਤਿਧਿਵਾਸਾਸਾਫੀਚੇਤੁ
ਕੇਵਲੋਨ੍ਰਿਗੁਰੁਸਚੇਤਿਅਤ੍ਰਾਗਯੀਪੁਰਸੰ
ਸ੍ਰਯੀਸ੍ਰੀਤਿਰਰੂਦਾਤਿਯੋਯੀਵਿਗਯਾਨਮਯੰ
ਪੁਰਸੰਯੋਯਮਾਵਿਨਾਸੀਪੁਰਸੰਪ੍ਰਯਾਪ
ਤਿਸਟਾਕ੍ਰਮਾਸਤ੍ਰੀਗਯਾਨਮਨੰਤੰਕ੍ਰਮਾ
ਪ੍ਰਤੰਗਯਾਨੰਦਮਯੰਪੁਰਸੰਸਾਹਸ੍ਰਸ੍ਰੀਗ੍ਰਾ
ਪੁਰਸੰਵਿਗਯਾਨਮਾਨੰਦੰਕ੍ਰਮਾਏਕਮੇਵਾਏ
ਤ੍ਰਿਯੰਕ੍ਰਮਾਅਯਿਮਾਤਮਾਕ੍ਰਮਾਸਦੈਵਸੁ

ਕਾਤਿਏਤਾ ਕਾਮਾਵਮੁਕਾਤਿਏਤਾ ਕਾਮੇਵ
ਸਨਕਾਪਸਾਜਾਤਿਮੁਕਾਤਿਸੁਬਿਮਚਯਤੇ
ਨਾਨਯੋਤੇਅਸਾਤਿਕਿਚਿਨਾਯਤੇਵਾਚੇਨਿਵਰ
ਤੇਅਪਾਪਯਮਨਸਾਸਹਾਮਿਤੋਸਾਮਿ
ਤੁਮਾਪਨੋਤਿਯਾਇਹਨਨਯੇਵਪਸਜਾਤਿਮੁ
ਅਰਥਾਏਕੋਦੇਵਹਸਬਰੂਤੇਸਗੁਢਾਃ ਸਰ
ਬਦਿਆਪੀਸਬਰੂਤਾਤਗਤਮਕਾਰਮਾਧੁਯਾਢਃ
ਸਬਰੂਤਾਧਿਵਾਸਃ ਸਛੀਚੇਤਃ ਕਿਵਲੋਨਿ
ਗੁਣਬੋਤਿਅਰਥਾਏਕੁਦਵਹਸਬਰੂਤੇਬਿ

ਥੇਗੁਹਜੁਹੈ ਸੁਬਾਬਿਆਪੀਹੈ ਸੁਬਭੂਤੇਕਾਅੰਤ
ਰਜਾਮੀਹੈ ਕਰਮੇਕਾਆਸਾਹੈ ਸੁਬਭੂਤੇਕਾਨਿ
ਵਾਸਅਸਥਾਨਹੈ ਸਾਖੀਹੈਚੇਤੰਨਹੈ ਕੇਵਲਨਿ
ਗੁਣਹੈ १ ਅਤਾਯੀਪੁਰਸੰ ਸੁਯੰਝੇਤਿਰਭੂਵ
ਤਿਅਮਰਬਾਹਿਸਮੋਯਹਪੁਰਖੁਸੁਤੇਝੇਤਿਹੈ २
ਝੇਯੰਵਿਗਯਾਨਮਯੰ ਪੁਰਸੰ ਅਮਰਬਾਝੇ
ਯਹਵਿਗਯਾਨਰੂਪਪੁਰਸਹੈ ३ ਯੇਯਮਨਾਸ
ਪੁਰਸੰ ਅਮਰਬਾਝੇਯਹਅਥਿਨਾਸੀਪੁਰਸੰ
ਹੈ ४ ਪੁਝਾਪਾਤਿਸਾਬੁਆ ਅਮਰਬਾਪੁਝਾਕ

ਆਸਾ ਬਹਮਰੈ ੫ ਸਤਗੰਗਾ ਨਮਨੰਤੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ॥
 ਅਰਬਾ ਸੰਤਾਮਾ ਤਗੰਗਾ ਨਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮਰੈ ੬੫
 ਗੰਗਾ ਨੰਦ ਮਯੰ ੧੫ ਰਸੁੰ ॥ ਅਰਬਾ ੫ ਤਛਾ
 ਨੰਦ ਰੂਪ ਪੁਰਸਰੈ ੧ ॥ ਸ੍ਰਹ ਸ੍ਰਸਰੀ ਰਾਸਾ ਪਰਸੰ
 ਅਰਬਾ ਸ੍ਰਹ ਸ੍ਰਮੁਰਤਿ ਵਾਨ ਪੁਰਖਰੈ ੮ ॥ ਦਿ
 ਗੰਗਾ ਨਮਾਨੰਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ॥ ਅਰਬਾ ੧ ਵਿਗੰਗਾ ਨਮਾਨੰ
 ਦ ਬ੍ਰਹਮਰੈ ੯ ॥ ਏਕ ਮੇਵਾ ਦੁਤੀ ਯੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ॥ ਅਰਬਾ
 ਏਕ ਮਦੁਤੀ ਬ੍ਰਹਮਰੈ ੧੦ ॥ ਅਯੰ ਸੰਤਾਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ
 ਅਰਬਾ ੧ ਗੰਗਾ ਮਾਤਾਮਾ ਬ੍ਰਹਮਰੈ ੧੧ ॥ ਸਦੈਵ

ਮੁਕਤਿ ਇਤਿ ਅਰਥੁ ਸਦਾ ਨਿਸਚੈ ਮੁਕਤਿ ਹੈ
੧੨ ਬ੍ਰਹਮੇਵ ਮੁਕਤਿ ਇਤਿ ਅਰਥੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਸ
ਚੈ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ੧੩ ਬ੍ਰਹਮੇਵ ਸਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਯਤਿ
ਅਰਥੁ ਬ੍ਰਹਮ ਹਿੰਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪ੍ਰਪਤਿ ਹੈ ੧੪
ਮੁਕਤਿ ਸੁਖ ਮਿਥਤੈ ਅਰਥੁ ਮੁਕਤਿ ਜੋ ਹੈ ਸੇ
ਈ ਬ੍ਰਹਮ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ ਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤੇ ਅਸਤਿ ਕਿ
ਚਨੁ ਅਰਥੁ ਅਇਸ ਤੇ ਐਰਾਉ ਨੁ ਕਿੰ ਚਤ ਨਹੀ
ਹੈ ਅਜ ਤੇ ਵਾਚੇ ਨਿਵਰਤਿ ਤੇ ਅਪ੍ਰਯ ਮਨਸਾ
ਹਾ ਅਰਥੁ ਅਜਿਸ ਤੇ ਵਾਕਾ ਨਿਵਰਤਿ ਹੈ ਮਨਕੇ

ਸਹਤ ਬਧ ਅਪਾਤਿ ਹੋ ਗਿ ਮਤਿ ਤੇ ॥ ਸਾਮਿ ਤਜਮਾ
 ਪੋਨੋਤਿ ਜਾਇ ਹਨ ਨੇਦ ਪਸਰਾਤਿ ॥ ਅਰੁ ਸਾਮਿ
 ਤੋਹ ਕੋ ਸੋ ਬਹੁ ਨਿ ਮਿਤ ਕੋ ਪਾਪਾਤਿ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਹਾਂ
 ਨਾਨਾ ਵਤ ਦੇਖੈ ਹੋ ॥ ਦਿਤਿ ਆਦਿ ਬੇਦ ਪ੍ਰਮਾਣ
 ਹਥੀ ਆਰਹੋ ॥ ਰੁਓ ਖਲਾ ਸੰਸਾਰ ਕੇਤਨ ਮਮਰਨ
 ਕੇਦੁ ਖਕਾਯੋ ਰੁਓ ਹੋ ਸੋਈ ਰੁਖੀ ਹੋ ॥ ਅਗਨਿ ਤਪ
 ਤਾਓ ਅਤਪ ਕਹੀਐ ॥ ਰਿਛ ਚੰਦ੍ਰਾਯ ਨ ਨਿਤ
 ਨੈਦੀ ਮਿਤ ਆਦਿ ਤਪੋ ਕਾਯੋ ਤੇਯੋ ਹੋ ਸੋਈ ਅੰਗ
 ਨਤਾਓ ਹੋ ॥ ਰੁਓ ਰੁਓ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਬਾਪੁ ਕ੍ਰੇਸੰ

ਤੇ ਬਿਖੈ ਭੁਗਾਤਿ ਭੁਛੈ ਸੇਈ ਬਰਤ ਨ ਪਾੜੈ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਤਿ ਤੁਝ ਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰੀ ਮੇਅ
ਕਾਤਿ ਪਦਸਾਧ ਸਰੂਪ ਕੀ ਅਨਭਉ ਸੋਤਿ ਸਪਾੜ
ਬਿਖੈ ਦਿਸ ਬਤਹੈ ਵੈਰੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮੇਸ ਬਦਸਚੀ
ਟਕਸਾਲਾ ਸਚੀ ਟਕਸਾਲ ਸੋਹੈ ਝਹਾਸਤ ਸ
ਰੂਪ ਕੇਵਲ ਨਾਗਾ ਜਣਹੀ ਅਨਭਉ ਹੈ ਸੋ ਮੇਸੇ
ਗੁਰਾ ਅਬ ਵਾਕਾ ਮਬੇਤਾ ਸੰਤ ਸੇਈ ਸਚੀ ਟਕ
ਸਾਲੈ ਹੈ ਤਹਾ ਸਬਦ ਮਹਾਂ ਵਾਕੇ ਕਾ ਪ੍ਰਭੋ ਜਨ
ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਹਾ ਪ੍ਰਾਨ ਨਹੈ ਸੋ ਕਰੈ ਹੈ ਤ

732

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ਅਸਿ ਮਹਾਵਾਕੈ ॥ ਤਤਤਤ ਅਸਿ
ਅਸਿ ਤੀਨ ਪਦੈ ॥ ਤਤਤ ਕਹਿ ਮੇ ॥ ਈਸਰ ਖਟ
ਗੁਣ ਸੰਪਨੁ ॥ ਜੋਗੁ ਏਕੈ ॥ ਈਸਰੁ ॥
ਧਰਮੁ ॥ ਭਲੁ ॥ ਛ ਮੀ ਗਿਆਨੁ ॥ ਬਿਗਿਆਨੁ
ਇਤਿ ਖਟ ਗੁਣ ਸੰਪਨੁ ॥ ਤਤਤ ਈਸਰੁ ॥ ਵੰਕਹੀ
ਐ ॥ ਭਲੁ ॥ ਮਾਸਾਤਿ ॥ ਬਿਧਿ ॥ ਬਿਪਨੁ ॥ ਛੀਯ
ਤਨੁ ॥ ਨਾਸਾਇਤਿ ॥ ਖਟਾ ॥ ਬਿਕਾਰ ਸੰਤੁ ॥ ਗਤ ॥ ਤਤਤ
ਵੈ ॥ ਅਸਿ ਕਹਿ ਮੇ ॥ ਨੇਕੀ ॥ ਏਕਤਾ ॥ ਜੋਏ
ਕਤਾ ॥ ਕੈਸੈ ॥ ਦੁਸਾਂਤ ॥ ਕਰਕੈ ॥ ਕਹੈ ॥ ਜੋਏ ॥ ਸੇਕ

ਗੀਮੇ ਸੋਈ ਲਾਹ ਪੁਰਸਾਹੈ ਤੇ ਪੁਰਬ ਦੇ ਖਾਬਾ
ਸੋਵਹ ਕਾਲ ਤਬਾਵਹ ਬਿਰੂਤਾ ਅਰੁ ਲਾਹ ਕਾਲ
ਤਬਾਹ ਹੀ ਬੇ ਰੂਤਾ ਅਰੁ ਲਾਹ ਕਾਲ ਤਬਾਹ
ਹਾ ਬਿਰੂਤਾ ਲੈ ਜੋ ਦਿਨ ਦੇ ਨੇਉ ਪਾਧ ਕੇ ਤਿਆ
ਗਏ ਕਾਰੀ ਕੇ ਅਰੁ ਕੇਵਲ ਪਿੰਡ ਮਾਤ੍ਰ ਦਿਸਮੇ
ਪੁਰਸਾਸਿ ਧਰਤੀ ਹੈ ਤੇ ਸੋ ਹੀ ਗੁਣ ਬਿਕਾਰ ਦੇ ਨੇ
ਦਿਸ ਕੇ ਤਿਆਗ ਬਿਖੇ ਕੇਵਲ ਚੈਤੰਨ ਸਤਾ
ਕਗਹੁ ਬਿਖੇ ਕੇਵਲ ਅਦੁਤੀ ਬਿਅਨ
ਗਾਹੁ ਹੀ ਤਿਉ ਕੇ ਤਿਉ ਸਤਾ ਮਾਤ੍ਰ ਦੇ ਕੁਹੀ

੧੬੩

ਭੈਸੇਸਮੰਦੁਅਰੁਬੁੰਦਦੋਨੋਕੇਵਲਜਲਹੀਐਸੋਯ
ਹਜੀਵਦੀਸੁਰਕੀਦੇਕਤਾਜੋਅਨਰੁਓਹੈਜੋਈ
ਅਸਿਪਦਸਬੰਕੁਘਨੁਨਾਹੈਯਹੀਪਰਮਪਦ
ਮੁਕਤਿਹੈਯਜਿਨੁਕਉਨਦਰਕਰਮੁਤਿਨੁਕਾਰਾ
ਨਾਨਕਨਦਰੀਨਦਰਿਨਿਹਾਲਾਸੋਯਹਅਨ
ਰੁਓਪਾਪਤਿਕਿਨੁਕੋਹੈਯਜਿਨੁਕੋਰੁਗਵਾਨਕੀ
ਪਾਵਿਸੁਅਰੁਪੁਰਬਜਨਮਕੇਸੁਧਕਰਮਈਸੁਰ
ਅਰਪਣੁਜਿਨੁਕੋਹੈਯਤਿਨੁਕਾਰਾਯਤਿਨੁਕੋਸਾਖਿ
ਆਤਬੁਯਾਕਾਰਸਰਬਦਾਅਨਰੁਓਹੈਯਘ

ਤਹੈ ਸੇਕੇਵਲ ਸੰਖਿਆ ਤਨ ਰਾਜ ਦੁਸਰੂਪ ਹੀ
ਹੈ ਓਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਕੈ ਸੀ ਹੋਏ ਅਵਲੋਕਨ
ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਤੇ ਨਿਹਾਲ ਕਰੈ ਹੈ ਪਰੰਪਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪਾਤ
ਕਰੈ ਹੈ ਯਹ ਸਬ ਸਾਸ ਤੇ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ
ਗੁਰੋ ਨੇ ਕਹਾ ਅਬ ਬਹੁ ਨ੍ਰਿਨਾ ਮਕੀ ਮਹਾ ਮਾਕਹ
ਤੇ ਹੈ ੩੮ ਸਲੋਕਾ ਪਦੁ ਗੁਰੂ ਪਾਇ ਪਿਤਾ ਮਾ
ਤਾ ਪੁਰਾਤਿ ਮਹਤਾ ਹਿੰਦੁ ਸੁਰਾਤਿ ਦੁਇ ਦਾਈ
ਦੁਇਆ ਖੇਲੈ ਸਗਲ ਜਗਤਾ ਚੰਗਿਆਈ
ਅਬ ਰਮਾਈ ਆਵਾਚੈ ਧਰਮ ਹਵਰਿ ਪਕ

ਰਸੀਆਧੋਆਪਈਕੋਨੈਨੈਕੇਦੂਰਿਗਿਅੰਤਿਨੀ
 ਨਾਮਧਿਆਇਆਗਏਸਸਕਤਿਘਾਲਿਪਨਾ
 ਨਕਤੇਮਖਉਜਲੇਕੇਤੀਛੁਟੀਨਾਲਿ॥੧॥ਇਸ
 ਕਾਅਰਥਾਯਗਤਕਾਧੋਏਗਰੂਹੋਕਾਹੇਤੇ।
 ਜੈਸੇਗਰਪਾਵਿਤਕਰਤਾਹੋਅਰੁਸਤਮਾਰ
 ਗਚਲਾਵੈਹੋ।ਐਸੇਪਵਨਜਗਤਕਉਪਾਵਿ
 ਤਕਰਤਾਹੋ।ਤਬਾਚਲਨਸਕਤਿਧੋਏਹੀਹੋ
 ਅਰੁਪਾਏਰੂਪਧੋਏਹੀਹੋ।ਤਾਤੇਜਗਤਿਕਾ
 ਐਸੇਗਰੂਪਏਹੋ।ਪਾਉਪਿਤਾਕਾਹੇਤੇ।ਯਹ

ਤਕਉਤਪਤਹੈਸੋਜਲਹੀਕਰਕੈਹੈ॥ਆਤਾਧਰ
ਤਿਮਹਤਾਜਲਕੇਸੰਤੋਗਕਰਉਤਪਤਧਰਤੀ
ਸੋਸਰੁਹੈ॥ਅਰੁਧਰਤੀਹੀਬਿਖੈਪਾਲਨਾਹੈ॥ਯ
ਹੀਤੇਮਹਤਬਡੀਆਤਾਹੈ॥ਨਿਨਸੁਗਤਿਦੁ
ਇਦਾਈਦਾਇਆਖੈਲੈਸਗਲਜਗਤਾ॥ਨਿਨ
ਗਤਿਯਾਹਸੀਪੂਰੁਜਗਤਕੇਦਾਈਵੇਦਾਇ
ਆਹੈ॥ਨਿਨਸੀਸੋਸੀਪੂਰੁਜਗਤਖੈਲੈਨਾਮਦ
ਰਤੈਹੈ॥ਚੰਗੀਆਈਆਬੁਰੀਆਈਆਵਾਢੈ
ਧਰਮਹਦੂਰਿਸਰੁਆਸਰੁਕਿਰਿਆਸਰੁਧਰਮ

੧੩੫

ਗਾਇਕੇ ਹਜ਼ੂਰੀ ਚਿਤ ਗੁਪਤ ਵਾਚਕੇ ਸੁਨਾਵਤੇ
ਚੈਂਕ ਗਮੀਆ ਪੋਆਪੁਇਕੇ ਨੈਨੈ ਕੇ ਦੁਹਾਰੀ ਸੋਅ
ਪਨੇਅਪਨੇ ਕਰਮ ਕੋਅਨੁ ਸਾਰ ਕੋਈ ਨੈਨੈ ਦੇਵ
ਜੋਨੈ ਕੋਈ ਦੁਹਾਰ ਅਸੁਰ ਜੋਨੈ ਕੋ ਪਾਪ ਤਿਹੋ ਤੇ
ਚੈਂਕ ਮੇਸੇ ਹੀ ਸੀਸਾਰ ਰੂਪਿ ਚਕ੍ਰ ਮੇਥਾਰੰਥਾਰ ਰੂ
ਮਤੇ ਚੈਂਕ ਸਕਾ ਮਕਰਮ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਗਤਿ ਨੀਨਾਮੁ
ਧਿਆਇਆ ਗਏ ਮਸਕਤ ਪਾਇਲਾ ਗਤਿ ਨਪੁ
ਰਸਨੈ ਦੇਕਾ ਗਤਿ ਤੋਹਿ ਇਕੈ ਦੇਕਾ ਅਦੈ ਤਨਾਗਾ
ਯਾਨਾਮਾ ਧਿਆਇਆ ਚੈਂਕ ਸੋ ਮਸਕਤ ਪਾਲ

ਗਈਂ ਸੁਸਕਤ ਕਹੀਐ ਜਹਾਤ ਕਕਰ ਨੇੜੇ
ਗਥਾ ਸੋ ਕਰ ਚਲੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਦੇ ਕਨਾਗਾ ਯਤੁ
ਕੇਨਾ ਮਸਿ ਮਰਦੁ ਮਾਤੁ ਹੀ ਮੋ ਸਰੁ ਜਲ ਪਤ ਪਸਾ
ਧਨ ਅਵੰਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਤੇ ਹੋ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮਾਨਾ
ਨਾਮ ਤਲ ਕਛੁ ਅਵਰ ਨਹੋਇ ਨਾਨਕ ਗੁ
ਰਮੁਖਿ ਨਾਮ ਪਾਵੈ ਜਨ ਕੋਇ ਸੀਰੁ ਗਵਾਨੁ
ਕਹੈ ਹੋ ਸੁਬ ਪ੍ਰਮਾਨ ਪਾਰਿ ਤੁਯ ਜੁ ਮਾਮੇ ਕੰ
ਸਰੰਦੁ ਕੰਝੇ ॥ ੦ ॥ ਅਹੰਦੁ ਸੁਬ ਪਾਪੋ ਭਿਯੋ ਮੇਛੁ
ਯਿਖ ਗਾਮਿ ਮਾਸੁ ਚਾਗੁ ਅਰਬੁ ਹੋ ਅਰਬੁ ਨੁ

ੴ

ਸੁਬਾਹਰਸੋਕੋਤਿਆਗਕੈਸੁਣਦੇਕਅਦੈਤਸਰ
ਦੁਕੋਪੁਪਤਹੋਹੁਸੇਤੁਣਕੋਸਬਪਾਪੋਤੇਮੁਕਤਿ
ਕੋਰੋਗਾਅਰੁਆਪਨੇਪਰਮਧਾਂਸੋਕੋਪਾਪਤਿਕ
ਰੋਗਾਨਚਿਤਾਮਤਕਰਹੁਤਾਤੇਜੋਦੇਕਾਗੁਚਿ
ਤਹੋਕੈਸੀਨਾਗਯਣਨਾਮਸਿਮਰਣਹਾਰੋਹੈਸੇ
ਗੁਰਕਹੈਹੈਨਾਨਕਤੇਮੁਖਉਤਲੇਕੋਤੀਛੁਟੀ
ਨਾਲਾਸੋਸਦਾਮੁਖਉਤਲੇਹੈਉਨਕੈਸੰਗਕਰਿ
ਕੋਕੋਤੀਛੁਟੀਹੈਆਵਾਗਵਨਤੇਗਤਹੋਇਕੈ
ਪਰਮਪਦਕੋਪਾਪਤਹੁਦੇਹੈਗਯਸਬਬੇਦਤ

ਬਾਸਾਂਸਤੋਕਾਸਾਰਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੇਸੁਖਾਹਾਥੀ
ਦਸੋਸੀਚੰਦਜੀਤਬਾਲਖਸੀਚੰਦਜੀਤਬਾਗੁ
ਰੂਅੰਗਦਜੀਸੁਵਦੁਕਾਰਿਕੈਅਪਨੇਨਿਜਸਰੂਪ
ਕੋਪਾਪਤਿਰੁਦੇਹੈ। ਯਹੀਪਰਮਸੰਤਅਰੁਪਰ
ਮਉਪਦੇਸਜਗਤਕਲਿਆਨੁਕਾਰਨਪਰੰਪਰਾ
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਦੁਆਰਾਹੀਸਧੈਹੈ। ਕਾਬਿਤਾਸਦਾ
ਗੁਗਵਾਨਛੀਰਸਿੰਧਮੇਥੀਗਾਜਸਾਨਦੇਕਹੀਅ
ਰੁਦਸਗੁਮਾਰਿਭੋਸਸਾਯੋਹੈ। ਆਦਿਅੰਤਮਧਕ
ਹਸਭੋਥੀਆਪਕਹੈਸੁਧਸੇਅਕਾਸਵਤਬੇਦਯੋਸੇ।

ਗਾਛੇਹੈ। ਸੋਈ ਨਾਮ ਅੰਸ ਤੇ ਐਤਾਰ ਪੋਰ ਕਲਾ। ਹਿ
 ਭਗਤ ਪ੍ਰਸਿਧ ਆਪ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਯੋਹੈ। ਆਪ ਨੇ
 ਖਾਰ ਬਿੰਦ ਬੇਤ ਤੁਝ ਪੁਯਾ ਮਹਾਂ ਗੋਪ ਸੰਤ ਰਾਜ
 ਅੰਗ ਦਸੁ ਨਾਯੋਹੈ। ਸੋਈ ਜਾਪ ਅੰਗ ਦਸੁ ਨਾਯੋ
 ਹੋ। ਅਮਰ ਦਾਸ ਅਮਰ ਗੁਰੂ ਜੋ ਰਾਮ ਦਾਸ ਚਿਤ ਭੁਯੋ
 ਹੋ। ਤਾ ਤੇ ਸੋਈ ਅਰਝੁ ਨ ਸਬਦ ਜੁ ਹਾਂ ਜਗੀ
 ਥਕੀ ਨੋ ਭਵ ਪਾਰ ਸਿਖ ਸੋਖ ਸੁਪਨਾ ਯੋਹੈ। ਹਰੀ
 ਸੁਰੋ ਬਿੰਦ ਗੁਰ ਚਿਤ ਹਸਨਾਇ ਜਾਤਾ ਤੇ ਹਰੀ ਰਾ
 ਦਿਹ ਰਿਕੁ ਸੁਝ ਪੁਯੋਹੈ। ਸੋਈ ਪਾਇ ਤੇ ਗੁਸਬਾ

ਦਰਪ੍ਰਸਿਧਗੁਰਮੇਸੇਰਿਗਿਬੰਦਗੁਰਪ੍ਰਥਪ੍ਰਗ
ਟਾਯੋਰੈ ੨ ॥ ਮੇਸੇਰਿਸਪਰੰਪਰਾਹੋਤਉਪਦੇਸਅੰ
ਯੋਯਾਤੇਗੁਰਿਸਿਖਨਿਤਾਨੰਦਗੁਜਾਨਪਾਯੋਰੈ
ਯਾਕੀਏਕਤੁਕਦੇਕਅਛਰਭੇਸਨੈਕਰੈਲਹੈਸੇਬੈ
ਕੰਠਯਾਇਯਮਗਾਪਰਾਯੋਰੈ ॥ ਤਾਤੇਸਾਵਾਧਾਨਹੋ
ਇਕੈਨਿਤਾਪ੍ਰਤਪ੍ਰੋਯਾਯਾਰਿਐਗੁਪ੍ਰਨਾਵੰਤਾ
ਕੇਸਧਾਚਿਤਅਯੋਰੈ ॥ ਕਹੋਵਾਰਿਗੁਰਸਿਖਭ
ਪਪ੍ਰੋਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿਲਹੈਸਧਸਰੂਪਸਦਾਅੰ
ਦਭੇਛਾਯੋਰੈ ੩ ॥ ਅਤਗਾਯੰਦਛੰਦਾਬੇਦਬਿ

ਚਾਗੁੰਤਤਤਯਹਿਗਰਨਾਨਕਅੰਗਦਆਪਸੁਨਾ
 ਜੋਐਰਉਪਾਵਨਹੀਕਲਿਮੇਜਲਿਮੇਜਪਸੰਤ
 ਮਹਾਸੁਜਗਤਬਨਾਜੋਗੈਭਵਸਾਗਰਪਾਰਉਤਾ
 ਰਨਸੇਤਲਹੈਜਿਹਪੁੰਨਕਮਾਜੋਗਯਾਰਿਪਨੈ
 ਤੁਸਨੈਚਿਤਦੈਰਿਦਗਿਥਿਰੁਦੈਤਿਹਆਪਲ
 ਖਾਯੋ॥ ਗਤਿਰੁੰਗੀਛੰਦਾਸੀਗੁਰਜਪਤਾਪੰਕ
 ਟਿਹਸਰੁਪਾਪੰਹੋਇਪਤਾਪੰਤਭਵਪਾਰੰਗਾ
 ਵੇਬਿਸਾਮੀਸਦਾਨਿਜਧਾਮੀਐਰਤਤਾਮੀਯਹਸਾ
 ਰੀਅਤਾਵਤਯਹਲੋਕੰਤਤਕਰਸੇਕੰਗਹਸੰਤੋਖੰ

ਜਪਜਾਪੀ ਗੁਜਹਉਤਮਥਾਨੀਬੇਦਕਥਾਨੀਸੰ
ਤਸੁਜਾਨੀਸਦਥਾਪੀਪਰੁਜੰਗਪ੍ਰਯਾਤਛੰਦਾ
ਗੁਜਹੀਏਕਜਾਪੰਕਲੁਸਾਂਹਿਥਾਪੀਗੁਰੁਆਪ
ਕੀਨੋਰੂਪਦੀਨੋਲਹੈਯਾਹਿਸੇਈਨੋਰੂਪਾਜਾ
ਹਿਹੋਈਗੁਜਹੀਬੇਦਸਾਰੰਕਹਾਬਾਰਬਾਰੀ ੬॥
ਸੋਸੁਨੋਰੇਪਿਆਰੇਗੁਜਹੀਮੰਤੁਰਾਜੀਮਹਾਰੋਪਸੰ
ਤੰਤਪੋਮੋਖਗੁਜੀਗੁਰਨਾਨੁਕੰਆਪਸਾਖਜਾਤ
ਕੀਨੋਕਲਜੀਵਉਧਾਰਨੁਕੋਪੰਥਚੀਨੋ ॥
ਲਹੈਦੇਵਸੋਪੁਜਤਾਕੋਪਛਾਨੋਗੁਰੀਯਾਪਿਯੋ

ਈਤਰੈ ਸੋ ਕੁਲ ਨੋ ਗੁਜਰੀ ਬੇਦ ਬੀਚ ਹੋ ਸੇ ਸਾਰੰਭੇ
 ਵੇਲੇ ਯੋ ਸਿਖ ਭਾਈ ਕੁਵੰ ਪਾਰ ਹੋਵੇ ॥ ੮ ॥ ਮਤਗ
 ਯੀਦਾ ਸੀ ਮਤਗਾ ਮਸੁਬਾਨ ਬਸੁ ਸਸਮਾਰਗ ਦੂਝ
 ਸੁਦੀ ਗਾਰਵਾਰੇ ॥ ਤਾਦਿਨ ਸੀ ਝਪਕੋ ਪ੍ਰਮਾਰਥ
 ਸੀ ਗੁਰਸੇਵਤ ਦਾਸ ਸੁਧਾਰੇ ॥ ਹੋ ਕਾਵਿਭੋ ਮਮ
 ਚੁਕਲ ਹੋਤੁ ਮਾਪਾ ਸੁਧਾਰ ਪ੍ਰਨੋਦ ਬਟਾਰੇ ॥ ਜੇਦੁ
 ਰਲਾ ਕੁਮਾਸੁ ਪਕੋ ਪ੍ਰਾਨਿ ਜਾਹਿ ਲਹੈ ਗੁਰ ਕੇ ਝਪਿ
 ਮਾਰੇ ॥ ੯ ॥ ਦੇਹਗਾ ਝਪ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਜਾਹਕ ਹਿਓ
 ਸੁਬਾਗੀ ਬਕੋ ਸਾਗ ॥ ਸੁਨੈ ਸੁਨਾਵੈ ਚਿਤ ਦੈ ਸੋ ਕੁਵ

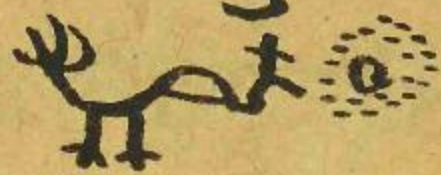
ਸਾਗਰਪਾਰਾ ੧੦ ਸੀਗਰਕੇਸਖਵਕਯਹਸਥਾ
ਹੀਨਕੋਨਾਹਿਸਥਵੰਤਗਰਸਿਖਭੋਨਿਹਚੈ
ਤਿਨਪ੍ਰਤਮਾਹਿ ੧੧ ਸੀਗਰਸੇਵਾਦਾਸਸਿਖ
ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨਊਰਧਾਰਿਯਤਪਧਰਸਾਰਬਯਹਕ
ਹਿਓਯਥਾਬਧਅਨੁਸਾਰਾਗਇਤੁਸੀਭਪਧ
ਮਾਰਥਸੰਪੂਰਣਸੁਭਮਸਤੁ ॥=॥=॥=॥=॥
ਓਮਿਤੇਜਕਾਖਰੰਕ੍ਰਮਕ੍ਰਮਾਹਰਨ੍ਰਮਾਂਮਨੁਸਮ
ਨ੍ਰਾਯਪ੍ਰਯਾਤਿਜਤਨ੍ਰਦੇਹੀਸਯਾਤਿਪਰਮਾਂਗ
ਤਿੰ ੧ ਸਬਤਾਪਾਇਪਾਦੰਤਤਸਬਤੇਮ੍ਰਿਸਿ

ਰੋਮੁਖੀ ਸਬਤਾ ਸੁਤਿ ਮਲੋ ਕੇ ਸਬ ਮਾਥਿ ਤਜਾ ਤਿਸੁ
 ਤਿ ੨ ਸਬਾਨੇ ਹਿਖੀ ਕੇ ਸਤ ਵਪ੍ਰਕੀਰਤਾ ਸਗ
 ਤ ਪ੍ਰਸਯਤਾ ਨੁਰਜ ਨ ਤੇਚਰ ਖਾਸਿ ਗੁੰਤਾਨੁ
 ਦਿਸੇ ਦਵੰਤਿ ਸਬੇ ਨ ਮਾਸੀ ਤਿਚ ਸਿਧ ਸੰਘਾਰ
 ਕਾਵਿ ਪ੍ਰਗਾਇ ਮਨ ਸਾਸਿ ਤਾਰ ਮੇਰੁ ਹੁੰ ਅਸਮ
 ਨੁ ਸਮਰੇ ਦਾ ਸਬ ਸਯਧਾ ਤਾਰ ਮਾਢਿ ਤੁਰੁ ਪਮਾ
 ਦਿਤਾ ਵਰੰਤ ਮਸ ਪ੍ਰਸੂਤਾ ੪ ਭਿਰੁ ਧਮੁਲ ਮ
 ਧਸਾਖ ਮਸ ਤੀ ਪ੍ਰਹਰ ਕਜਾਨੀ ਛੰਦਾ ਸਿਯਸਜ
 ਪ੍ਰਦਾਨਿ ਜਸੀ ਬੇਦ ਵਿਤਾ ੫ ਸਬ ਸਯ ਚਾਰੀ ਹਿਦ

ਸਾਨ੍ਹਿਵੇਸੋ ਮਤਾਸਮਤਿਗਾਨਮਪੋਹਿਨਿਚਾਬੈ
ਦੈਸੁਸਬੈਰਹਮੇਵਦੇਦੁਜੇਦੇਦਾਂਤਕ੍ਰਿਦੇਦੇਂਦਿਦੇ
ਵਿਚਾਰੀ॥੬॥ ਮਾਨੁਨਰੁਵਮਦੁਰੁਕ੍ਰੇਤਮਦੁਜੀ
ਮਾਂਨਮਸੁਰਾਸਮੇਵੈਸੁਜਸਿਸਤਜੰਤੇਪ੍ਰਤਿਤਾ
ਨੇਪ੍ਰਯੋਸਿਸੇ॥੭॥ ਜੇਮਾਂਗਿਤਾਸਮੁਹੇਤਚੁਤਮ
ਛਤਿਪਾਤੁਵਾਸੇਵੈਸਪੁਰੁ ਸਲੋਕੈਸੁਤਏਵ
ਨਸੀਸਯਾ॥੮॥ ਇਤਿਸੀਸਪੁਸਲੋਕੀਗੀਤਾਸਮਾ
ਪੁਸੁਰੁਮਸੁ

੧ ਓਸਾਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਖਸੀਗੁਰਨਾਨਕਅਵਤਾ
 ਰਸਾਖੀਆਲਿਖਯਾਤੇ ॥ ਚੋਹਰਾ ॥ ਦੇਕਦੇਵਗੁਰਅਤ
 ਮਾਕਲਿਮੇਨਾਨਕਹੋਇ ॥ ਸਰੁਜਨਕੋਬਹੁਸੁਖਦੀਯੋ
 ਸੀਮਰੋਤਿਹਕਰਿਯੋਇ ॥ ੧ ॥ ਚੋਪਈ ॥ ਦੇਕਦੇਵਤਗ
 ਦੀਸਰਜੋਈ ॥ ਘਟਿਘਟਿਪੂਰਨਹੋਹਰਿਸੋਈ ॥ ਹ
 ਰਿਕੇਚਰਨਕਮਲਕੀਸੇਵਾ ॥ ਤਪਿਕਰਿਬਾਛੇਮਨ
 ਝਨਦੇਵਾ ॥ ਹਰਿਕੋਰੁਜਨਸੁਖਨਕੋਕਾਰਨਾਝਨ
 ਮਮਰਨਕੋਸੀਸੇਝਾਰਨਾ ॥ ਝੋਨਰਸੀਘਰਮੇਖੇਚਰੇ
 ॥ ਹਰਿਕੋਰੁਜਨਲਾਗਸੇਲਹੇ ॥ ੩ ॥ ਕਲਿਮੇਬਾਢਿਯੋਇ

ਖਾਅਘਰੁਗੀ। ਤਬਹਰਿਜੀਮਨਦਇਆਬਿਚਰੀ
ਯਗਤਉਧਾਰਨਕੋਹਰਿਤਾਰੀ। ਰੁਗਤਿਅਦੁਤੰ
ਰਧਾਰਿਓਕਾਲਿਸਾਰੀ। ੪ ਗੁਰਨਾਨਕਕਲਿਮੇਜੋ
ਗਾਇਓਹਰਿਜੀਰੂਪਆਪਧਾਰਿਆਇਓ। ਏ
ਸਕਾਰਨਗੁਰਨਾਨਕਕੁਦੋ। ਪ੍ਰੇਮਰੁਗਤਸੁਰੁਲਛ
ਨਲਦੋ। ਪਾਛੁਨਗੁਰਨਾਨਕਕੀਓਬਿਚਾਰਾਗੋਨ
ਉਪਾਇਯਗਤਿਨਿਸਤਾਰਾ। ਰੁਗਤਿਬਿਨਾਨਹਿ
ਚੋਇਉਧਾਰਾ। ਏਹਨਹਿਗਾਇਆਸਿਦੈਬੀਚਾਰੁ
੬ ਰੁਗਤਿਬਿਸਤਾਰਨਕਉਯਗਮਾਰੀ। ਦਸਅ

ਵਤਾਰਧਰੋਕਲਿਮਾਹਿ॥ਤਿਨਕੀਮਾਹਿਮਾਅਪਰਅਪਰਾ
 ਅਤਿਹਬਾਏਕਨਪਾਯਤਪਾਗਾ॥ਗੁਰਨਾਨਕਉਸ
 ਤਾਤਿ॥ਸੁਕਤਿਉਝਮਤੇਰੁਏਉਦਾਸੀ॥ਸਰੁਝਗੁਝ
 ਨੈਅਥੀਅਨਾਸੀ॥ਸਰੁਤੇਪਰੇਏਕਹਰਿਝੋਦੀ॥ਨ੍ਹ
 ਹੁਲਪੂਰਨਝਾਨੈਸੋਦੀ॥੨॥ਤਪੁਸਮਦਮਅਰੁਝੋਗੇਖ
 ਨਾ॥ਪੇਮਰੁਗਤਮੈਬਡੇਸੁਝਾਨਾ॥ਅਸਟਸਿਧਅਠ
 ਮਾਦਕਝੋਦੀ॥ਪੀਛੇਟਿਰੇਤਾਹਿਕਰਿਝੋਦੀ॥੨॥ਚਾ
 ਰਪਦਾਰਸੁਝੋਝਗਾਪਿਆਰੇ॥ਤਿਨਸਿਉਪ੍ਰੀਤਿਰੰ
 ਝਨਹੀਧਾਰੇ॥ਸਦਾਉਦਾਰਅਤਮਾਰਾਮਾ॥ਗੁਨਉ

ਭਲਕਾਰਿਯੁਕੇਧਾਮਾ ੧੦ ਐਸੇਗੁਰਨਾਨਕਪੁਰੁਭੇਈ
ਪਾਵਨਸੁਤਦੋਤਾਂਗਿਹਿਭੇਈ ਸੀਚੰਦਅਰੁਲਖ
ਮੀਦਾਸਾਦੇਕਗ੍ਰਹੀਦੁਤੀਏਉਦਾਸਾ ੧੧ ਦੋਹਰਾ
ਸਤਬਰਖਅਰੁਸਾਤਾਦਿਨਿਮਾਸਪਾਂਚਹੈਭੇਈਪਾ
ਤੇਸਾਹੀਸੀਗੁਰਨਾਨਕਕਰੀਉਸਤਤਸਕੁਜਗਹੈ
ਇ ੧੨ ਚੋਪਈਸੀਮਤਪੰਦ੍ਰਾਸਹਸਾਛਿਐਨੋ
ਅਸੁਵਦੀਦਸਮਿਥਿਤਿਯਾਨੋਸੀਗੁਰਨਾਨਕਭੇ
ਭਗਰੁਏਦੇਹਿਤਿਆਗਹਰਿਪੁਰੋਕੇਗਏ ੧੩ ਗੁ
ਰਮੰਗਵਦੁਤੀਆਅਵਤਾਰਾਗੁਰਨਾਨਕਇ

ਹਿਜਗਮੈਧਾਰਾ ਸਤਿਨਕੀਮਹਿਸਾਕਹੀਨਜਾਇ॥
 ਭਗਤਉਧਾਨੁਕੋਪੁਲਆਹਿ॥੧੪॥ਗੁਰਅੰਗਦਭੋ
 ਸਰਨੀਆਵੈ॥ਸਮਨਥਾਛਤਫਲਸੀਘਰਪਾਵੈ॥ਚਾ
 ਰਪਦਾਰਥਭੋਕੋਚਰੇ॥ਗੁਰਅੰਗਦਸੇਵਾਤੇਲਹੇ॥੧੫॥
 ਭੋਭਨਜਗਤੇਛੁਟੇਉਦਾਸੀ॥ਲਾਖਯੋਭੋਚਰੇ
 ਰੂਪਅਥਨਾਸੀ॥ਸਤਿਨਕੋਗਿਆਨਪਦਾਰਥਦੇਵੈ
 ਸਗਿਆਨਪਾਇਭੋਭਨਸੁਨਾਲੇਵੈ॥੧੬॥ਖਾਟਿਗਨਤਾ
 ਮੇਕੀਆਨਿਵਾਸਾਉਰਿਕਰਿਸਰੁਤੇਰਹੇਉਦਾਸਾ॥
 ਏਕਾਨਿਰੰਭਨਸੰਕੁਮੇਗਹੇ॥ਤਾਬਿਨੁਐਰਸਾਚੁਨਾ

ਲਾਜੈ ੧੧ ਨਤਿ ਨਕੇਸਤਿ ਜਗਮੇਦੋ ਰੂਏ ਨਾਮ ਦਾਸੁ
ਦਾਤੂ ਕਾਰਿ ਕਰੇ ੧੧ ਨਕੇਗੁ ਨਹੈ ਅਪਰ ਅਪਾਗਾ ॥
ਨਤਿ ਹਬਾਏ ਕਨਧਾਜਤ ਪਾਗਾ ੧੨ ਦੇਹਗਾ ਬਾ
ਗਾਂਬਰਸ ਅਰੁ ਮਾਸਾ ਛੋਨਾ ਦੇ ਨਉ ਪਾਰਿ ਝੋਇਆ ਗੁਰ
ਅੰਗ ਦਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਕਰੀਉ ਪਮਾ ਬਰਨ ਨਹੈਇ ੧੩
ਚੋਪਦੀ ਸੀਮਤੁ ਸੋਲਾ ਸੈਨੈ ਰੂਏ ਚੇਤਿ ਸੁਦੀ ਚੋਬ
ਬਿਤਿ ਆਹੇ ਤਾਨ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਦੇ ਹਿਤਿ ਆ
ਗਿਆ ਹਰਿ ਪਦ ਕੇ ਓਰਿ ਰੂਏ ਅਨੁਗਾਹਿ ੨੦ ਅਮਰ
ਦਾਸ ਗੁਰਤਾ ਤੇ ਰੂਏ ਨਤਿ ਨਕੀ ਮਾਹਿ ਮਾਸ ਕੁ ਜਗਾ

ਹੇ ਗੁਰਮੰਤਰ ਬੇਦ ਬਚਨ ਉਰਧਰੀ ਬਾਰਾਂ ਬਰਖ
 ਗੁਰਸੇਵਾ ਕਰੀ ੨੧ ਸੁਕਤਿ ਉਮਾਨ ਅਪਮਾਨੁ ਸਾਭਿ
 ਤਿਆਰੀ ਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨੁ ਸਾਹਿ ਅਨੁਰਾਗੀ ਕਾਮ
 ਕੋਧ ਭ੍ਰਮ ਉਰਤੇ ਗਾਇਆ ਸਮਦਰਸੀ ਸੀਤਲ ਉ
 ਰਦਾਇਆ ੨੨ ਯਗ ਕਟੰਬ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਕਰੈ
 ਸੁਪਨਾ ਸਮਾਨ ਯਾਨ ਪਰਹਰੈ ਯਗ ਰੋਗ ਨ ਮੇਸੁ ਖਨ
 ਹੀ ਸਾਨੈ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਹਰਿ ਹੀ ਕੋ ਯਾਨੈ ੨੩ ਸਕੁ ਯ
 ਗ ਕਾਰਨ ਦੇਖ ਅਗਾਧਾ ਤਾਮੈ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਿ ਰੁਦੀ ਸਮਾ
 ਧਾ ਮੇਸੇ ਅਮਰ ਦਾਸ ਗੁਰ ਭੋਈ ਤਾ ਕੀ ਉਪਮਾ

ਬਰਨਨਹੋਈ ੨੪ ਜੇਯਾਸੇਖਸਰੁਪਕੀਓਇਕ
ਤੀਰਬੁਸੰਦਰਿਪਾਵਨ੍ਰੀਤਾਰਿਚੋਰਾਸੀਪਾਵਨ੍ਰੀ
ਪਾਵਨ੍ਰੀਜਾਪਕਰੈਯੁਹੋਇਕਾਗਰਪਾਪਬਿਨ
ਸੀਅਮਜਨਹੀਤਕਰੈਇਹਯੋਸਿਖਸੀਪਰਸੇਖਲੈ
ਭਵਨਾਸੀਅਮਰਗੁਰੂਨਿਭਬਾਸੁਰਚਓਇਹਬਾ
ਵਲੀਤੀਰਬੁਭਿਉਹਰਿਕਾਸੀ ੨੫ ਦੋਹਰਾਬਾ
ਈਬਰਖਅਰਮਾਸਪਾਂਚਯਾਰਾਦਿਨਸੁਭਯੋਇਗੁ
ਰੂਅਮਰਦਾਸਪਾਤਿਸਾਹੀਕਰੀਉਪਾਮਾਬਰਨਨਹੋਇ
੨੭ ਚੋਪਈਸੀਮਤਸੇਲਾਸੇਤਬਭੁਏਗਾਇਕਤੀਖ

ਰਖਉ ਪਾਰਿ ਪੁਨਿ ਗਏ ਭੁਏ ਸੁਦੀ ਪੂਰਨ ਮਾਸ ਬਿਤਿ
 ਲਾਗੀ ਸੰਗ ਲਵਾਰ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਹਿਤਿ ਆਗੀ
 ਵੇ ਗੁਮ ਦਾਸ ਗੁਰਿ ਤਾ ਤੇ ਭੁਏ ਗੁਰ ਸਮਾਨੁ ਸੁਭ
 ਲਛਨ ਲਏ ਭੁਗਤਿ ਲਛਨ ਭੋ ਹਰਿ ਜੀ ਕਰੇ ਜੋ
 ਭੀ ਤਿਨ ਨੇ ਵੇਨ ਕਾਰਿ ਗਏ ਗਰਦ ਦੇ ਹਗਾਇ
 ਹੋ ਲਛਨ ਤਿੰ ਗਏ ਸਿਖ ਨ ਕੇ ਉਪ ਦੇਸਾ ਤਾਂ ਬਿ
 ਨੁਮ ਕਾਤਿ ਨ ਪਾਵਈ ਇਹ ਤਿਨ ਕੇ ਉਪ ਦੇਸਾ ਤੰ
 ਸੋਯਾ ਗੁਰਿ ਓ ਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਇਕ ਪੂਰ੍ਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਲਹਰ ਉਠੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੀ ਅਜਨ ਤਾ ਹਿ ਕੀਏ ਅਘਨ

ਸਤਿਨਾਮੁ ਅਘਨਾਸਤਗੰਗਾਨਿਵਾਸੀ ਦਿਨਦੀਓਠੁ
ਲਿਖੇਤਿਨਿਉਪਾਰਿਜਿਓਠੁ ਲੇਖੇਕੁਰਖੇਤਦਿਵਾਸੀ
ਗਮਦਾਸਗੁਰੂਨਿਜਬਾਸੁਰਾਚਿਓਇਹਅੰਮਿਤਕੇ
ਸਰੁਖੇਹਾਰਿਕਾਸੀ ੩੧ ਚੋਪਦੀ ਗਮਦਾਸਗੁਰੂਕੇ
ਤੈਸਤਤੁਦੇਪਾਥਮੇਗੁਰਅਰਝਨਕਰਿਕਹੇਅ
ਹਾਦੇਉਪਾਥੀਦਾਸਜੋਆਹੀ ਗੁਰਅਰਝਨਕੇਮਿ
ਲੀਗੁਰਿਆਈ ੩੨ ਦੋਹਰਾ ਗੁਰਾਂਮਾਸਅਰੁਵ
ਰਖਛੈਨਾਗਾਂਦਿਨਸੁਰੁਖੇਇ ਗੁਰਗਮਦਾਸਪਾ
ਤਿਸਾਹੀਕਰੀਘੋਮਗੁਗਤਿਯੁਤਿਹੋਇ ੩੩ ਚੋਪ

ਦੀ ਸੀਮਤ ਸੇਲਾ ਸੇਤ ਬਿਹੋ ਦੀ ਅਮਨਤੀ ਬਰਖ
 ਉਪਰ ਸੁਰੁਤੇ ਦੀ ਕੁਦੋਸ਼ ਦੀ ਤਿਤੀਆ ਬਿਤ
 ਅੰਗੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾ ਸਤ ਬਦੇ ਹਸਮਾ ਦੀ ੩੪ ਗੁ
 ਰ ਅਰਜਨ ਪੰਚਮ ਅਵਤਾਰਾ ਜਗਤ ਉਧਾਰਨ
 ਕੋ ਪਲੁ ਰਾਗਾ ਜਗਤ ਉਧਾਰਨ ਕੋ ਪਨੀਤਾ ਹਿਰੀ
 ਸਰਚੇ ਬਹਸ ਬਾਦਿ ਬਨਾਇ ੩੫ ਗਤਿ ਨ ਮੇਲਿ ਖਿਓ
 ਏਕ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਪੇਸੁ ਗਤਿ ਪੁਰੇ ਕਾਮਾ ਹਰਿ
 ਖਿਮਨਿ ਤੋਤੇ ਸਾਧਨ ਕਹੇ ਗਤਿ ਨ ਮੇਏ ਕਨਾਮ ਸੁਰੁ
 ਲਹੇ ੩੬ ਗਤਿ ਕੁਜਨ ਮਾਹਿ ਤੋਜਨ ਚਿਤੁ ਲਾਵੇ

ਤਾਤੇਸੀਘਰਹਰਿਕੋਪਾਵੇ ਤਾਬਿਨੁਸੁਕਾਤਿਰੇ
ਨਹਿਕੋਈ ਕਾਲਿਮੇਸੁਕਾਤਿਕੁਜਨਤੇਰੇਈ॥੩॥
ਸਦਿਹਰੁਅਰਜਨਕਹਿਓਕੀਚਾਰਾਗਾਕਾਰਿਸੀ
ਘਰਉਤਰੇਪਾਰਾਗੁਰਅਰਜਨਘਰਿਏਕਸਤਰੁ
ਇਓਹਰਿਗੁਬਿੰਦਨਾਮਕਾਰਿਕਹਿਓ੩੮੨
ਹਰਾਚਵੀਬਰਖਅਰਮਾਸਨੈਦਿਕਿਦਿਨਿਉਪਰੇ
ਜੋਇਪਾਤਿਸਾਹੀਸੀਅਰਜਨਕਰੀਰਾਜੁਜੋਗੁਯ
ਤੋਹੋਈ੩੮੨ਏਪਈਸੀਮਤੁਸੋਲਾਸੈਜਾਬਿਰੁਏ
ਤੇਹਨਿਬਰਖਉਪਰਿਪਾਨਿਗਏਅਜੇਨੁਸਦੀ

ਚੇਬਿਥਿਤਆਈ ਸੁਕੁਰਵਾਰਸਮਾਸੁਰੁਗਾਈ
 ੪੦ ਤਾਦਿਨੀਮੇਤਿਹਕੀਓਪਿਆਨਾਗੁਰਅਰਜਨੁਤੇ
 ਬਡੇਸੁਰਗਿਆਨਾਝੋਝੋਉਪਸਾਤਿਨਕੀਆਹਿ॥
 ਸੋਸੁਰਹੀਪੁਨਿਕਹੀਨੁਜਾਇ ੪੧ ਹਾਰਿਗੋਬਿੰਦਗੁ
 ਰਤਾਤੇਰੁਦੇ॥ ਹਾਝੋਝੋਗਸੁਰੁਲਛਨਲਦੇ॥ ਸੂਰਬੀ
 ਰਅਰਤੇਝੋਖਾਨਾਸੁਰੁਬਿਦਿਆਮੇਬਡੇਸੁਜਾਨ॥
 ੪੨ ਸੁਰਹੀਤਕਾਰੀਸੁਰੁਕੀਮੀਤਾ॥ ਗਿਆਨਬੇਰਾ
 ਗਮਾਹਿਤਿਨਿਪੁਤਿ॥ ਓਰਕਾਰਿਸੁਰੁਤੇਹੈਉਦਾਸ॥
 ਸੰਬਦੇਹੀਮੇਤਿਨੁਕਾਬਾਸੁ ੪੩ ਅਤਿਨੁਕੇਪਾਂਚਪੁ

੩ ਸੁਰੁ ਕੁਏ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਗਤਿ ਸੁਰੁ ਲਛਨੁ ਲੇਏ ॥ ਬਾਬਾ
ਗੁਰਦਿਤਾ ਸੁਰੁ ਭੋਈ ॥ ਸੁਰੁ ਤਸਿੰਘ ਦੁਤੀ ਪੁਨਿ ਹੋਈ ॥
੪੪ ॥ ਅਨੀਰਾਇ ਅਟਲ ਗਾਇ ਤੋਆਹਿ ॥ ਗੁਰੁ ਤੇਗ
ਬਹਾਦਰ ਪਾਂਚ ਮਗਾਇ ॥ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿਤਾ ਭੋਏ
ਸਤਿਨ ਕੇ ਸੁਤ ਜਗਮੇ ਦੋ ਕਹੇ ॥ ੪੫ ॥ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਰਾਇ ਘ੍ਰਿ
ਸਮੇ ਸੁਤ ਜਾਨੈ ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਮਲ ਦੁਤੀਏ ਪੁਨਿ ਮੋਨੈ ॥ ਇ
ਹੋ ਨਾਮ ਜਗਤ ਮੇਮਾਨਾ ॥ ਸੁਰੁ ਲਛਨੁ ਕੀਰੈ ਖਾਨਾ ॥
੪੬ ॥ ਹੋਹ ਗਾਇ ਕੁਤੀ ਬਰਖ ਮਰਮਾਸ ਦਸ ਛੇਦਿਨ
ਉਪਰਿ ਭੋਈ ॥ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਪਾਤਿ ਸਾਹਿ ਕਰੀ

ਚਲਤੋਗਾਜੁਤਹੋਇ॥੪੦॥ ਏਪਈਸੀਮਤਸੋਲਾਸੈ
 ਤਬਰੁਦੇ॥ ਪਚਾਨਵਬਰਖਉਪਰਿਪੁਨਿਗਏ॥ ਚੇ
 ਤਸੁਦੀਦਸਮੀਧਿਤਿਆਹੀ॥ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦਤਬਦੇ
 ਹਿਸਮਾਹੀ॥੪੧॥ ਗੁਰੂਹਰਿਗਾਇਤਾਤੇਪੁਨਿਰੁਦੇ॥ ਭਿ
 ਨਕੀਉਪਮਾਸਕੁਜਗਕਹੇ॥ ਯਗਤਉਧਾਰਨਕੇ
 ਪੁਲਿਅਹੀ॥ ਹਰਿਉਭਉਰੂਪਧਾਰਿਓਪੁਨਿਤਾਹੀ॥
 ੪੨॥ ਕਰਿਤਿਆਗਯੋਸਰਨੀਆਵੈ॥ ਦਰਸਨਦੇਖ
 ਰਿਦੈਤਮਤਸਾਵੈ॥ ਨਿਯਸਰੂਪਆਪਨੁਸੋਲਹੈ॥
 ਯਨਮਮਰਨਕੇਸੰਸੇਦਹੇ॥ ੪੩॥ ਦੁਸਟਿਸੁਭਾਵ

ਜੋਜਗਮੇਰੁਦੋਦਰਸਨਦੇਖਨਾਸਹੋਇਗਾਦੋਇ
ਸਪ੍ਰਕਾਰਜਗਤਕੋਤਾਹਾਸਖਦੀਨੋਸਰੁਓਪਾ
ਗਾਇ॥੫੧॥ਤਿਨਕੇਸਾਤਿਜਗਮੇਦੋਰੁਦੋਦਰਦਿ
ਸਸਿਕੀਸੋਰੁਕੋਲਹੇਸੀਹਰਿਕ੍ਰਿਸਨਪ੍ਰਥਮੇ
ਪੁਨਿਹੋਈ॥ਰਾਮਗਾਇਦੁਤੀਏਹੈਜੋਈ॥੫੨॥
ਦੋਹਰਾ॥ਤੇਈਬਰਖਅਰੁਮਾਸਛੋਚੋਦਾਦਿਨਿ
ਸੁਰੁਜੋਇ॥ਗੁਰਹਰਿਗਾਇਪਾਤਿਸਾਹੀਕਰੀਓ
ਪਮਾਬਰਨਨਹੋਇ॥੫੩॥ਚੋਪਈ॥ਸੀਮਤਸ
ਤਾਂਸੈਠਾਗਾਂਪੁਨਿਹੋਈ॥ਕਤਕਵਦੀਨੋਮੀਭੇ

१४६
ॐ ਤਿਤੋਈ ਨਾਮਾਇ ਤਵਾਗਛੈ ਘਨੀਦ ਨਿਰਹੇ
ਗੁਰੂਹਾਰਗਾਇਹ ਰਿਪੁਰੋਕੇ ਗਏ ॥ ੫੪ ॥ ਸੀਹਰ
ਕੇ ਸਨਰੁ ਦੇ ਅਵਤਾਰਾ ਬਹੁ ਸੰਦਰਿਤ ਨਰੂਪ
ਅਪਾਰਾ ਤਾ ਕੀ ਛਾਬਿ ਪਾਨਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ਗੁਪ
ਨਿਵਾਸ ਲਾਇ ਓਤਿਹ ਆਇ ॥ ੫੫ ॥ ਸਾਨੇ ਸਾਸ ਪਾਨਿ
ਆਕੇਰੁ ਦੇ ਗਵਿਸ ਮਾਨ ਤੇ ਜੋ ਕੇ ਲਏ ਚੰਦ੍ਰਬਦ
ਨ ਮਿਗਲੋ ਚਨ ਆਹਿ ਕਟਕੇ ਹਰਿ ਸੰਦਰਿਪੁ ਨ
ਤਾਹਿ ॥ ੫੬ ॥ ਗਯਾ ਤਿਉ ਗਵਨੁ ਸੇਰੁ ਤਿਹ ਰੁਦੀ
ਦਰਸਨ ਦੇਖਤ ਪਾਤਿ ਉਕਗਈ ਐਸੇ ਜੋ ਗੁਰ

ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਸੁਭਾਨਾ ਨਤਿ ਨੁਕੀਉ ਪਾਸੈ ਕੋ ਨੁਬਖਾਨਾ ॥੧॥
ਵੇਹਰਾ ਪਾਚਮਾਸ ਅਰਬਰਖ ਦੇਉ ਨੀਦਿ ਨੁਸ
ਕੁਝੋਇ ਗੁਰਹਾਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਕਰੀਬਾ
ਲਅਵਸਥਾ ਹੋਇ ॥੨॥ ਚੋਪਈ ਸਤਾਰਾਂ ਸੈਸੰ
ਸਤੁਇ ਕੀਸਾ ਚੇਤਸੁਦੀ ਚੋਦੇ ਬਿਤੀਸਾ ਨਰਾਂ
ਘਨੀਗਤ ਜਬ ਲਾਗਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਵਾਰਬਾਧ
ਦੇਹਤਿ ਆਗਿ ॥੩॥ ਗੁਰਤੇਗ ਬਹਾਦਰਤਾ ਤੇ
ਭਏ ਨੁਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮਾਗਿ ਆਨਕੋਲਏ ਆਤਿ ਕ੍ਰਿ
ਪਾਲਵੇਹਾ ਤਿਹ ਨਾਹੀ ਸਹਨਸੀਲ ਸਮਤਾ ਸਭ

ਮਾਹਿੰ ੬੦ ਸਤ੍ਰੁ ਮਿਤ੍ਰਿ ਹਏ ਕਸਮਾਨਾ ਹਰਿ ਬਸੇ ੧੫੦
ਗਨਹੀ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨਾ ਅੰਮਿਤਾ ਤਿਉ ਮੀ
ਠੀ ਮਿਦ ਬਾਨੀ ਸੁਖ ਦਾਇਕ ਝਗਕੇ ਵਰਦਾਨੀ ੬੧
ਅਮ੍ਰਿਤ ਲਾਏ ਸੇ ਤੇ ਗਬਹਾ ਦਰਗੁਰ ਸੁਤ ਏ ਕਹੈ ॥
ਹਾਬੀ ਰਬੁ ਪਵਾਨ ਝਗਤ ਕੀ ਏ ਕਹੈ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਪ
ਸਿੰਘ ਤਿਹ ਨਾਮ ਝਗਤ ਸਰੁ ਕਹਤ ਹੈ ॥ ਜੇ ਦਰਸਨ
ਦੇਖੇ ਪਾਪ ਹੀ ਐ ਨਾ ਰਹਤ ਹੈ ॥ ੬੨ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਸਾ
ਤ ਮਾਸ ਅਰੁ ਬਰਖ ਦਸਿ ਦਿਕੀ ਦਿਨ ਸੁਭੁ ਝੋਇ
ਗੁਰ ਤੇ ਗਬਹਾ ਦਰ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਕਰੀ ਬਿਰਧ

ਅਵਸਥਾਹੋਇ ੬੩ ਨਿਉਪਦੀ ਸਰ੍ਹਾਂ ਸੇਸੀ ਮਤਬ^{ਤਾ}
ਬੀਸਾਸਾ ਘਰਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਬਿਤੀਸਾ ਸਤਾ
ਗਾਘਨੀਆ ਦਿਵਸ ਜਬੁਇਓ ਸੀਤੇਗਬਹਾ
ਦਰਸੁਗਪੁਰਗਾਇਓ ੬੪ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਪੁ
ਨਰੁਦੇ ਅਵਤਾਰਾ ਰਾਵਿਸਾਮਾਨ ਤੇਜਾ ਤਿਹਰੁਗਾ
ਗੁਨਾਬੀਅੰਤਰੁ ਪਛਬਵਾਂਕੀ ਸੋਰੁਕੋਨੁ ਸਕੋ
ਕਹਤਾਂਕੀ ੬੫ ਸੋਯਾ ਕੀਰਤਿ ਪੁਰਹੀਤਗ
ਮੇਅਰੁ ਬਿਆਪਕਹੀ ਸਰਸੰਡਲ ਮਾਹੀ ਨਾਮਲ
ਏਅਘਬਿੰਦਟਰੇ ਤਿਹਦੇਖਤਤਾ ਪਹੀਦੇਸਿਟ ੧੫

ਜਾਹੀ ਸਾਰਸੁ ਤੀਅਤਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਸੰਨਿ ਨਿਵਾਸਲੀ
 ਓਪ੍ਰਨਿਤਾ ਮਖਮਾਹੀ ਸੋ ਪ੍ਰਗੁਰੋ ਗਬਿੰਦ ਨਾਮ ਕਹੈ ਭ
 ਗੋਗਬਿੰਦ ਗੋਗਬਿੰਦ ਗੋਗਬਿੰਦ ਮਾਹੀ ੬੬ ਝਗਤਾ
 ਰਨਕੋ ਅਵਤਾਰ ਲੀਓ ਗੁਨ ਸਾਗਰ ਮੂਰਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭੁ
 ਰੀ ਲਘੁ ਬਾਲ ਭਿਵੈ ਵਿਵਹਾਰੁ ਕਰੈ ਉਰਦਾ ਗੁਨ
 ਲਾਗਤ ਦੇਕ ਝਰੀ ਭੁਰ ਮਰੂ ਪਾਬਿਤਿ ਤਤਿ ਓ
 ਝਗਕੋ ਸਰਸਾਰ ਲਖਿਯੋ ਪ੍ਰਾਨਿ ਦੇਕਹਰੀ ਐਸੇ
 ਲਛਨ ਜਾਹੀ ਬਿਖੈ ਤਿਹ ਕੋ ਗੁਰ ਜਾਨਤ ਪੈਸ ਗਹੀ
 ੬ ਦੋਹਰਾ ਭੁਭਾਰੀ ਸੰਘ ਅਰੁ ਫੁਤੇ ਸੰਘ ਭੋਗ

ਵਰਸਿੰਘ ਨਾਮ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੁਤ ਚਤੁਰ ਬਾਇ
ਹਿਰੁ ਪਾਇ ਵਗਾਨਿ ਖਾਨਾ ੬ ਰਾਬਤੀ ਬਰਖ ਅਰੁ
ਮਾਸ ਪੁਨਿ ਯਾਗੈ ਸੁਭੁ ਜੋਇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਕਰੀ ਰਾਜੁ ਜੋਗ ਯੁਤੁ ਜੋਇ ੬੮ ਚੋ
ਪਈ ਸਤਾਗੈ ਸੀਮਤੁ ਤਬਿ ਭੁਇਓ ਘੋਰੁ
ਬਰਖ ਉਪਰਿ ਜਬ ਗਾਇਓ ਕਤ ਕਸਦੀ ਪੰਚ
ਮੀਬਿ ਤਿਲਾਗੀ ਗੁਰਗੋਬਿੰਦ ਤਬ ਦੇਹ ਤਿ
ਗੀ ੧੦ ਗੁਰਨਾਨਕੁ ਜੋਇ ਕਮ ਨਿਧਿ ਆਵੈ
ਭੋਗੁ ਮੋਖ ਸੀਘਰੁ ਸੋ ਪਾਵੈ ਗੁਰ ਅੰਗ ਦਸ

ਮਰੈ ਚਿਤ ਲਾਈ ਆਗੈ ਮੁਕਤਿ ਦੇ ਹਿਦੁ ਖੜਾ
 ਈ ॥ ੧ ॥ ਸੀਗੁਰੁ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੋ ਧਿਆਵੈ ਆਮ
 ਚੋਇ ਸੋ ਜਨ ਮਨ ਪਾਵੈ ਆਮ ਦਾਸ ਗੁਰ ਸਿਮਰੈ ਜੋ
 ਈ ਆਗੈ ਕੀਪੈ ਮਠ ਗਤਿ ਤਿਹੋ ਈ ॥ ੨ ॥ ਗੁ
 ਰ ਅਰਜਨਾਇਕ ਮਨਿ ਜੋ ਕਰੈ ਆਨ ਬਾਛਤ ਫ
 ਲ ਸਾਧਿਯ ਰਲੈ ਆਗੈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਮਰੈ ਗੁਰੁ ਜੋ
 ਈ ਆਗੈ ਮੇਜੀ ਤਹਾਗੈ ਨਹਿ ਈ ॥ ੩ ॥ ਸੀਗੈ
 ਗਾਇ ਧਿਆਨੁ ਜੋ ਧਰੈ ਸਿਧ ਹੋਇ ਜਗਤਾ ਤੇਡ
 ਰੈ ਆਗੈ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜਪੈ ਨਰਕੋ ਈ ਸੁੰਦਰ ਸੁਤ

ਤਾਕੇਗਾਹਿਓਈ ੧੪ ਤੇਗਬਹਾਦਰਜੋਤਨਧਿ
ਆਵੈਯੋਨਨਾਧਿਬੇਗਿਤਾਹਿਗਹਆਵੈਯੋਗਬਿ
ਦਸਿਘਸਿਮਰੈਨਰਕੇਈ ੧੫ ਰਹਤਿਪਾਪਮੁਕਤਿ
ਜੋਈ ੧੫ ਸੀਗਰਨਾਨਕਦਸਅਵਤਾਰਾਯੁ
ਗਤਿਰੂਪਹਾਰਿਯੀਇਹਿਧਾਰਾਹਰਿਕੇਰੂਪਜਾ
ਨਸਰੁਧਿਆਵੈਯੋਨਰਮੁਕਤਿਬੇਗਹੀਪਾਵੈ ੧੬

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮਾਲਿਖੀ
ਮਹਲਾ ੫ ਪਉੜੀ ਜੋਤਨਮਨਮਾਹਿਚਿਤਵਨੀ

ਰਖਾਵੈ ਸੋਮਨ ਕਾ ਸਹਿ ਸਾਕ ਹਿ ਪਗਟਾਵੈ ਗੁਰਪ੍ਰ
 ਸਾਦਿ ਸਹਿ ਸਾਕੁ ਉਮਿਟੈ ਜੋਇਆ ਚਿਤੁ ਚਿਤੁ ਸ
 ਭੁਛੁਟੈ ਮਨ ਕੀ ਦੁਖ ਧਾਸੁ ਕਹਿ ਸੁਨਾਵੈ ਪ੍ਰਭ
 ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਸਭੁ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਦੁਖ ਦਰਦੁ ਕਛੁ ਨ ਨ੍ਰਿ
 ਨ ਆਵੈ ਗੁਰ ਕਾ ਸੰਤੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਧਿਆਵੈ ॥
 ਸਿਮਰੈ ਨਾਮੁ ਨ ਹੀ ਦੁਖ ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕਾ ਤਿਸੈ ਨ ਚਿ
 ਤਵ ਨੀ ਜੋਇ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸ
 ਚਾ ਜੇ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋ ਸੀ ਭੀ ਸਚਾ ॥ ਏਹਾ ਸੰਤੁ ਵਾ
 ਰੀਘੰਤ ਪਨ੍ਨੁ ॥ ਪਾਸਾ ਢਾਲੁ ਵਾਰੀ ਦੁਇ ਪਾਸੇ ॥

ਪਰਮਾਖਰਲਿਖਏਹੁਆ ਸਰ ਭੁਗ ਵਨ
ਯੋਮਨਮਹਿਸਾਹਿਸਾਚਿਤਵਨੀਰਖਾਵੇ। ਸੋਸੀ
ਭੁਗਵਨੁਸਭੁਮਿਟਾਵੇ। ਸਾਤਿਕਾਰਿਮੰਨਦੁ। ਸਸ
ਸਲੋਕਾਦੁਖਾਬਿਨਸੈਸਾਹਿਸਾਗਾਇਆਸਰਨੁ
ਗਹਿਹਰਿਗਾਇ। ਅਨੁਚਿੰਦੇਫੁਲਪਾਈਅਹਿ
ਨਾਨਕਹਾਰਿਗੁਗਾਇ। ੧। ਏਹੁਤੇਗਕਾਰਭੁਦੁ
ਖਸਾਹਿਸੇਮਾਹਿਸਾ। ਅਬਤੰਗਰਦੇਵਜੀਕੀਸਰ
ਨਿਯਾਇਪਓ। ਤੰਮਨਿਚਿੰਦੇਫੁਲਪਾਵੈਂਗਾ।
ਤੰਗਰਿਗਨਗਾਵਤਾਰਹਾ। ਸਾਤਿਕਾਰਿਮੰਨਦੁ।

੧ ਸਰ ਸਲੋਕਾ ਪੂਰਨ ਕਬਹੂ ਨ ਡੋਲਤਾ ਪੂਰਕੀ
 ਆਪੁਰੁ ਆਪਿ ਪਾਇ ਨੁ ਦਿਨੁ ਚਨੈ ਸਵਾਇ ਆਨਾ
 ਲੋਕੋ ਤਨ ਘਾਇ ॥ ੨ ॥ ਏਹੁ ਤੇਗ ਕਾਰਜੁ ਗੁਰ ਦੇਵ
 ਜੀ ਆਪਿ ਪੂਰਕੀ ਤਾਹੈ ॥ ਤੂੰ ਮਨ ਮਾਹਿ ਡੋਲਨਾ
 ਹੀ ॥ ਤੇਗ ਕਾਰਜੁ ਮੇਸਾ ਪ੍ਰਗਟੈ ਗਾਝੈ ਸਾਸੁ ਰਜ
 ਚਨੈ ਦਿਨੁ ਪ੍ਰਗਟ ਤਾਹੈ ॥ ਤੇਗ ਕਾਰਜੁ ਦਿਨੁ ਦਿਨੁ
 ਨਿਤ ਸਵਾਇ ਆਹੈ ਇਥਾ ਘਾਟਾ ਕਬਹੂ ਨਾਹੈ
 ਇਗਾ ॥ ੨ ॥ ਸਰ ਸਲੋਕਾ ਸੁਖੀ ਬਸੇ ਹੀ ਮਸਕੀ
 ਨੀ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਤ ਲੋਭ ਡੋਲੈ ਅਹੰਕਾਰੀ

ਆਨਾਨਕਗਰਬਗਲੇ१।ਏਹੁਜੋਤੁਕਾਰਜੁਚਿ
ਤਵਤਾਹੈ॥ਸੋਅਹੰਕਾਰੁਕਰਤਾਹੈ॥ਤੈਨੇਏਹੁ
ਲਾਨਾਹੀ॥ਏਸਾਫੁਕਰਵਿਚਿਤੁਏਵੇਗਲਤਾ
ਨਾਫੁਰਤਾਹੈ॥ਇਸਮਾਹਿਤੈਨੇਤੋਟਾਹੈਬਹੁਤ
ਨਫਾਥੋਨ੍ਹਾਹੈਆਪਣੈਮਨਮਾਹਿਬੀਚਾਰਿਕੈਕਰਾ
ਸਿਮਰਨਾਮੁਕਾਰਜੁਸਫੁਲਾਹੈਇਗਾ३॥ਸਗਾ
ਸੋਲੋਕਾ॥ਟੂਟੇਬੀਧਨਜਾਸੁਕੇਹੈਇਆਸਾਧੂਸੰਗੁ
ਝੋਰਾਤੇਰੰਗਏਕਕੈਨਾਨਕਗੁਨ੍ਹਾਰੰਗਾ॥੪॥ਤੇ
ਰਾਕਾਰਜੁਪਾਹਿਲੇਬੀਧਨਮੇਥਾ॥ਅਬਤੇਰਾ

ਕਾਰਨੁ ਮੁਕਤਾਨੁ ਇਆਰੈ ਤੂੰ ਪਰਸੇ ਸਰਜੀ ਕਾ
 ਸਿਮਰਨੁ ਕਾਰਿ ॥ ਸਿਮਰਨੁ ਬਿਨਾ ਕਾਰਨੁ ਰਾਸਨ
 ਆਵੈ ਗਾ ॥ ਤੂੰ ਕਛੁ ਕਿਸੇ ਸੀਤਿ ਦੇ ਮਾਹਿ ਪਾਉ
 ਤੇਗ ਕਾਰਨੁ ਬਹੁਤੁ ਫਲੇ ਗਾ ॥ ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਨੀ
 ਕਾਰਿ ਵੈ ਗਾ ॥ ੫ ॥ ਸਵਾ ॥ ਸਲੋਕਾ ॥ ਭਾਲਾ ਪੇਉ ਨਿ
 ਨਾ ਮੁਖ ਪਾਨਿ ਸਿਬਾ ਸੁਰ ਆਗਾਧਿ ॥ ਕਾਰਾ ਤੁਝ ਹਿਨ
 ਬਿਆਪਈ ਨਾਨਕ ਮਿਟੈ ਉਪਾਧਿ ॥ ੫ ॥ ਤੇਗ ਕਾਰ
 ਨੁ ਬਹੁਤੁ ਸਾਹਿ ਸੇ ਮਾਹਿ ਪਾਨੁ ਆਰੈ ॥ ਪਰ ਤੂੰ ਪਾਤੇ
 ਕਾਲਿ ਇਸਾਹਿ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਨੁ ਆਕਰਾ ॥ ਅਰੁ ਗਾਤਿ ਦਿ

ਨੇਗਾਰਦੇਵਜੀਕਾਸਿਮਰਨੁਕਾਰਿਆਕਰਾਕਾਰਜੁ
ਬਹੁਤਸੁਫਲਹੋਇਗਾ।ਲਾਹਿਦਾਲਾਕੁਬਹੁਤਹੋ
ਇਗਾ॥੫॥ ਸਨਾਸਲੋਕਾਲਾਲਚਸੂਨੁਬਿਕਾਰ
ਮੋਹਬਿਆਪਤਿਸੂਨੁਅੰਧਾਲਾਗਿਪਰੇਦੁਰਗੀਧ
ਸਿਉਨਾਨੁਕਮਾਇਅਬੀਧਾ॥੬॥ ਤੇਰਾਕਾਰਜੁਸੂਨੁ
ਚੈਤੰਲਾਲਚਕਰਤਾਰੋ॥ਇਸੁਕਾਰਜੁਤੇਤੈਨੋਬਿ
ਕਾਰਚਲਾਹਿਰੋ॥ਤੈਇਸਸੂਨੁਕਾਰਜੁਤੇਤਿਸਤ
ਰਾਜਾਨਾਹਿਤਿਸਤਰੋਬਚਰਹਾਗੁਰਦੇਵਜੀਕੀ
ਸਰਨਗਹਾ॥੭॥ ਰਸਾਸਲੋਕਾਧਾਰੇਜੀਅਬੇਛਿ

ਕਟੇਕਤੁਲਾਹਿਬਿਡਾਨੀਆਸਾਨਾਨਕਨਾਮਾਧਿ
 ਆਈਐਕਾਰਜੁਆਵੈਗਾਸਾ। ਤੇਰੇਕਾਰਜਸਰੇਪ੍ਰ
 ਮੇਸੁਰਆਪਰਾਸਿਕੀਏਹੈ। ਤੂੰਦੇਕਟੇਕਮਨਮਾਰਿ
 ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਜੀਕੀਰਾਖਾ। ਤੂੰਮਾਨੁਖਕੀਆਸਨਕਰਾ
 ਤੇਰਾਦੇਕਕਾਰਜੁਕਿਆਸਰੁਹੀਕਾਰਜਰਾਸਿਆ
 ਵਹਿਗੇ। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ **ਸਰਗ** ਸਲੋਕਾਪਤਿ
 ਰਾਖੀਗੁਰਪਾਰਬ੍ਰਹਮਤਾਤਿਪਰਪੰਚਮੋਹਬੰਕਾ
 ਰਾਨਾਨਕਸੋਊਆਰਾਪੀਐਅੰਤਨਪਾਰਾਵਾਹਾ
 ੨੬॥ ਜੁਹਿਏਸੁਕਾਰਜਮਾਰਿਤੇਰੀਪਾਤਿਰਹਿਆ

ਵੈਗਿ॥ ਲਾਭੁ ਬਹੁਤੁ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਜਪੁ ਪਗਮਾਨੰ
ਦੁ॥ ਯ॥ ਰਗੁ॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਫਾਹੇ ਕਾਟੇ ਮਿਟੇ ਗਵਨ
ਫਤੇਹੁ ਦੀ ਮਨੀ ਜੀਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਤੇ ਬਿਤਿ ਪਾ
ਈ ਫਿਰਨੁ ਮਿਟੈ ਨਿਤ ਨੀਤਾ॥ ੧੦॥ ਪਹਿਲੇ ਤੇਰਾ ਕਾ
ਰਜੁ ਫਾਹੇ ਦਿਆ ਬਾ॥ ਅਬ ਤੇਨੇ ਲਾਭੁ ਜੇ ਫਤੇਹੁ
ਵੈਗਿ॥ ਅਰੁ ਪਹਿਲੇ ਤੂੰ ਬਹੁਤੁ ਗੁਰਮਤਾ ਫਿਰਤਾ
ਬਾ॥ ਅਬ ਤੁਝ ਕਉ ਸੁਖੁ ਜੇ ਵੈਗਾ॥ ਯਦਿ ਤਾਨੁ ਕਰੁ
ਕਾਰਜੁ ਸੁਫਲੁ ਹੋਇਗਾ॥ ੧੧॥ ਰਗੁ॥ ਸਲੋਕੁ॥
ਜਉ ਹਉ ਕਰਤਿ ਬਿਹਾਨੀ॥ ਆਸਾ ਕਰਤੁ ਮੁਖਿ ਆ

ਜਾਨਾ ਨੂਨ ਕਮੇ ਦੇ ਜਿਉ ਤਿ ਘਾਵੰਤ ਨਾਨਕ ਕੀ
 ਰਤ ਕਮਾਨਾ १੨ ਤੂੰ ਤੇ ਮਨੋ ਰਬ ਚਿਤ ਵਤਾਏ
 ਜੋਹ ਉਮੇ ਕਾ ਅਹੰਕਾਰੁ ਕਰਤਾਏ ਤੂੰ ਦੇਵੈ ਪਾਚਿ
 ਪਾਚਿ ਮਰਤਾਏ ॥ ਏਹੁ ਕਾਰਜੁ ਤਤ ਕਾਲ ਨਹੀਂ
 ਗਾ ॥ ਇਸ ਮਹਿਤੁ ਝੁਕ ਉਘਾਟਾਏ ਨ ਫਾਨਾ ਹੀ
 ਤੂੰ ਇਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਕਰਾ १੩ ਰਵਾ ਸਲੋਕੁ ॥
 ਸਿਖ ਹੁਸਬਦੁ ਪਿਆਰਿ ਜੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਟੇਕਾ ॥
 ਮੁਖ ਉਝਲੁ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਤ ਦੇਕਾ १
 ਏਹੁ ਭਾਈ ਪ੍ਰੀਤ ਮਸਤ ਹੀ ਤੇਜੇ ਮਨੋ ਰਬ ਚਿ

ਤਾਵਿਆਰੈ॥ ਦਿਸਕਾਰੁ ਮਹਿ ਤੇਗ ਮੁਖਿ ਉਤਲੁ
ਚੈਵੈ ਗਾ॥ ਅਰੁ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਗਾ॥ ੧੪॥ ਰਨੁ॥
ਸਲੋਕੁ॥ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰੈ ਸੇਵਿ ਮੇਦੁ ਖਾਕਾਰੈ॥
ਨਾਸੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਰਪੀ॥ ਮੇਕਾਰੁ ਅਵੈਰਾਸੁ॥
੧॥ ਤੈਤੋ ਕਾਰੁ ਚਿਤੁ ਵਾਹੈ॥ ਸੇਦੇ ਕੁਕਾਰੁ
ਕਿਆ ਸਰੇ ਕਾਰੁ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਸੇ ਸਰਜੀ॥ ਅਪਿਰਾ
ਸਿਕੀ ਤੇਰੈ॥ ਨਾ॥ ਅਰੁ ਸਗਲਿ ਆਦੁ ਖਾਕਾਨਾ
ਸੁਹੈ॥ ਅਰੈ॥ ੧੫॥ ਸਰੁ॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਅਠੇ ਪਹਰੁ
ਉਦਾ॥ ਫਿਰੈ॥ ਖਾਵਹੁ॥ ਸੰਦਰ੍ਹੈ॥ ਸੁਲਾ॥ ਦੇਖੁ॥ ਕਿ॥ ਪਉ॥

ਦਾਕਿਉਗੇਯਾਚਿਤਨਹੋਇਗਸੂਲਾ ॥ ਤੇਤੋਕਾ
 ਰਜੁਚਿਤਵਿਆਹੋਸੋਤੋਨੋਆਪਣੇਗੁਰਦੇਵਤੀ
 ਕੀਕੁਲਹੋ ॥ ਤੁਕਿਸੇਗੁਰਪੀਰਦੀਸੁਖਸਰੀਉਦੇ
 ਹਗਾਤਕਾਰਜੁਹੋਵੇਗਾ ॥ ਨਾਹੀਤਾਂਕੁਉਦਾਛ
 ਰਹਿਗਾ ॥ ੬ ॥ ਕੁਰਾਸਲੋਕਾ ॥ ਵਾਤੀਸਾਹਿਬਸੰਦੀ
 ਮਾਕਿਅਚਲੇਤਿਸੁਨਾਲਾ ॥ ਦਿਕਝਰੀਦੇਨਾਲ
 ਹਿਨ੍ਹਿਦਿਕਨਾਸੁਤਿਆਦੇਇਉਨਾਲਾ ॥ ਏਹੁ
 ਦੇਹਤੁਸਾਹਿਬਦੀਹੋ ॥ ਸੋਤੋਨੋਗੁਰੁਬਾਬੇਜੀਉ
 ਨੁਲਕਾਰਦਿਤੀਹੋ ॥ ਤੁਆਪਣੇਮਨਮਾਹਿਏਬੁ

ਜਾਹੁਜੋਕਾਰਜੁਮੇਰਸੰਪੂਰਨਰੁਇਆਰੋ॥੧੧॥
ਰੁਗਾਸਲੋਕਾਨਦ੍ਰਿਸਾਟਿਧਾਰਿਪ੍ਰਗਾਖਿਆ
ਮਨੁਤਨੁਰਤਾਸੁਲਿਨਾਨਕਜੋਪ੍ਰਿਗਾਇਆ
ਮਰਉਵਿਚਾਰੀਸੁਲਿ॥੧॥ਤੇਰਕਾਰਜੁਦ੍ਰਿਸਾਟਿ
ਪ੍ਰਤੀਕੀਜੋਰੋਇਆਰੋ॥ਪ੍ਰਤੀਆਪਸਰੁ
ਦ੍ਰਿਸਟਧਾਰਿਕੈਕੀਆਰੋ॥ਸੰਦੇਹੁਨਾਹੀ॥੧੮॥
ਰੁਗਾਸਲੋਕਾਚੰਗੀਆਈਆਆਲਸੁਕਰੇ
ਥਾਰਿਆਈਰੋਇਸੇਰਾਨਾਨਕਅਜਕਲਆਵ
ਸੀਗਾਫਲਫਾਹੀਪੇਰਾ॥ਰੁਈਤੁੰਚੰਗੀਆਈ

ਨੂਆਲਸੁਕਾਰੀਕੈਬਹਿਰਹਿਦਾਹੈ। ਬੁਰਿਆ
 ਈਨੂਜੇਰਹੁੰਦਾਹੈ। ਇਹੁਤੇਰੇਪੈਰਿਬੇਨੀਹੈਨੇਕੀ
 ਅਰੁਬਦੀਕੀਪਰਤੁੰਕਿਆਕਰਹਿਤੈਤੇਬੁਰਿ
 ਆਈਛੁਟਿਦੀਨਾਹੀ। ਤੁੰਪੰਚਾਕੈਵਸਹੈਪਰ
 ਤੁੰਕਿਸੈਸਾਧਿਮਹਾਪੁਰਖਕੀਸੇਵਾਕਰੁਕਾਰਜੁ
 ਚੋਇਗਾ। ੧੯। ਨੂਵਾਸਲੋਕੁ। ਪ੍ਰੇਮਪੋਟੇਲਾਤੈ
 ਸਾਹਿਦਿਤਾਛਕਣਕੁਪਾਤਿਸੇਰੀ। ਦਾਨਾਬੀਨਾ
 ਸਾਂਈਮੈਡਾਨਾਨੁਕਸਾਰਨੁਜਾਣਾਤੇਰੀ। ੧੦। ਏਹੁ
 ਕਾਰਜੁਤੇਜੋਚਿਤਾਵਿਆਹੈ। ਸੋਪ੍ਰੇਮਸੁਰਜੀ।

ਆਪਿ ਤੇਗਾਪ ਨ੍ਰਦਾਢ ਕਿਆ ਹੈ। ਤੇਰੀ ਲਾਜਿ
ਪਾਤਿ ਰਹਿਆ ਵੈ ਗਿਆ ਸਾਤਿ ਕਰਿ ਸੰਨਹਾ २੧॥
ਭੁਨਾ ਸਲੋਕਾ ਘੋਖੰਦ ਨ੍ਰਕੀ ਭੂਲਿ ਤੁਮਾ ਦਿਸਾ
ਜੋਹਿ ਫੁਗਾ ਅਢ ਨ ਲਹ ਦ੍ਰੋਮੁ ਲੁਨਾ ਨ ਕਸਾ ਬਿ
ਨੁਲ ਲਈ ਮਾਇਆ १। ਏਹੁ ਕਾਰਜੁ ਭੈ ਭੈ ਚਿਤ
ਦਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਤੁਏ ਵੈ ਕ੍ਰੋਲਾਲ ਚਿ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਏ
ਸਕਾਰਜੁ ਤੇਰੈ ਪਲੈ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰੈ ਗਾਨਾ ਹੀ ਕ੍ਰਨਾਧੰ
ਧੁ ਹੈ २੧। ਰਸਾ ਸਲੋਕਾ ਭਾਗ ਬਲੰਦ ਨੀ ਬ੍ਰਾਹਿ
ਗਈ ਰਖੰਦ ਨ੍ਰਪੁਰੁ ਆਪਿ ਸਤਿ ਨਉ ਪਾਈ ਮੇ

ਦਨਿ ਨਾਨਕ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪਿ ॥ ਤੂੰ ਇਸ ਕਾਰਜ ਕੀ
 ਚਿੰਤਾ ਬਹੁ ਤੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤੇਰੀ ਚਿੰਤਾ ਚਿਤਵ
 ਨੀ ਪ੍ਰਸੇਸਾਰਿ ਜੀਆ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਈ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਰਖਿਆ
 ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਬਿਸਵਾਸੁ ਨ ਕਰਹਾ ॥ ਕਾਰਜੁ ਮੇਸਾਪੁ
 ਗਟੇਗਾ ॥ ਜੇ ਸੇ ਪ੍ਰਤਿ ਜਨ ਮੇਤੇਗੁ ॥ ਮਹਿ ਅਨੰਦ
 ਰੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥ ਗੁਰਾ ਸਲੋਕੁ ॥ ਹਰੇ ਟੋਲ ਸੋਹਾਵੇਨੁ
 ਸਹੁ ਬੈਠਾ ਅੰਝਰੁ ਮਾਲਿ ॥ ਕਹੀ ਨਵੀ ਵੈ ਬਿਰਥਨੁ
 ਜੋ ਘਰ ਆਵੈ ਚਲਿ ॥ ਤੇ ਜੋ ਕਾਰਜਾ ਚਿਤਾਵਿ ॥ ਮੈ
 ਸੋ ਕੀਰ ਪਾਗੁ ਰਦੇ ਵਜੀ ਕੀ ॥ ਸਾ ਬਿਤੇਰੇ ਸਗੁ ਹੀ ਕਾ

ਰਤੁ ਸੋਹੇ ਰੁਦੇ ਹੈ ॥ ਪਰ ਸੇ ਸਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥
ਅਨੇ ਕਰੁ ਤਿ ਕੇ ਫਲਿ ਲਾਗਾ ਹਿਰੇ ॥ ਸਤਿ ਕਰਿ
ਸੰਨਦੁ ॥ ੨੩ ॥ ਗੁਰੁ ਸਲੋਕੁ ॥ ਕੁਰੀਏ ਕੁਰੀਏ
ਵੈਦਿ ਮਾਤ ਲਿਗਾਨੁ ਮਾਹਿਰੇ ॥ ਵੇਖੀ ਛਾਟਿ
ਨਿਥੀ ਵਦੇ ॥ ਜਾਮਿ ਖਸੰਦੇ ਪੈਰੁ ॥ ਗੁਈ ਤੂੰ ਅ
ਉਖੀ ਘਾਟੀ ॥ ਉਪਰਿ ਚਲਿ ਦਾਹੈ ॥ ਤੇਰੇ ਬਾਵੈਦਾ
ਹੈ ਵਡਾ ਖੁਹੈ ॥ ਵੇਖੀ ਪੈਰੁ ਖਿਸਕਦੇ ॥ ਏਥੇ
ਦੇ ਖਿਸਕੇ ਦਾਬਾ ॥ ਉਕੇ ਦੀ ਨਾਹੀ ॥ ਖਬਰ ਕੀਤੀ
ਹੈ ॥ ਤੈਨੂੰ ਸੀ ਸਬਦ ਜੀਤੁ ॥ ਖਬਰ ਦਾਰੁ ਹੋ ॥ ੨੪ ॥

ਗਾਗਾ ਸਲੋਕਾ ਜਾਮੁ ਪਸੀਹ ਨ ਮੇਧੀ ਮਾਰਿ
 ਡੇਨਾਲਾ ਹਰੇ ਕੁਝ ਖਉ ਲਾਹਿ ਅਸੁ ਨ ਨਕਨ ਦਰਿ
 ਨਿਹਾਲਾ ॥ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ਮਾਧਿ ਪ੍ਰਮੇਸੁ ਰਜੀ ਸਹ
 ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਰੈ ॥ ਅਰ ਤੇਰੇ ਸਰੋ ਦੁਖ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪ੍ਰ
 ਕ੍ਰਮੀ ਮਾਧਿ ਦੁਰਿ ਕੀਤੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਅਰ ਕਲਿ ਮਾਇ
 ਹੋਵੇਗਾ ਮਨ ਦੁਹੋਵੇਗਾ ॥ ੫ ॥ ਗਾਗਾ ਸਲੋਕਾ ਰ
 ਤਨ ਜਵੇ ਹਰਮਾਣੁ ਕਾਹਠੀ ਮਹਿ ਮਥੀ ਨਿ ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰ
 ਕ੍ਰਮੀ ਮਾਸਰੈ ਦਰਸੈ ਹੀ ਨਿ ॥ ੬ ॥ ਇਹੁ ਕਰ ਜਰਤੁ
 ਜਵੇ ਹਰਮਾਣੁ ਲਾ ਲਾਨ ਫੇਕੈ ਹੀ ਸੇਭੁ ਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਮੀ

ਮੇਸੋਹਛਾਤੁਇਆਰੋਅਨੰਦੋਆਰੋਸਤਿਕਾਰਿਮੰ
ਨਛਾਰ੬ਗਨਾਸਲੋਕਾਝਨੁਝਖਨੁਓਹਾਨੁਲਹ
ਰੀਵਹਿਨਲਖੇਰੀਸਤਿਗੁਰਸਿਉਆਲਾਇਬੇ
ਨੇਡਬਾਇਦਾਨਾਹਿਰੁਓ੧ਦੇਹੁਤੇਗਕਾਰੁਝਮੇ
ਸਾਦੋਹੋਯੈਸੇਦਿਨੁਹੋਵੈਝਨੀਦਾਅਰੁਝਖਚਲ
ਤੀਹੋਇਲਖਲਹਗਵਗਤੀਆਰੋਨਿਅਰੁਪਾ
ਸਤੇਬੇਨੇਡਾਬਿਡਾਬਿਝਾਤੇਹੋਨਿਅਮਰੁਨਦੀ
ਖਰੀਡਗਵਹਿਰੋਵੈਅਮਰੁਝੀਉਖਗਾਰੁਓਨੇ
ਪਗਾਪਾਤਿਹੋਵੈਓਥੈਸਤਿਗੁਰੁਹੀਕੇਲੀਰੋਏ

ਮੇਸਾਏਹੁ ਕਾਰਜੁ ਅਉਖਾਰੋ ਆਹੈ ॥ ਜੇਵੇ ਭੀ ਨਹੈ
 ਵੇ ਭੀ ॥ ਪਰਤੁ ਅੰਤਰਿ ਧਿਆਨੁ ਹੋਇ ਕੋ ਆਪ
 ਵੇਇ ਸਾਟਿ ਦੇਵ ਤੇ ਕਉ ਨ ਮਸਕਾਰੁ ਕੀਆ ਕਰੁ ਕਾ
 ਰਜੁ ਹੋਇ ਗਾ ॥ ਸਤਿ ਕਾਰਿ ਸੰਨਤਾ ॥ ੧ ॥ ਸਦਾ
 ਸਲੋਕਾ ॥ ਤਨੁ ਨ ਤਪਾਇ ਤਨੁ ਰਿਜਿ ਉਬਾਲ
 ਦੁਹਰੁ ਨ ਬਾਲਿ ॥ ਸਿਰਧੈ ਰਾਂਕਿ ਆਠੈ ਨ੍ਰਿਅ
 ਅੰਤਰਿ ਪਰਿ ਨ੍ਰਿਹਾਲਿ ॥ ਤੂੰ ਕਲਪੁ ਦਾ ਕਰੁ ਨਾ
 ਹੁਇ ਹੀਨੁ ਦੁਖੁ ਨਾ ਦੇਹਿ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜੁ ਮੇਸਾ ਪੂਰੁ
 ਨਹੈ ਆਹੈ ॥ ਝੋਲਾ ਸੋਲਾ ਕਲਾ ਕਾਚੈ ਦੁਖੁ ਮਹਿ ਤਾਹੈ ॥

ਤੂੰ ਓਤਾਨ ਕਰਕਾਰ ਭੁਸੁ ਫਲੁ ਹੋਇ ਗਾ ਕੀਰ
ਤਜਸੁ ਸੋਰਾ ਬਹੁਤੁ ਹੋਵੈ ਗੀ ਸਾਤਿ ਕਰਸੀਨੁ ਦੁਆ
੨੨ ਵਗਾ ਸਲੋਕਾ ਪੂਰੇ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪੁ
ਰਾਖਾ ਟਿਵਾਧਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖ
ਮੇਸਾਜਾ ਏ ਪੂਰੇ ਮਾਹਿ ਸਾਮਾਹੀ १ ਤੇਰਾ ਕਾਰ ਭੁਪੁ
ਮੇਸਾਹਿ ਜੀਆ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਾਟਿਤਾ
ਵਧਤਾ ਕਬਹੂੰ ਨਾਹੀ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਕੇ ਕਰੇ ਕਹਾਏਸ
ਤਿਰੁਗਮਾਹਿ ਤੇਰਾ ਕਾਰ ਭੁਅਟ ਲੁਹੈ ਜਿਉ ਕਈ
ਵੈਰੀ ਨਿਦਕ ਦੁਸਾਮਨੁ ਤੇਰਾ ਬਰਾਤ ਕੇ ਗਾਸੇਸੇ

ਪੋਪ ਚਿਮਰੈਗਾ ਸਤਿਕਾਰਿ ਮੰਨਣਾ ॥ ੨੯ ॥ ਵਡਾ
 ਸਲੋਕਾ ਨਾਮ ਲਗੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਮ ਪੁਰਿ
 ਜਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕਾ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਖ ਕਦੇ ਨਾਹਿ ॥ ਅਇ
 ਗਏ ਪਛੁਤਾਹਿ ॥ ਏਹੁ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜੁ ਮਨੋਰਥੁ
 ਤੋਹੋ ਵੈ ॥ ਜਾਤੈ ਇਸਟਿ ਦੇਵਤੇ ਕੀ ਪੂਜਾ ਸੇਵਾ
 ਕਰਹਿ ॥ ਅਗੁ ਇਸਟਿ ਮੰਤ੍ਰ ਪਨ੍ਹਹਿ ਤਾ ਕਾਰਜੁ
 ਸਫਲ ਹੋਵੈ ॥ ਨਾਹੀ ਤਾ ਪਛੁਤਾਵਹਿ ਗਾ ॥ ਤੇਰਾ
 ਉਬਰਨੁ ਸੇਵਾਹੋ ॥ ਭਾਵੈ ਮੰਨੁ ਭਾਵੈ ਨ ਮੰਨੁ ॥ ੩੦ ॥
 ਵਡਾ ਸਲੋਕਾ ॥ ਵਡ ਭੁਗਿਆ ਸੁਹਾਗੁ ਹੀਰੇ

ਨਾਗਰਮੁਖੀਮਲਿਆਹਰਿਗਾਇਅੰਤੁਰਿਭੇ
ਤਿਪ੍ਰਗਾਸੀਆਨਾਨਕਨਾਮਿਸਾਸਾਇ१ਤੇਰਾ
ਮਨੋਰਥਪੁਰਿਦਰਗਾਹਿਤੇਮਲਿਆਹੈ॥ਤੇ
ਰਾਗੁਗਯਾਗਿਆਹੈ॥ਸੀਰੁਗਵਾਂਨਜੀਆ
ਪ੍ਰਕਿਰਪਾਕੀਤੀਹੈ॥ਸੀਦੇਹੁਨਹੀਸਾਤਿਕਰਿ
ਮੰਨਣਾ३१ **ਵਵਾ**ਸਲੋਕਾਤਿਨਾਮੁਖ
ਸਦਾਡਰਾਵੇਨੁਜਿਨਾਵਿਸਾਰਿਆਹਰਿਨਾਉ॥
ਨਾਨਕਅਨੁਦਿਨਾਬਿਲਪਤੇਜਿਉਸਦੈਪ੍ਰਾਪਿ
ਕਾਓ१ਸਾਹਿਬੋਅਰਖੀਤੇਨੋਨੁਲਗਾਰਦੇ

ਝੀਕੀਹੋਈਹੋ। ਤੂਕਾਂਉਕੀਨਿਆਈਭਲਪ
 ਤਾਫੁਰਹਿਗਾ। ਸੰਤੋਖੁਨਾਆਵੇਗਾ। ਤੈਤੇ
 ਸਭੁਕਿਸੇਨੂਡੁਰੁਆਵੇਗਾ। ਆਦਰੁਤੈਨੂਕ
 ਈਨਾਹੀਦੇਵਦੁਕਾ। ਸਭੁਕੋਈਬੁਰਾਬੁਰਾਕਹੇਗਾ
 ਏਹੁਤੈਨੂਬਿਪਤਾਰੈ। ਆਗੈਜੋਸੀਰੁਗਵਨ
 ਝੀਕਰੈਸੋਹੋਵੈ। ਪ੍ਰਸੇਸਰਝੀਕਾਕੀਤਾਸਿਰਿਉ
 ਪਰਿ। ੩੨ ਵਨਾ। ਸਲੋਕਾ। ਗੁਰਪੁਰਾਜਿਨਿ
 ਸਿਮਰਿਆਸੇਈਰੁਏਖਲਾਸਾ। ਨਾਨਕਨਾਮਅਭਾ
 ਧੰਦੁਕਾਰਨੁਆਵੇਗਾਸਿ। ੧ ਤੇਰਾਕਾਰਨੁਪ੍ਰਸੇਸ

ਰਿਆਪਗਾਸਿਕੀਤਾਯੋ॥ ਤੂੰਨਿਹਾਲੁਹੋਰਿਗਾ॥
ਲਾਹਿਦੁਲਾਕੁਬਹੁਤਖੁਸਾਲੀਚੋਵੇਗੀ॥॥
ਅਨੰਦੁਸੰਗਲਗਾਵੀਅਨਿਗਾ॥ ਸਾਤਿਕ
ਰਿਸੰਨਦੁ॥੩੩॥ ਨੁਸਾ॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਨਾਮਾਧਿ
ਆਇਨਿਸੇਜਨਾਜਨਮਪਦਾਰਥੁਜੀਤਿ॥
ਨਾਨਕਧਰਮੀਅੇਸੇਚਵਹਿਕੀਤੋਕੁਵਨਪ
ਨੀਤਾ॥੧॥ ਏਹੁਤੇਰਾਕਾਰਭੁਬਹੁਤਸਫਲੁਹੋ
ਆਯੋ॥ ਤੇਰੈਡੇਰੈਕਿਸੀਸਾਧਸੰਤਗੁਰਮੁਖਿ
ਮਹਾਪੁਰਖਕਚਰਨੁਪਾਇਆਯੋ॥ ਆਇਤੰਖੁ

ਸਾਦਿਤੇਗਰੁਵਨੁਪੁਨੀਤਭਇਆਹੈ॥ ਅਚੁਤੇ
 ਨੁਸਾਧਕੀਖੁਸੀਹੋਈਹੈ॥ ਸਾਇਸਤੇਤੇਨੁਮਨਭਾ
 ਵਦਾਪਟਾਰਬੁਹਾਥਿਆਵੈਗਾ॥ ਅਚੁਤੇਨੁਲ
 ਹਿਦਾਲਾਕੁਹੋਵੈਗਾ॥ ਸਾਤਿਕਾਰਿਸੰਨਯਾਤਮ
 ਨੁਰ॥ ਸਲੋਕਾਪਾਪੀਕਰਮਕਮਾਵਦੇਕਰਦੇ
 ਹਾਇਹਾਇ॥ ਨਾਨਕਜਿਉਦੁਪਾਸਥਾਨਿਮਧਾ
 ਼ੁਆਤਿਉਮਥੇਧਰਮਗਾਇ॥ ੧॥ ਤੈਜੋਕਾਰੁ
 ਚਿਤਾਵਿਆਹੈ॥ ਜੋਤੰਕੂਨ੍ਹਾਹੈ॥ ਤੈਕੂਨ੍ਹਕਾਅਰੰਭੁ
 ਚਿਤਾਵਿਆਹੈ॥ ਤੇਰੇਮਨਿਹੋਰੁਹੈਅਗੁਮਖੋਰੁ

ਗੁਰੇ ਤੁੰ ਕਹ ਦਾਹੇ ਗੁਰੇ ਅਰੁ ਕਮਾਵ ਦਾਹੇ ਗੁਰੇ
ਤੇ ਨੁ ਕਸਟੁ ਬਹੁ ਤੁਰੇ ਅੇ ਸਾ ਕਸਟੁ ਰੇ ਤੇ ਸਾ ਕ
ਪਨੇ ਕਉ ਧੋ ਬੀ ਦੇ ਤਾਹੇ ਜੇ ਸਾ ਤਿ ਲਾ ਕਉ ਤੇ
ਲੀ ਦੇ ਤਾਹੇ ਜੇ ਸਾ ਦਾ ਧੁਆ ਕਉ ਚ ਕੀ ਦੇ ਤੀ
ਹੇ ਜੇ ਸੇ ਗੋਰ ਖ ਕਉ ਮਧਾਨੁ ਮਥ ਤੀ ਹੇ ਅੇ
ਸੀ ਸਭਾਇ ਤੇ ਨੁ ਦਰਗਾਹਿ ਲਿਖੀ ਹੇ ਅਤੇ
ਤੇ ਨੁ ਅੇ ਥੇ ਭੀ ਬਹੁ ਤੁ ਕਸਟੁ ਹੇ ਗੁਰਾ ਦਾਖਸ
ਮਕਾਇ ਸੀ ਤਉ ਰਿਹੇ ਸਾਤਿ ਕਰੀ ਮੰਨਣਾ ੨੫
ਨੁਗੁ ਸਲੋਕਾ ਧੁਰੁ ਨੀਆ ਕੁਥਾਇ ਮੰਨੀ

ਗਾਹਿਤੁ ਕੁਮੰਤੀਆ ॥ ਨਾਨਕ ਉਬਰੇ ਸੇਇ ਤਿਨ
 ਕੁਗਮ ਬਾਹਨੇ ॥ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜੁ ਕੁਥਾਇ ਫਾਥਾ
 ਅਬਿਤੇਰਾ ਕਾਰਜੁ ਮੇਸਾਸਹਾਇ ਹੋਇਆ ਹੋ ॥ ਤੇ
 ਸੋ ਕੋਈ ਨਾ ਵਚਨਿ ਕੋ ਸਮੰਦ੍ਰ ਕੋ ਪਾਰਿਗਾਇਆ
 ਚਾਹੈ ਅਰੁ ਜਾਇ ਸੁਖ ਸਾਥਿ ਪਹੁਚੈ ॥ ਅਰੁ ਲਾ
 ਕੁਹੈ ਵੈ ॥ ਜੇ ਮੇਸਾ ਕਾਰਜੁ ਤੇਰੇ ਸਹਾਇ ਹੋਇਆ
 ॥ ਐਸਾ ਤਿਕਰਿ ਮੰਨਣਾ ॥ ੩੬ ॥ ਨਗਾ ਸਲੋਕਾ ॥
 ਪਤਤਿ ਉਪਾਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੰਮਤੁ ਪਰਮੁ
 ਪਾਰਾ ॥ ਜਿਸਾਹਿ ਉਪਾਰਾਹਿ ਨਾਨਕਾ ਸੇਸਿ ਮਰੈ ਸੇ

ਰਜਤੁਹਾਰਾ १ ਸੁਆਤਿਹੋਅਰਬੀਸਿਜਤੁਹਾਰੁਤੇ
ਰੇਸਹਾਇਹੋਇਆਹੋ ॥ ਤੂੰਮਨਮਾਹਿਇਉਹੀ
ਜਾਨੁਤੇਕਰਜੁਸੇਗਾਸਿਰਜਤੁਹਾਰਸੀਕੁਗਵਾ
ਨਜੀਸੀਪੁਰਨਕੀਤਾਹੋ ॥ ਪਰਤੂੰਜਬਾਸਕਾਤਿ
ਕਿਛੁਕਿਸੀਸਯੀਸੰਤਕੇਮਾਹਿਪਾਉ ॥ ਬਿਨਾ
ਧਰਮਕੀਤੇਕਾਰਜੁਗਾਸਿਨਹੀਹੋਇਗਾਸਾਤਿ
ਕਰੀਮੰਨਣਾ ३ ॥ ਨਵਾਸਲੋਕਾਦੁਜੀਛੋਰਿ
ਕਵਾਰਨੀਇਕਸਸਿਉਚਿਤੁਲਾਇ ॥ ਦੂਜੇਭੁ
ਵੀਨਾਨਕਵਹਾਇਦਹੰਦਨੀਜਾਇ १ ॥ ਏਹੁਤੂੰ

ਸਾਧਾਸੰਤਾਂਗੁਰਸਿਖਮਹਾਪੁਰਖਾਗੁਰਮੁਖੀਆ
 ਸਾਬਿਅਹੰਕਾਰਨਾਕਰਾਉਨਾਦੈਨਾਲਿਅਹੰਕਾਰ
 ਰੁਕੀਏਤੇਘਾਟਾਜੈਨਫਾਨਾਹੀਅਰੁਜੇਅਪ
 ਦੇਕਾਰਜਕੀਸਿਧਿਚਾਹਿਤਾਹੈਤਾਸਾਧਾਸੰਤਾ
 ਮਹਾਪੁਰਖਾਗੁਰਸਿਖਾਗੁਰਮੁਖਾਸਾਬਿਕੋਧਨ
 ਕਰਾਅਰੁਉਨਅਗੇਮਥਾਟੇਕਕਰਿਕਹਿਆ
 ਸੰਤਾਕਾਸਿਰਿਪਾਰਿਮੰਨਹਾਕਾਰਜੁਸਫਲਾਹੈ
 ਗਾ੩੨ ਨਨਾਸਲੋਕਾਪੁਰਾਪੁਰੁਅਰਾਸਿਆ
 ਪੁਰਾਨਾਕਾਨਾਓਨਾਨਕਪੁਰਾਪਾਇਆਪੁਰੇ

ਕੇਹਾਨਗਾਓ १ ਤੇਰਾਕਾਰਜੁਆਪਪੁਰਜੀਕੀ
ਤਾਹੈ ॥ ਏਕਕਾਰਜੁਕਿਆਤੇਰੇਸਰੂਕਾਰਜਸੰਪੂ
ਰਨਰੁਦੇਹੈ ॥ ਮਨਾਓਦੇਮਨਿਰੁਵਦੇਫਲਪਾਵ
ਹਿਗਾ ॥ ਅਰੁਦੀਨਦੁਨੀਆਮਹਿਸਰਖਰੂਹੇਵਹਿ
ਗਾ ॥ ਤੇਰੈਉਪਾਰਪ੍ਰਸੇਸਰਜੀਸੀਰੁਗਵਾਨਜੀ
ਕੀਕਿਰਪਾਰੁਦੀਹੈ ॥ ਤੂੰਆਪਦੇਮਨਮਹਿਕਾਈ
ਓਤਾਓਤਵਨੀਨਕਰਾ ॥ ਜਪਸੀਰੁਗਵਾਨਜੀ
ਕਾਰਜੁਸਫਲਾਫਲੇਗਾ ॥ ੨੯ ॥ ਪ੍ਰੀਤਿਆਗੁਰੂਅ
ਰਜਨੀਜੀਕੀਸੰਪੂਰਨੁਹੋਈ ॥ ॥ = ॥ ॥ ३ ॥ ॥ ੩ ॥ ॥ ੩ ॥

੧੬੬
੧ ਓਸਾਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਰਾਗਾਤਿਲੰਗਮਠ੧
ਨਸੀਹਤਨਾਮਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਾਕੀਚੈਨੇ
ਕਨਾਮਿਭੇਦੇਵੈਖੁਦਾਇਭੁਦੀਸੈਭੀਮੀਪਰ
ਸੁਹੇਸੀਫਨਾਹਿ। ਦਾਇਮੁਨਦਓਲਾਤਿਕਿਸੇ
ਬੇਸੁਆਰਾਨਰਹੇਗੇਕਰੇਨੀਨਰਹੇਗੇਹਭਾਰਦ
ਮਨਾਤਿਸੀਕਾਭੇਖਰਚੇਅਰਖਾਇਦੇਵੈਦਲਾ
ਵੈਰਭਾਏਖੁਦਾਇ। ਹੇਤਾਨਗਾਏਅਕੇਲਾਨ
ਖਾਇ। ਤਹਤੀਕਾਦਿਲਦਾਨੀਵਹੀਭੁਹਿਸ
ਭਕੇਭਾਇ। ਨਕੀਚੈਤਵਭਾਨਕੀਚੈਗੁਮਾ

ਨਾਨਕ ਹੋਗੀ ਦੁਨੀਆ ਨਰਹੈ ਗਾਵੀ ਵਾਨਾ
ਬੀਵ ਘੋਨੇ ਲਸਕਰਹ ਜਾਗ ਹੋਵਹਿ ਗਗਾ
ਤਿਸੁ ਲਾਗੇ ਨਵਾਹੁ ਦੁਨੀਆ ਕਾ ਦਿਵਨਾ ਕਹੈ
ਮਲਖ ਮੇਗਾ ਮਾਈ ਮਉਤ ਸਿਰਪ ਰਿਨੁ ਤੇ
ਗਨਾ ਮੇਗਾ ਕੇਤੀ ਚਲੀ ਦੇਖਿ ਬਾਜਾ ਬਜਾਇ
ਏਕੋ ਰਹੈ ਗਾਸਾ ਚਾਖੁ ਦਾਇਆ ਮਾਇਆਇ
ਕੇਲਾਇ ਕੇਲਾ ਚਲਾਇਆ ਚਲਤੇ ਵਖਤ ਕੇਈ
ਕਾਮਨ ਮਾਇਆ ਲੇਖਾ ਸੰਗਿ ਜੈਕਿਆਈ
ਜੈਤ ਬਾਬਾ ਤੇ ਬਾਪੁ ਕਾਰੈ ਤਪਾਵੈ ਅਜਾਬੁ

ਘਲਕਪਹਿਕੀਆਜੈਬਹੁਤਜਲਮਜੋਰਗਨ
ਫਸਕੇਲੀਏਉਠਾਇਜੈਰਾਦੁਨੀਆਪਰਿ
ਕੀਅਜੋਰਦਮਨੁਕਮਾਇਆਖਾਇਆ
ਹਛਾਇਆਆਜਾਈਗਵਾਇਆਆਖਰ
ਪਛੇਤਾਇਕਰੇਹਾਇਹਾਇਦਰਗਾਹਿਗਇ
ਆਬਹੁਤਪਾਵੈਅਜਾਬੀਲਾਨਤਵੈਤੈਕੁਤੇ
ਫੀਕਮਾਈਦਰਗਬਾਜੀਕਰਕੇਦੁਨੀਆਲੂਟਿ
ਖਾਈਪੀਏਪਿਆਲੇਤੈਖਾਏਕਬਾਬਾਚੇ
ਖੋਰੇਲੋਕੇਜੁਰੇਤੇਖਰਾਬਾਗਜਿਸਕਾਤੂੰਬੰਦਤਿ

ਸੀਕੀਸਦਾਰਿਆ ਦੁਨੀਅਕੈਲਾਲਾਚਿਤੈਸਾਰੀ
ਬਾਵੇਸਾਰਿਆ ਨੁਕੀਤੀਆਇਬਾਦਤਨਰਖਿ
ਓਇਮਾਨਾਹਕੂਮਤਿਨੁਕੀਤੀਆਪੁਕਾਰੇਭਯਾ
ਨਾਨਾਮੰਦਰਿਮਹਿਲਾਤੁਥੈਨੁਹੈਭਾਇਹਾਰਿ
ਮਾਇਸਪੁਸਬੋਈਤੁਲੇਵੈਹਵਾਇਨੁਬੁਝੈਨ
ਸੁਝੈਬਾਹਰਿਕਿਆਹੋਇਹਗਾਮੀਗਰੀਬਕੋਆ
ਰੇਵੇਗੋਇਹਵਸਦੀਉਭਾਨ੍ਹੇਤਫਿਰਨਵਸਾਵੈ
ਕੁਕੈਪੁਕਾਰੈਕੇਦਾਦਨਪਾਵੈਲਖੋਨੀਕਰੋਨੀ
ਕਰੇਬੇਸਮਾਗਕਈਕਰਸਾਦੁਬਪਨ੍ਹੇਮਾਰੇਭਯਾ

ਹਾਕਮੁ ਕਹਾਵੈ ਹਕੂਮਾਤਿ ਨ ਹੋਇ। ਦੁਨੀਆ ਕਾ
ਦਿਵਾਨਾ ਫੂਰੈ ਮਸਾਤਿ ਲੋਇ। ਲੂਟੈ ਮੁਲ ਖਾਧ
ਰੇ ਅਰੁ ਖਾਇ। ਦੋ ਤਕ ਕੀਆ ਤਸਮਾਰੇ ਗੀਤ ਲਾ
ਇ। ਨ ਕੀਜੈ ਗਰਬ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਦਿਵਾਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ
ਨਰਹੇ ਗੀਤੁ ਮੇਸੀ ਨ ਜਾਨੇ। ਉਠਾਇ ਸਫਾਤਿ
ਸੁਲਾਹੇ ਨ ਬਾਹੁ। ਨ ਕੀਚੈ ਹਿਰਾਸ ਬਹੁਤ ਦੁਨੀ
ਆ ਕੇ ਯਾਗ। ਚੰਦਰੋ ਤਚ ਲਹਾ ਕਿਛੁ ਪਕੌਨ ਕ
ਗਾਹੁ। ਸਰਸੀ ਦਾਨ ਹੋਵਹੁ ਕਛੁ ਨ ਕੀਕ ਮਾਇ।
ਲਾਨੁ ਤਿਕਾ ਜਾਸਾ ਤੁਪਹ ਰਿਆ ਨ ਜਾਇ। ਗ

ਫਲਤਕਰਗੁਗਤਾਖਾਵਹੁਗਮਾਗਾਬੇਟੀਨਬੇ
ਟਾਕੋਲਦੇਗਾਨਸਾਗਾਤੋਬਾਕਰਗੁਬਹੁਤਕੀਚੇ
ਨੋਰਾਯੋਜਕਕੀਆਤਸਜਲਾਵੈਗੀਗੋਗਾਮ
ਸਾਇਕੋਪੋਕੀਬਰਕੇਤੇਸਾਹਖਾਨਾਨਦੀਸੈਤਮੀਪੁਰ
ਤਿਨਕੋਨਿਸਾਨਾਉਡਤੇਕਬੁਤਸਨਾਦਰਕੀਛਾਂਓ
ਕੇਤੇਖਾਕਹੋਇਕੋਉਪੁਛੈਨਨਾਓਚਾਲੀਗੀਜ
ਤੇਨੇਨਗਖਿਓਇਸਾਨਾਆਖਰਵਖਤਕਾਰੂਹੇ
ਇਆਪਰੇਸਾਨਾਦੁਨੀਆਦਿਵਾਨੀਵਿਛਾਨੀ
ਮਕਾਮਾਤੁਖਦਚਸਮਬੀਨੀਕਿਚਲਦਾਜਗੇ

ਹਰਿਵਖਤਬੰਦੇਤੂੰਖਿਯਮਤਨਵਿਸਾਰਿ।
ਅਸਤੀਗਫਲਤਸੇਤੀਤੂੰਬਾਜੀਨਹਾਰਤੇ
ਬਾਨਕੀਤੀਆਕਾਰਿਦਿਆਗੁਨਾਰੀ।ਬਰੋਇ
ਨਾਨਕਮੇਸੇਆਲਮਕੋਤੇਰੀਪਨਾਰਿ॥॥॥॥॥॥॥॥॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ।ਤਨਖਾਰਿਨਾਮਾਪ੍ਰਸਿ
ਨਕੀਆਗੁਈਨੰਦਲਾਲਜੀਕਾ।ਵਾਕਗੁਰੂਗੋਬਿੰ
ਦਸਿੰਘਜੀਕੇ।ੴਦੇਹਗਾਪ੍ਰਸਨਕੀਆਨੰਦਲਾ
ਲਜੀਗੁਰੂਬਤਾਈਮੇਸੇਹਿ।ਕਉਨਕਰਮਾਇ

ਨਜੋਗੁਪੈਕਵਨਕਰਮੁਨਹੀਸੋਇ॥੧੨੭੮॥
ਨੰਦਲਾਲਤਮਬਚਨਸੁਨਸਿਖਕਰਮੁਪੈਏਹੁ
ਨਾਮਦਾਨੁਇਸਨਾਨਬਿਨੁਕਰੈਇਨਬਿਨੁਨੇਹਿ
੨ ਜੋਪਈ॥ ਪ੍ਰਾਤਕਾਲਸਾਤਿਸੰਗਨੁਜਾਵੈ॥ ਤ
ਨਖਾਰਿਦਾਰਦਹੁਦਡਾਕਹਾਵੈ॥ ਸਾਤਿਸੰਗਿਜਾ
ਇਕੈਚਿਤੁਡੁਲਾਵੈ॥ ਈਹਾਉਹਾਠ੍ਹਰਨਪਾਵੈ॥
ਹਰਿਜਸੁਸੁਨਤੇਬਾਤਚਲਾਵੈ॥ ਕਾਰਿਗੋਬਿ
ਦਦਹਿਜਮਸੰਗਿਜਾਵੈ॥ ਨਿਰਧਨਦੇਖਿਨਪ
ਸਬਠਾਵੈ॥ ਉਹਤਨਖਾਹਿਮੂਲਕਹਾਵੈ॥ ਸਬ

ਦਗਿਆਨ ਬਿਨੁ ਕਰੈ ਜੁ ਬਾਤਾ ਤਾ ਕੈ ਕਛੂ ਨ ਅ
 ਵੈ ਹਾਥਾ ਰੋਗ ਸਥਾ ਦਿ ਨਿਵਾਵੈ ਸੀਸਾ ਤਾ ਕੈ ਸਿ
 ਲੈ ਪਰਮ ਜਗਦੀਸਾ ੩ ਦੋਹਰਾ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋ ਬਾ
 ਟਈ ਮਨ ਮੈ ਧਰੇ ਜੋ ਲੋਕੁ ਆਕਿ ਸੋ ਬੇਨਾ ਕੀ ਸੋ ਅਗ
 ਲਾਸ ਦਾਰੋ ਤਿ ਸੋ ਸੋਗਾ ੪ ਦੋਹਰਾ ਪਈ ਕਨ੍ਹਾ ਹਿ
 ਕਰ ਨੀਕੀ ਬਿਪਸਨ ਲੀਝੈ ੧ ਮਾਵਨ ਕਾਰਿ ਰੁਝਾਵ
 ਨ ਸੋ ਲੀਝੈ ਕਾਰਿ ਦਿਸਨਾ ਨੁਪਾਵਿ ਤੋਹਿ ਇਥੈ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਨੁ ਅਵਰ ਨ ਕਰੈ ੧ ਨਵਤ ਨ ਕੰਠ
 ਪੂਰ ਕੇ ਲੇਹਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰੁ ਹੀ ਫਲ ਤਿ ਨ ਕੇ

ਦੇਹਿੰ ਕਾਰਿ ਤਿਆਰ ਚਉਕੀ ਪਰਿਧਰੈ ਆਚਾ
ਰਉਰਕੀ ਰਤਨ ਬਹਿ ਕਰੈ ਆਸਨ ਨਿਦਲਾਲ ਬਾਤ
ਚੈਏਹੁ ਆਜਿ ਸੁਪਾਰਿ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ॥ ੫ ॥
ਏਹੁ ਗਾ ਸੁਹਰਤੁ ਰਕਕੀ ਸਿਧਰੈ ਲੋਹਲਗਾ
ਵੈਚਰਨਾ ਕਾਰਿਗੋ ਬਿੰਦੁ ਸੁਨਲਾਲ ਜੀ ਫਿਰ
ਫਿਰਹੋਇ ਤਿਸੁ ਮਰਨੁ ਚੋਪਦੀ ਲਾਗੈ ਦੀ
ਵਾਨੁ ਸੁਇਸੁਨ ਜਾਵੈ ਆਹਤ ਬਿਨਾ ਪਸਾਇ
ਵਰਤਾਵੈ ਸੁਹਾਪਾਰਿ ਰਕਰੈ ਨਸਵਾਹਾ ॥ ਕ
ਚੈਗੋ ਬਿੰਦੁ ਮੁਕਰੈ ਖੁਆਰਾ ਆਈ ਰੁਏੜੇ

ਆਵੇ ਸੰਗਤਿ ਆਦਿ ਸਟ ਬਰੀ ਦੇ ਬੈਤਿ ਸਪੰ
 ਗਤੁ ਆਸਿ ਖੁਹੋਇ ਮਨ ਕਰੈ ਕੋਧਾ ਕੰਨਿਆ ਮੂਲ
 ਨਦੇ ਵੈਸੇ ਧਾਧੀ ਉਰੈ ਰੁਕਾਧੇ ਸਾਖਾਇ ਕਰੈ ਗੋ
 ਬਿੰਦੁ ਸਿੰਘ ਧਕੇ ਝਮਖਾਇ ਆਸਿ ਖੁਹੋਇ ਬਿਨੁ
 ਲੋਹੜਾ ਫਿਰੈ ਮਾਲ ਅਭਿਤ ਕਾ ਬਲ ਕਰ ਛਲੇ
 ਤੁਰਕ ਦੇ ਖਿਸਿ ਰਤੇ ਹਾਥਿ ਪਰੈ ਓਹੁ ਤਨਿ
 ਖਾਹੀ ਅਧਿਕ ਹੋ ਨਰੈ १ ਸੋਰਠਾ ਕੰਗਾ ਦੇ ਨੇ
 ਵਖਤੁ ਪਾਗ ਚੁਨੈ ਬਿਨਾ ਨਾ ਬਾਧਈ ਆਦਾਤ
 ਨਨੀਤ ਕਰੈ ਨਾ ਦੁਖ ਪਾਵੈ ਲਾਲਜੀ ਆਦਿ ਹਗ

ਦਸਵੰਧਗੁਰੂਨਦੇਵਦੀਕੁਨੁਬੋਲਯੋਖਾਇਕ
ਰੋਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘਸਨਲਾਲਜੀਤਿਸਕਾਕਛੂਨ
ਬਿਸਾਹਦਚੋਪਈ। ਨੰਦੋਪਾਉਤੇਨਹਿਨਾਵੈ
ਬਿਨੁਜਪਪਨੁਪਸਾਦਿਯੋਖਾਵੈ। ਬਿਨੁਰਸਿ
ਰਾਸਸੀਧਿਆਯੋਖੋਵੈ। ਬਿਨੁਕੀਰਤਨਰੋਨੁਜੋ
ਸੋਵੈ। ਚੁਗਲੀਕਾਰਿਯੋਕਾਸੁਬਿਗਾਰੈ। ਧਿ
ਗੁਤਿਸਜਨਮੁਜੋਧਗੁ। ਬਿਸਾਰੈ। ਕਰੈਬਚ
ਨੁਜੋਪਾਲੇਨਾਹੀ। ਕਰੈਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘਨਉਰ
ਤਿਸਨਾਹੀ। ਤੁਰਕਤੇਮਾਸਜੋਲੇਖਾਵੈ। ਬਿ

ਨਗਰ ਬਚਨਗੀ ਤਜੇ ਗਾਵੈ। ਤਿਆਸ ਬਦ
ਸੁਨੇ ਚਿਤ ਜੋ ਲਾਇ। ਲਾਲ ਸੁਨੇ ਜੋ ਜਮਿ ਪਰਯਾ
ਇ। ਚੋਪਈ। ਬਿਨੁ ਅਰਦਾਸਿ ਜੋ ਕਾਮ ਸਿਧਾ
ਵੈ। ਰੁਹਿ ਕੀ ਦੇ ਬਿਨੁ ਕਛੁ ਮਖਥਾਵੈ। ਤਿਆ
ਗੀ ਵਸਤੁ ਗ੍ਰਹ ਨ ਜੋ ਕਰੈ। ਬਿਨੁ ਤਿਆ ਆਪ
ਉ ਜੋ ਸੇਜ ਗੇ। ਅਭਿਤ ਦੇ ਖੜੇ ਦੇ ਵੈ ਨਦਾਨ
ਸੋ ਨਹੀ ਪਾਵੈ ਦਰਗਾਹਿ ਮਾਨ। ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ
ਜੋ ਮਨੁ ਨਹੀ ਲਾਵੈ। ਸਾਧ ਸਿਖ ਕਉ ਬੁਰਾ ਅਲਾ
ਵੈ। ਨਿੰਦਾ ਤੁਮਾਹਿ ਰੋਜੇ ਮਾਲਾ ਮਹਾਦਖਪਾ

ਵੈਲਾਲਾਤਿਸੁਕਾਲਾਗੁਰਕੀਨਿਦਾਸੁਨੈਲਕਾਂਨ
ਰੇ
ਰੇਟਿਕੁੰਸੀਗਿਕਪਾਨਾਦੋਹਰਾਗੋਲਕਰਾਏ
ਨਾਹਿਭੋਛਲਕਾਕਰੈਵਾਪਾਰਾਸੁਨਨਿਦਗੋਬਿ
ਦਸਿੰਘਕਹੈਰੇਗੋਨਰਕਹਯਾਰਾਚੋਪਈਯਫੂਕ
ਮਾਰਦੀਪਕਾਇਸਮਾਵੈ। ਭੂਠੈਪਾਇਅਗਨਿ
ਬਧਾਵੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੁਕਹੈਬਿਨੁਪ੍ਰਸਾਦਿਸੁਖਿ
ਪਾਵੈ। ਵੇਸਵਦੁਆਰੈਸਿਖਭੋਯਾਵੈ। ਪ੍ਰਦਿਸੁ
ਤੀਸਿਓਨੇਹੁਭੋਲਾਵੈ। ਕਹੈਗੋਬਿਦਸਿੰਘਓ
ਹੁਸਿਖਨਹੀਭਾਵੈ। ਗੁਰਕੋਛਾਡਿਅਵਰਸੋਮਾ

ਨੈ। ਰੈ ਨਸਵੈ ਤੇ ਨ੍ਰਿਹੋਇ ਨਗੋ। ਨਗ ਨ੍ਰਹੋਇ ਤੇ
ਗਭੋ ਕਰੈ। ਨਗ ਨ੍ਰਹੋਇ ਜਲ ਸੰਤ ਨ ਕਰੈ। ਵੇਗਾ
ਨਗ ਨ੍ਰਿ ਕਰੈ ਬਦ ਫੈਲ ਨਗ ਨ੍ਰਿ ਸੀਸ ਜੋ ਖਾਇ॥
ਨਗ ਨ੍ਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੋ ਖਾਇ ਈ ਤਨ ਖਾਹੀ ਬਡੇ
ਸਦਾਇ। ਚੋਪਦੀ। ਖਾਲ ਸਾਸੇਈ ਨ੍ਰਿ ਦਾਤੋ ਤਿ
ਆਰੈ। ਖਾਲ ਸਾਸੇਈ ਜੋ ਲੈ ਨ੍ਰਿਹੋਇ ਆਰੈ। ਖਾ
ਲ ਸਾਸੇਈ ਜੋ ਦੇਵੈ ਦਾਨ। ਖਾਲ ਸਾਸੇਈ ਜੋ ਮਾ
ਰੈ ਖਾਨੁ। ਖਾਲ ਸਾਸੇ ਜੋ ਪੰਚਾਕ ਮਾਰੈ। ਖਾਲ ਸਾ
ਸੇਈ ਕੁਕਰਮਾ ਕਉ ਸਾਨੈ। ਖਾਲ ਸਾਸੇਈ ਜੋ ਮਾ

ਨਕੋਤਿਆਗੋ ਖਾਲਸਾਸੇਈਯੋਮਨਾਦਿਨਜਾਗੋ
ਖਾਲਸਾਸੇਈਗੁਰੂਬਾਣੀਹਿਤਲਾਵੈ ਖਾਲਸਾਸੇ
ਈਯੋਮਹਿਮਹਿਖਾਵੈ ਦੇਹਗਾ ਖਾਲਕਖਾਲ
ਕਕੀਯਾਦੁਕੈ ਖਾਲਕਦਖਾਵੈਨਾਹਿ ਖਾਲਕਦਖੇ
ਭਬਨੰਦਜੀ ਖਾਲਕਕੋਪੇਤਾਹਿ ਚੋਪਈ ਖਾਲ
ਸਾਸੇਈਯੋਨਿਰਧਨਕਉਪਾਲੈ ਖਾਲਸਾਸੇਈਯੋ
ਦਸਟਕਉਗਾਲੈ ਖਾਲਸਾਸੇਈਨਾਮਜਪਕਰੈ
ਖਾਲਸਾਸੇਈਮਹਿਖਾਸੁਰਧਰਚਨੈ ਖਾਲਸਾਸੇਈ
ਨਾਮਸੋਯੋਨੈ ਖਾਲਸਾਸੇਈਬੀਧਨਕਉਤੇਨੈ॥

ਖਾਲਸਾਸੇਈਭੋਚਨੈਤਰੰਗਾਖਾਲਸਾਸੇਈ
ਕਰੈਨਿਤਭੰਗਾਖਾਲਸਾਸੇਈਭੋਸਸਤਕਓਧਾ
ਹੈ। ਖਾਲਸਾਸੇਈਭੋਤਰਕਕਓਮਾਰੈ। ਖਾਲਸਾ
ਸੇਈਭੋਧਰਮਕਓਪਾਲੈ। ਖਾਲਸਾਸੇਈਸੀਸਛਕਾ
ਤਦੇਨਾਲੇ। ਦੋਹਰਾ। ਦੋਹਰੈਆਲਕੀਨ
ਦਾਕਾਰਿਸਕੈਨਕੋਇ। ਨਦਪਰਬਤਸਭਭੁਭੇਗੇ
ਤਰੇਭਗਤਮਹਿਸੇਇ। ਚੋਪਈ। ਸੁਨੈਨਦਲਾ
ਲਏਹੁਰੈਸਾਭਾ। ਪ੍ਰਗਟਕਰੈਗਾਅਪਨਾਗਭਾ
ਚਾਰਬਰਨਕੋਇਕੁਰੰਗਕਰਾਉ। ਦਹਾਰਿਗੁਰੂ।

ਕਾਜਾਪੁਤਪਾਉ। ਚਨੈਤਰੰਗਉਡਾਵੇਬਾਜਾ
ਤੁਰਕਦੇਖਜਾਵੇਗੇਗੁਜਾਸਵਾਲਾਖਸੈਏ
ਕਲਨਾਉ। ਚਨੈਸੰਘਤਿਸਮੁਕਾਤਿਕਰਾਂਉ।
ਭੂਲਨੈਤੇਹਸਤੀਸਾਜੇ। ਦੁਆਰਦੁਆਰਪ੍ਰ
ਨੈਵਤਵਾਜੇ। ਸਵਾਲਾਖਜਬਧੁਖੇਪਲੀਤਾ
ਤਬੇਖਾਲਸੇਉਦੇਅਸਤਲਉਜੀਤਾ। ਦੋਹਰਾ
ਰਾਜਕਰੇਗਾਖਾਲਸਾਅਕੀਰਹੈਨਕੋਇ। ਖੁਆ
ਰਹੋਇਸਰੁਮਿਲੇਗੀਬਚੈਸਰਨਜੋਹੋਇ। ਦੋ
ਹਰਾਸਾਧਕਹਾਵੇਰਹਤਾਬਿਨੁਚੀਨੈਨਾਹੀਰੁ

٩٩٣

ਬਡਤੁਗਾਨਾ ਬਤੁਮਪੀਛੇਕਉਗਮੋਕਬਦੀ

ਦਾਰਦੇਹੋਗੇਸੋਯਾਟੂਰਬਾਬਾਬੋਲਿਆਰ
ਸਦਾਜਾਮਾਪਹੋਰੇਜਬੋਲਾਮਰੋਗਿੰਦਸੀਘਾ
ਕਹਾਵਉਤਬੋਲੀਸਖਕੋਰੇਸਰੁਕੇਸਾਧਾਰੀਘ
ਲਾਵਉਪਾਹੁਲਿਖੰਡੇਧਾਰੀ ੩ ਤਬੋਖਾਲਸਾ
ਪੰਥਚਲਾਉ। ਦਾਰਿਗੁਰੂਜੀਕੀਫੁਤੇਬਲਾ
ਉ। ਚਾਰਬਰਨਕੇਦੇਕੈਗੁਈ। ਪਾਂਚੇਸਸਤ
ਅੰਕਬਨਾਈ। ਕਲਜਗਹੋਸੀਕਾਲਾਬਾਣਾ
ਨਾਮਖਾਲਸਾਸਰਬਸਮਾਣਾ। ਅਦਰੰਗੇਕੇ
ਅਮਲਮੰਨਾਗਾ। ਉਪਜੇਖਾਲਸਾਅਪਰਮ

ਪਾਰਾ ੪ ਤਬੋਹੋਵੈ ਗਥਹੁਤ ਅਥਾਰੇ ਲੁਧ
 ਜੰਗ ਕਛ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰੇ ਬਹੁਤ ਬਰਖਨ
 ਲਉ ਭੁਧ ਕਰੇ ਗਾਗਰ ਦੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘਨ
 ਮਧਰੇ ਗੋ ੬ ਬਹੁਤ ਸੀਸ ਲਾਗੈ ਗੋਭ ਬੋਹਾ
 ਜਥਾਲ ਸੇਕਾਹੋ ਸੀਤ ਬੋਹਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜੀਤਿ ਗੋਪ
 ਜਾਬਾ ਪਾਛੇ ਐਰ ਦੇ ਸਕੇਰਾ ਜਾਗਰਿੰਦ ਸਤਾ
 ਨਉ ਤਰਕ ਉਜੀਤਾ ਪਾਛ ਮਕ ਉਜੀਤਿ ਗੋਸੀ
 ਤਾ ਪੁਰਾਸਾਨ ਜੀਤ ਜਥਾ ਮਾਏ ਕਾਬਲ ਕੀ
 ਪਾਰਾ ਮਲਚ ਲਾਏ ੭ ਐਰਾਨ ਜੀਤ ਮਰਥ

ਕਉਦੇਖਾਰਿ ਅਰਥਜੀਤਮਕਾਫਿਰਧੇਖਾਰਿ
ਅਕਾਜੀਤਮਾਵੈਗੇਯਕੈ ਬਹੁਨ੍ਹਮਦੀਨਾ
ਦੇਖਉਤਕੈ ੯ ਜੀਤਮਦੀਨਾਹੋਇਯੈਕਾਰ
ਵਹਾਰਿਗੁਰੂਕਾਰਿਉਚਾਰਾਸਕੁਮਲੇਛ
ਕਹੋਸੀਨਾਸਾਸੰਤਖਾਲਸੇਕਾਰੈਪਰਗਾਸਾ।
੧੦ ਪਸਪੰਛੀਨਗਨਗਯਪੇਗੇਮਾਨੁਖਬਰ
ਨਸਕੁਥਾਪਥਪੇਗੇਯਲਿਥਲਿਮਹੀਅਲਿ
ਜਪਾਰਿਅਕਾਲਾਵਹਿਗੁਰੂਯਪੋਤਨ੍ਹਾ
ਲਾ੧੧ ਸਰੈਪੰਥਖਾਲਸਾਹੋਸੀਅਉਗਮਜ

ਬੋਕੋਊਰਹਿਨਨਪਾਸੀ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂਕਾਜ
 ਪਸਨਜਾਪਾ॥ ਦੂਖਦਰਦਾਬਿਨਸੇਕੁਮਤਾਪਾ
 ੧੨॥ ਕਲਜੁਗਨਾਨਕਰਾਜਚਲਾਇਆ॥ ਘੁ
 ਰਿਦਰਗਾਜੋਪ੍ਰਭਤੇਲਿਆਇਆ॥ ਨਿਰਗੁ
 ਨਆਰਪ੍ਰਭਕੀਸਰਨਾਈ॥ ਨਾਨਕਦਾਸਪ੍ਰਭ
 ਰੇਦਨਭਾਈ॥ ੧੩॥

੧੬॥ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਬੋਲਦੁਗੁਰੂਅਮਰਦਾਸਜੀਕਾ॥ ਸਤਿਬਚ
 ਨੀ॥ ਸੇਤਵਾਰਿਕਿਤੇਜਾਦੁਹੋਵੈਤਾਪਨਖ

ਇਜਾਵੈ। ਸੋਮਵਾਰ ਕਿਤੇ ਜਾਏ। ਜੇਵੇਂ ਤਾਦਰਪ
ਨਦੇਖਤਰਨਾ। ਸੰਗਲਵਾਰ ਕਿਤੇ ਜਾਏ। ਜੇਵੇਂ
ਤਾਲੇਗੁਖਾ। ਇਜਾਵੈ। ਬੁਧਵਾਰ ਕਿਤੇ ਜਾਏ।
ਜੇਵੇਂ ਤਾਮਧਪੀਵੈ। ਵੀਰਵਾਰ ਕਿਤੇ ਜਾਏ। ਜੇਵੇਂ ਤਾ
ਦਹੀਖਾਏ। ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ਕਿਤੇ ਜਾਏ। ਜੇਵੇਂ ਤਾ
ਟੀਖਾ। ਇਜਾਵੈ। ਛੁਨਿ। ਛੁਨਿ ਵਾਰ ਕਿਤੇ ਜਾਏ।
ਜੇਵੇਂ ਤਾਸੇਧਾਲੁੰਦਾ। ਇਜਾਵੈ। ਸ਼ੁਧਕਚਨਗੁ
ਰੂਮਸਰਦਾਸਜੀਕਾਸਤਿਕਾਰਿ ਸੰਨਦਾ॥ १॥ ॥ ॥ ॥ ॥
१ ॥ ਜਿਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਬੇਲਣਾਸੀਗੁਰੂਮਸ

ਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਹੋਇਆ ਮੰਤ੍ਰ ਛਨਿ ਛਰਿ ਵਾਰਿ
 ਜੇ ਕੋਈ ਨਾਵੈ ਤਿਸ ਕੀ ਉਮਾਰਿ ਬਹੁਤ ਹੋਇਆ ਆ
 ਇਤਿ ਵਾਰਿ ਜੇ ਕੋਈ ਨਾਵੈ ਤਿਸ ਕੀ ਉਮਾਰਿ ਘਟੈ
 ਸੋ ਸਿਦਾਰਿ ਜੇ ਕੋਈ ਨਾਵੈ ਤਿਸ ਨੁਝਹ ਮਾਇ
 ਹੋਇਆ ਮੰਗਲ ਵਾਰਿ ਜੇ ਕੋਈ ਨਾਵੈ ਤਿਸ ਨੁਝਹ
 ਮਾਇ ਨੂੰ ਹੋਵੈ ਤੇ ਦਾਰੂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾਲਗੇ ਬਧਿ
 ਵਾਰਿ ਜੇ ਕੋਈ ਨਾਵੈ ਤਿਸ ਨਦ ਉਲਾਤਿ ਬਹੁਤ
 ਹੋਇਆ ਵੀਰ ਵਾਰਿ ਜੇ ਕੋਈ ਨਾਵੈ ਤਿਸ ਕਾ ਨੁਕ
 ਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੁਕਾਰਿ ਵਾਰਿ ਜੇ ਕੋਈ ਨਾਵੈ ਤਿਸ

ਦੇਸੀ ਰਿਕੋਈ ਨਾ ਆਵੈ ਸੁਕਰਦਾਰਿ ਜੇਕੋਈ
ਕਪੜਾ ਪਹਰੇ ਉਹੁ ਭੀ ਪਾਟਰਹੈ ਤੇਹੋਰ ਭੀ ਆਵੈ
१ ਛ ਨਿਛਰਦਾਰਿ ਜੇਕੋਈ ਕਪੜਾ ਪੜਾਵੈ ਪਹ
ਰੈ ਤਿਸ ਕਾ ਨੁਕਸਾਨੁ ਹੋਇ २ ਆ ਆਇ ਤਵਾਰਿ
ਜੇਕੋਈ ਕਪੜਾ ਪਹਿਰੈ ਤਾ ਉਹੁ ਭੀ ਪਾਟਰਹੈ
ਤੇਹੋਰ ਭੀ ਹਾਥਿ ਲਗੈ ३ ਸੋਮਦਾਰਿ ਜੇਕੋਈ
ਕਪੜਾ ਪਹਿਰੈ ਤਿਸ ਨੁਖਾਸਾ ਲੀਹੋਇ ४ ਸੰਗ
ਲਦਾਰਿ ਜੇਕੋਈ ਕਪੜਾ ਪਹਿਰੈ ਤਿਸ ਨੁਮਸੁਭ
ਹੈ ५ ਬਾਧਿਦਾਰਿ ਜੇਕੋਈ ਕਪੜਾ ਪਹਿਰੈ ਤੇ

ਸਨੂਦਉਲਤਿਰੇਇ ੬ ਵੀਰਵਾਰਿਜੋਕੇਈਕ
ਪਨ੍ਨਾਪਾਰਿਰੈਤਿਸਨੋਬਹੁਤੁਲਾਯੋ ॥੦੦੦॥

੧੯

੧੯ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਸਾਖੀਕੁਈਲਾਲੁ
ਜੀਕੀਤੀਸਰੀਪਾਤਸਾਰੀ ੩ ਗੁਰੁਅਮਰਦਾ
ਸਜੀਗੋਇਦਵਾਲਸੋਗੁਰੁਜੀਚੁਬਾਰੇਅੰਦਰ
ਬੈਠੇਸੋਆਪਹੁਰੰਗਾਵਿਚਬੈਠੇਸੋਗਇਕਸਾਮਾ
ਈਨੈਚੀਕਸਾਰੀਗੁਰੁਜੀਨੈਪਾਛਿਆਖਬਰ
ਲਵੇਕੈਸਾਸਬਦੁਹੋਇਆਯੋਗੁਰੁਜੀਕਬਚਨੁ

ਮੰਨਕਰਸਿਖਗਾਇਆਜਾਇਕੈਦੇਖੈਤਾਮਾਈ
ਬੁਢੀਰੋਵਦੀਹੈ। ਪੁਛਿਆਕਿਉਕੀਹੋਇਆ
ਹੈ। ਲੋਕਾਨੈਕਾਹਿਆਇਸਦਾਪੁਤ੍ਰਸਭਹੋਇਗਾ
ਇਆਹੈ। ਇਤਨੀਬਾਤਸੁਣਕੇਸਿਖਸਾਨਿਆ
ਇਆ। ਆਇਕੇਗੁਰੂਜੀਪਾਸਅਰਦਾਸਕੀ
ਤੀ। ਜੀਸਚੇਖਭਾਸਾਹਿਉਸਦਬੇਟਾਸਾਂਤਹੋਇ
ਗਇਆਹੈ। ਬਚਨੁਹੋਇਆਕਿਉਕਾਰੀਹੁਕ
ਮਸਾਤਿਹੋਇਆਹੈ। ਸਿਖਕਾਹਿਆਜੀਤੇਈ
ਏਕਰਕੈਸਾਂਤਹੋਇਆਹੈ। ਬਚਨੁਹੋਇਆ

ਜਿਚਰਤੀਕਾਅਸੀਜਾਂਤਿਚਿਰਕੋਈਪੜਦਾ
 ਨਉਲੋਕੇਨਾਰੋਵੇਗਾਪੜਆਗੈਮਾਤਾਪਤਾ
 ਦੇਨਾਮਰੈਗਾਨਾਇਹੁਬਚਨਹੋਇਆਅਤੇਠੇ
 ਰਗੁਰੂਜੀਨੈਤੁਈਏਨੂਪੰਜਰੇਵਿਚਬਾਲਕਦਾ
 ਰੂਪਕਰਕੇਪਾਇਆਹਬਾਂਵਿਖੇਹਥੇਨ੍ਹੀਆ
 ਪਾਈਆਪੋਰਾਂਵਿਖੇਬੇਨ੍ਹੀਆਪਾਈਆਪੀ
 ਜਰੇਵਿਚਪਾਇਕਰਕੈਦਕੀਤਾਕੋਈਕਾਦਿਨ
 ਬੀਤੇਤਾਕੁਈਲਾਲੂਬਾਸੀਤੁਲਿਵਾਅੰਦੀਗੁਰੂ
 ਜੀਦੇਦਰਸਾਨਿਨੁਆਇਆਨਾਇਕਾਰਿਅਰ

ਦਾਸਕੀਤੀਯੀਸਚੇਪਾਤਸਾਹਇਹੁਬਾਲ
ਕਬਹੁਤਦੁਖੀਹੈ। ਭੁਖਿਤੁਖਾਕਰਕੇਬਚ
ਨਹੋਵੇਤਾਇਸਨੁਪ੍ਰਸਾਦਿਦੇਵੀਮੇ। ਬਚ
ਨਹੋਇਆਕੁਈਪਹੁਚਾਇਦੇਵੇ। ਤਾਕੁਈ
ਲਾਲਹੁਬਿਯੋਨ੍ਹਕੈਉ। ਨੁਖਜਾਹੋਇਆਆ
ਖਲੁਲਗਾਇਸਨੁਛਡੀਮੇਯੀ। ਤਾਕੁਈਲ
ਲੂਦਾਬਚਨਸੰਨਕਰਛਾਡਿਆ। ਯਾਏਕੇਤੁ
ਰਿਆਤਾਏਹੁਬਚਨਕੀਤਾਗੁਰੂਜੀਨੈ। ਕੁਈ
ਲਾਲਏਹੁਤੇਈਆਹੋਈ। ਯਾਵਾਟੇਗਇਸ

ਸਪਾਤਿ ਦੇਸੁ ਚਥੇ ਇਕ ਧੋਬੀ ਕਪੜੇ ਧੋਇ ਦਾ
 ਜੀਓ ਜਤੇਈ ਦੇਕਹਿ ਆਗੁਈ ਮੈਨੁ ਰੁਖ ਲਗੀ
 ਤੇ ਮੈ ਸੇਤੁ ਰਿਆ ਨਾਹੀ ਜਾਦਾ ਤਾਗੁਈ ਲਾਲੂ ਕ
 ਹਿਆ ਸਪਾਤਿ ਚਲਤੈ ਨੂੰ ਖੰਡੁ ਖੀਰ ਬਹੁਤ ਦੇਵਾ
 ਗੋਓ ਜਕਹਿ ਆਮੇਗਾ ਰੋਜ ਨੁਏ ਬੇਈ ਹੋਤਾ
 ਗੁਈ ਲਾਲੂ ਦਾ ਕਹੁਤਾ ਓਹੁ ਜਾਇ ਕੈ ਧੋਬੀ
 ਨੂਚ ਨ੍ਰੀਆ ਤਾਗੁਈ ਕਹਿ ਆਏ ਹੁਤਾ ਬੁਕਾਰੇ
 ਇਆ ਤਾਂ ਦੇਇਤਿ ਨਘਨ੍ਰੀਆ ਤੇਓ ਪਗੀਤਿ
 ਉਤਰਿਆ ਤਾਗੁਈ ਲਾਲੂ ਨੂਵੇ ਖਾਲ ਕੇ ਧਪਰ

ਸਪਾਤਿ ਦੇਸੁ ਚਥੇ ਇਕ ਧੋਬੀ ਕਪੜੇ ਧੋਇ ਦਾ

ਭਰਕੇਲੋਹੂਦਾਪੀਤਾ। ਫੇਰਧੀਹਛੋਰੇਦਿ
ਗਇਆ। ਤੇਈਯਾਭਾਈਲਾਲਨਾਲਭਿਨਿਤ
ਰਿਆ। ਤਾਭਾਈਲਾਲਮਾਪੇਹੁਮਨਵਿਚਕ
ਹਿਆਏਹੁਤਾਬਰੀਬਲਾਇਹੈ। ਮੇਏਸਨੂਏ
ਹੋਭੇਜਨਕਿਥੇਖੁਲਾਵਦੁਹੈ। ਤਾਭਾਈਲਾਲਭਿ
ਸਨੁਕਾਹਿਆਭਾਈਯੇਮਾਸੀਯਾਦੁਦੇਤਾਗੁਰੂਜੀ
ਦੇਕੋਦਿਖਾਂਨੇਵਿਚੇਨਾਲਿਆਵਦੇ। ਚਲਤੇ
ਨੇਫੇਰਭਿਥੇਹੀਛਾਡਿਆਵਦੇਹਾਂਗੇ। ਓਹੁਕਹ
ਦੁਲਹਾਜੀਮੇਨੇਭਿਥੇਮਤਖਨ੍ਹੇ। ਤਾਭਾਈਲਾਲ

ਕਹਿ ਆਰੁ ਲਾ ਤੈ ਨੇ ਛਡ ਦੇਹਾਂ ਸਾਂ ਨੁ ਮੰਨੇ ਗਾ
 ਓ ਸਿ ਕਹਿ ਆਏ ਹੁ ਮੇਰਾ ਬਚ ਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਜਿ
 ਬੈ ਕੇਈ ਇਸ ਸਾਖੀ ਨੁ ਪੈ ਗਾ ਅਰਜਿ ਸਿਨੈ
 ਚਨ੍ਹ ਅਹੋਵਾਗਾ ॥ ਓ ਸਨੁ ਦੇਹੁ ਸਾਖੀ ਸੁਣਾਵ
 ਹੁ ॥ ਅਤਿ ਸਨੁ ਮੈ ਛਡ ਜਾਵਾਗਾ ॥ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਤੁ
 ਸਾ ਮੈ ਨੁ ਛਡਿ ਆਹੋ ॥ ਤੈ ਸੇ ਮੈ ਭੀ ਛਡਿ ਜਾਵਾਗਾ
 ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ੩ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ॥ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੰਨੀ ਜਥਾ ਸਕਾਤਿ ਦੇਈ ॥ ॐ ॥ ॐ ॥ ॐ ॥

੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਅਬਰਹਤਨਾਵਾ
ਪਾਤਸਾਹੀ ॥ ੧੦ ॥ ਲਾਲਦਰਿਆਈਓਦਾਸੀ
ਕੇਪ੍ਰਥਾਇਹੋਇਆ ॥ ਜੇਹਗਾ ॥ ਅਬਚਲਨ
ਗਰਬੈਠੇਗੁਰੂਮਨਮਾਹਿਕੀਆਬਿਚਾਰੁ ॥ ਬੇ
ਲਿਆਪ੍ਰਗਾਸਤਿਗੁਰੂਮੁਰਤਸ੍ਰੀਕਰਤਾਗਾ ॥
ਕਮਹੋਇਆਪਹਿਲਾਦਿਸਿੰਘਾਬਿਪਯਾਤਹੈ
ਗਾਇ ॥ ਨਿਕਟਬਲਾਇਆਗੁਰੂਜੀਲੀਤਾਕੰਠ
ਲਗਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪੰਥਚਲਾਇਓਜਗਤਮੇਗਰ
ਨਾਨਕਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਹਤਿਬਤਾਈਅੇਖਾਲੇ ॥

ਸਾਇਗੁਦੀਪਹਿਲਾਦਾ੩ਜੇਪਦੀਹੋਇਸਿਖ
 ਸਿਰਟੋਪੀਧਰੈਸਾਤਿਜਨਮਕੁਸਟੀਹੋਇਮਰੈ
 ਜੋਸਿਖਗਲਮੇਤਾਗਾਮੇਲੋਜੇਪਨ੍ਰਿਬਾਜੀਗ
 ਨਕਾਖੇਲੋਜਨਮਸੁਆਨਪਾਵੈਗੋਰੋਟਿਅਬੀ
 ਜੋਹਾਬਬਰੋਓਸਖੋਟਾਪਾਗਉਤਾਰਪ੍ਰਸਾਰਿ
 ਜੋਖਾਵੈਸੇਸਿਖਕੁੰਨੀਨਰਕਸਿਧਾਵੈ੪ਜੇ
 ਹਰਾਸੀਨਾਅਰਮਸੀਦੀਆਮੇਨਕੁਨੀਜੋਮਾਰਾ
 ਹੋਇਸਿਖਵਰਤਨਕਰੈਅੰਤਕਰੋਗਾਖੁਆਰਾ
 ਪਾਦਹਿਗੁਰੂਕੇਸੰਤਾਬਿਨੁਜਪੈਐਰੋਈਜਾਪਾ

ਸੋਸਾਕਾਤਿਸਿਖਸੁਲਨਾਹਿਬਾਚਤਸੀਸੁਖਆ
ਪਾਏਸੇਰਹੁਕਸਮਾਨੈਨਹੀਕਰੈਨਸਿਖਕੀਸੇਵਾ
ਸੋਬੀਰਜਮਲੇਛਕੋਪ੍ਰਗਟਪਛਾਨੇਭੇਵਾ॥
ਏਪਈ।।ਹੁਕਮਦੇਖਕਾਰਨਹੀਗਾਖੇਗੋਲ
ਕਰੋਪਸੀਥਿਆਸੁਖਭਾਖੇਕਾਰਭੇਟਸੁਖਮਨ
ਤਚੁਗਾਵੈ।।ਸੇਸੋਸਿਖਗੁਰੂਨਹੀਭਾਵੈ।।ਟੂਟਿਪ
ਰੋਮਾਇਆਕੀਫਾਸੀ।।ਗੁਰਮਤਾਟਿਰੈਲਖ
ਚੋਗਸੀ।।ਸੋਬੀਰਜਮਲੇਛਕਾਭਾਨਾਸੁਖੁਰੁ
ਈਪ੍ਰਲਾਦਿਸੁਭਾਨਾ॥ਦੇਹਗਾਗੁਰੂਖਾਲ

ਜੇਆਦਿਲੋਜੋਬਾਪੋਜਗਮੋਹਿਸੋਸਾਕਤਨਰ
 ਕੀਸਦਾਇਨਸਭਕਰੈਜੋਧੋਹਾਦਸੂਹੇਅੰਬਰ
 ਪਹਿਰਕਰਮੁਖਨਾਸੇਨਸਦਾਗਲਹੇਤਾਨੁਨਾ
 ਸੀਸਪਾਰਿਸੁਟੀਐਨਰਕਮੰਝਾਗਾ੧੦ਬਿਨੁਲ
 ਪੁਜਾਪਪਨ੍ਰਬਿਨੁਜੋਜੋਵੈਪ੍ਰਸਾਦਿਸੋਬਿਸ
 ਟਾਕਾਕ੍ਰਿਮਹੋਇਤਨਮੁਗਦਾਇਓਬਾਦਾ੧੧
 ਜੋਪਦੀਪ੍ਰਾਤਕਾਲਗੁਰਗੀਤਨਗਾਏਸ
 ਹਿਰਾਸਿਬਿਨਾਪ੍ਰਸਾਦਿਜੋਖਾਵੈਬਾਹਰਿਮੁ
 ਖੀਸਿਖਜਗਜਾਨੇਸਰੁਦਰਤਨਤਿਸਮਿਖਿ

ਆਮਾਨੋਲਾਖਚਉਹਾਸੀਕ੍ਰਮਤਾਫਿਰੈਯਦਰ
ਵਾਰਯਗਯਨਮੇਮਰੈਗੁਰਬਚਨਾਸਉਟੁ
ਟਾਯਾਇਯਦਰਗਹਿਤਕੋਮੇਲੇਸਯਾਇ॥੧੨
ਦੋਹਰਾਅਕਾਲਪੁਰਖਕੋਛਾਡਕਾਰਿਕੁਯੇ
ਦੇਵਕੋਈਸੋਗੁਯਨਮਯਨਮਕ੍ਰਮਤਾਫਿਰੈ
ਲਹੇਨਸੁਖਕੀਠਿਗ॥੧੩॥ਪਾਹਨਕੀਪੁਯਾਕ
ਰੈਸਿਖਾਬਿਨਨਿਵਾਵੈਸੀਸਾਸੋਸਾਕਤਨਿ
ਗੁਰਾਸਦਾਮਾਰਿਆਸੀਯਗਦੀਸਾ॥੧੪॥ਕ
ਰੀਬਾਪਨਾਯਾਸਕੀਸੋਹਿਆਪਨੇਹਾਥਾਯਿ

ਨਕਾਸਮਸਰਜੋਕਰੈਤਰਤਾਵੈਕੁਲਸਾਥਾ ੧੫॥
 ਝੋਪਈਗੁਰਨਾਨਕਗੁਰਅੰਗਦਬੀਸਾਗੁ
 ਰਮਮਰਦਾਸਤੀਨੋਕੀਅੰਸਾਗੁਕਮਦਾਂਨਸਿਖ
 ਜਾਕਉਦੀਆਗਤਿਨਕੁਲਸਥਾਨਿਵਾਸਮੇਕੀ
 ਆਗਤਿਨਕਉਦੇਖਦੁਰੇਸਿਖਕੋਈਤਾਕੀ
 ਮੁਕਾਤਿਮੂਲਨਹਿਹੋਈਝੋਥਾਪੋਤਿਨਕੀਕ
 ਰੈਪੁਜਾਗਮਾਨਦੇਵਕੁਮਕਾਟੈਦੂਜਾ ੧੬॥
 ਹਗਾਕਾਰਕੁਟਸੁਖਮਨਤਕਰਿਝੋਸਿਖਮਨ
 ਕੁਮਾਇਸੋਪਾਪੀਸਾਕਤਸਦਾਬਿਕਫੁਪੋਰੇ

ਇਤਾਹਿ ੧੭ ਕੁਨੀ ਮਾਗਮਸੰਦ ਕਾਮੀ ਨੇ ਕਾਪੁ
ਸਾਹਿ ੭੮ ਲੇਝਾਇ ਨ ਕੇਹਾ ਬਿਕਾਤ ਨ ਮਗਵਾ
ਵੈਬਾਦਾ ੧੮ ਛਾਡੀ ਸਿਖ ਨ ਕੇਚਰ ਨ ਕੋਲ
ਦੇ ਪੰਥ ਜੋਹੇਗਾ ਅਮੇਥੈ ਉਥੈ ਦੁਖ ਲਹੈਗਾ ਗੀਸ
ਖਨ ਕਾਚੇਗਾ ੧੯ ਚੋਪਈ ਮਨੀ ਗੋਰ ਦੇਵਲ
ਜੋਆਨੈ ਪਰਪੰਥ ਨ ਕੇਉ ਚਬ ਖਾਨੈ ਸੋਸਾਕ
ਤਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਹਿ ਛਾਸ ਪਰਿਓਤ ਮਕੀਰ
ਰਫਾਹੀ ਹੋਪੀ ਦੇਖ ਨਿਵਾਵੈ ਸੀਸਾ ਸੋਸਿਖ ਨ
ਰਕੀ ਬਿਸਵੇ ਬੀਸਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਜੇਵ

ਕਰੈ। ਜੋਸਿਖਸਕਲਬੀਸਲੇਤਰੈ। ੨੦ ਦੋਹਰਾ
 ਗੁਰੂਖਾਲਸਾਮਾਨ੍ਰਿਏਪ੍ਰਗਟਗੁਰਕੀਦੇਹ
 ਜੋਸਿਖਮੋਮਾਲਬੋਚੈਏਯੋਯਾਦਿਨਹੀਮਹਿ
 ਲੇਹਿ। ੨੧ ਕਾਂਨਕਟੇਅਰਿਤਰਕਕਾਕਰੇਨਮੁ
 ਲੁਬਿਸਾਹਾਜੋਸਿਖਸੋਹਿਤਨਕਰੈਪਰੇਨਰ
 ਕਕੇਮਾਹਿ। ੨੨ ਸਾਤਿਗੁਰਕੀਬਾਣੀਬਿਨ
 ਰਸਨਾਯੋਯੁਹੋਗੁ। ਸੋਮਾਰਿਅਾਤਗਦੀਸ
 ਕਾਪਰੇਨਰਕਮਧਘੋਰ। ੨੩ ਚੋਪਈਛੇਦ
 ਰਸਨਕੀਜੋਮਤਧਾਰੈ। ਸਕਲਕੁਟੰਬੁਲੇਨਰ

ਕਸਿਪਾਰੈ ਬਾਣਗੁਰੂਸਿਖ ਨਕੀਸੇਵਾ ਸੀਮਿ
ਆਮੋਨੇਸੁਰਨਰਦੇਵਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਮੂਰ
ਤਦੇਹਾ ਪ੍ਰਗਟ ਅਕਾਲ ਬਾਲ ਸਾਦੇਹਾ ਅਮ
ਰੰਚ ਕਸਿਪਿ ਆਨੁ ਹਿਰਾਖੀ ਗੁਰਨਾਨਕੁ
ਰਮੰਗਦ ਸਾਖੀ ੨੪ ਜੇਹੇਹਾ ਲੇਣਾ ਦੇਣਾ
ਸੇਆਨੁ ਸੇਵ ਸਰੂਪੁ ਆਮੋਰਦੇਵਾ ਇਉ ਮਾਨੀਐ
ਜਿਉ ਬਾਹੁ ਕੀ ਮੂਠਾ ੨੫ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਬ
ਚਨੁ ਸਿਉ ਪ੍ਰਗਟ ਚਲਾਇਓ ਪੰਥਾ ਸਰੂਸਿਖ
ਨਕਉਇਉ ਕਹਿਓ ਗੁਰੂਮਾਨੀ ਓਗੀਥਾ ੨੬

ਬਾਪ ਚਲਿ ਓਤ ਗਤ ਮੋਤਿ ਨਹ ਨਿਵਾਵਹੁ ਮਾਥਾ
 ਫਾਹਿ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਬਿਨੁ ਮਿਥਿਆ ਸਾਰੀ ਗਾਥਾ
 ੨੧ ਓਤ ਪਈ ਨਾ ਸਿਖ ਨ ਕੋ ਸਿਖ ਅੰਗਿ ਮੁੜਦੀ ਨਾ
 ਕੋਟ ਅਸਮੇਦਤ ਗਫਲੁ ਲੀਨਾ ਜੋ ਗੁਰ ਕੀ
 ਬਾਉ ਸਿਖ ਲਾਵੈ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਪਦਾਰਥੁ
 ਪਾਵੈ ਚਾਪੀ ਕਰੈ ਮਲੈ ਸਿਖ ਨ ਕੇ ਚਰਨਾ ਜਲਮ
 ਕੰਕਰ ਵਸਤਾ ਹਿਨ ਪਰਨਾ ਕਰੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਿ
 ਖਨੁ ਮੁਖ ਪਾਵੈ ਅਤਿ ਸਸਿਖ ਕੇ ਗੁਰ ਵਾਰਨੇ ਜਾ
 ਵੈ ੨੨ ਓਤ ਗੁਰ ਸੰਮਤ ਸਤਾਰੈ ਸੈ ਰੁਏ ਅਵ

ਰਬਦੰਤਾਨਿਹਾਗਮਾਘਵਦੀਬਿਤਪੰਚਮਿ
ਵੀਰਵਾਰਸਭਵਾਰਾ੨੯੯ਰਹਿਰਾਸਸਮੇਸਿਖ
ਹੁਕਮਕੋਪਨੈਪ੍ਰੀਤਸਤਕੁਇਆਸਹੰਸਕਾਰ
ਸਨਾਰਟੈਪ੍ਰਗਟਮਿਲੇਮਹਿਆਇ। ੩੦੫ਚੋਪਈ
ਬਚਨਪ੍ਰਤੀਤਰਖੈਸਿਖਕੋਈ। ਤੈਸੇਈਫੁ
ਲਪਾਪਤਹੋਈ। ਗੁਰਕੇਬਚਨਗੁਰਕੀਮੂਰ
ਤਾ। ਮੁਕਤਕੁਗਤਵਰਸਾਰੇਪ੍ਰਗਤਾ। ਰਹਉ
ਰਹੋਸੇਈਸਿਖਮੇਗਾ। ਉਹੁਸਾਹਿਬਹਉਉਸ
ਕਾਚੇਗਾ। ਕਰੈਅਕਾਲਪ੍ਰਗਪ੍ਰਕੀਆਸਾ। ਯ

ਨਮਾਮਰਨਕਟਡਾਰੈਫਾਸਾ ੩੧ ਜੇਹਗਾ।
ਸਤਮਕਾਲਸੀਵਾਹਿਗੁਰੂਪਰਮਬੀਜਇਹ
ਮੰਤ੍ਰਾਸਰੂਸਿਖਨਕੋਬਚਨਾਇਹਕਾਰਿਓਆ
ਦਅਰਅੰਤਾ ੩੨॥ ਇਤਸੀਰਹਤਨਾਮਾਸੀ
ਪੂਰਨਾਪਨ੍ਨਤੇਸਨਤੇਗਹਤਗਹਤੇਮੋਖਮੁਕ
ਤਲਹੀਤੇ

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਚਨਿਕਿ
ਨਬਿਲਾਸਸੀਮੁਖਵਾਕਪਾਤਸਾਹੀ ੧੦॥ ਏ
ਕਸਮੇਹਕਮੁਹਾਇਆਲੈਵਾਤਾਖਲਸੇਵਿਚਾ

ਦੇਣਾ ਤਾ ਖਾਲ ਸੇ ਵਿਚਾ ॥ ਖਵਾਵਣਾ ਤਾ ਖਾਲ ਸੇ -
ਵਿਚਾ ॥ ਖਵਾਣਾ ਤਾ ਖਾਲ ਸੇ ਵਿਚਾ ॥ ੧ ॥ ਏਕ ਸਮੇ ਹੋ
ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਬੋਲੇ ॥ ਪੀਰ ਕਿਆ ਮਰਿ
ਮੀਰ ਕਿਆ ਸਭ ਤਰਵਾਰ ਕੇ ਤਲ ਪਰੇ ਗਾ ॥ ਮ
ਸਾਡੇ ਖੜਗ ਫਤੇਹੇ ॥ ੨ ॥ ਏਕ ਸਮੇ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜਿ
ਸਦੇ ਸਿਰ ਪਗ ਨਾ ਹੀ ਕੋਲ ਤਲਵਾਰ ਨਾ ਹੀ ਫਿਟੇ
ਮੁਹ ਤਿਸਦਾ ॥ ੩ ॥ ਏਕ ਸਮੇ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਜੇ ਸੀਦਾ
ਤੀ ਨੂਕੇ ਚੀਲਦਾਈ ॥ ਤੇਹਾ ਸਿਰ ਭੁਦਕ ਰਾਇ ਮ
ਠਾ ਏਕ ਸਮੇ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਚਿਟਾ ਵਾਲ ਪੈਲਾ ਸਿੰਘ ॥

ਜੇਹਾਇਕੁਧੋਲਾਕਢਾਇਆਤੇਹਾਹਿਕਾਸਿਖਮਾ
 ਰੇਦੀਹਤਿਅੰਤੋਧੋਲਾਸਿਘਦੂਰਨਹਿਕਰਾਵ
 ਨਾਪਾਇਕਸਮੇਅਰਦਾਸਹੋਈਜੀਸਚੇਪਾਤਸਾ
 ਹੁਦਰਸਨਕਰਕੇਬਹੁਤਲੋਕਉਠਗਏਹੈਨਾਹੁ
 ਕਮਭੋਆਸਬਦਕਾਸਿਖੁਕੋਈਨਹੀਗਾਇਆ
 ਗਏਹੈਚੀਥੜੀਏਸਰਬਤਕਾਰਿਜਕਮੇਏਖੈ
 ਰਖਿਆਹੈਆਵਨਗੋਚਾਕਰਖਾਗਾਘਾਇਕਸਾ
 ਮੇਅਰਦਾਸਹੋਈਜੀਸਚੇਪਾਤਸਾਹਸਾਕਤਲੋ
 ਨਾਖਦੇਹੈਨਾਜੇਸਿਘਦਾਮਜਬਕੇਹੈ

ਬੁਦਰਿਗਾਇਤਰਪਣੁਸਿਗਾਧੁਦਾਕੁਮਣੁ
ਨੁਨਹੀਮਨਦੇਹੁਕਮਹੋਮਾਨਉਸੈਖੋਸਤਾਮਾ
ਰਿਮਾਹਿਦੁਦੇਸਿਗਾਨੈਸੈਖੋਸਤਾਮਾਰਿਮਾਤੁਰਕ
ਦੇਸਿਗਾਮਾਸਤੋਤੋਤੋਨਿਮਾਰੇਹੋਨਿ॥ਏਕਸਮੇ
ਵਾਹਿਗੁਰੂਲਿਗਾਰਥੇਠੇਥੇਹੁਕਮਹੋਮਾਮੇਕਿਸੇ
ਨਾਲਵੈਰਨਾਹੀ॥ਕਿਸੇਨਾਲਦੇਸਤਨਾਹੀ॥ਜ
ਤਰਾਮਜਦਗੀਕਰੇਗਾਤਿਸਨੁਵਖਕਢਗਾ
॥ਏਕਸਮੇਅਧੀਰਾਤਸੀਸਾਹਿਬਬੋਲੇ॥ਨਿਭੇ
ਬੰਦਖੋਈ॥ਤਿਤੋਮਤੋਰੋਈ॥ਜਿਤੋਬੰਦਖੋਈ॥

ਧੀਤਿਤੋਸਿਧਲਾਧੀ ਦਾਸਾਖੀ ਇਕਸਮੇਅਰ
 ਦਸਹਈਜੀਸਚੇਪਾਤਸਾਹੁਚੇਦਨਮੇਲਗੁਰ
 ਸੰਪਾਨਾਲਭੁਰਿਆਹੁੰਦਾਹੈਸੋਲੇਦੇਰੋਨਸੋਇਸੋ
 ਕਿਉਕਾਰਿਲੇਦੇਹੈਨਾਹੁਕਮਹੋਮਾਮਸਾਡੇਦੇਸ
 ਦਾਸਾਣਵੀਕਰਵੀਕਮਾਣਖੇਚਣਵਾਲਾਉਸ
 ਦੇਸਜਾਕੇਚੇਦਨਮੇਲਗਾਰਦੇਖਦਾਹੈਪਰਚੇ
 ਦਨਨਾਲਸਪਤਪਤਲਪਟੇਹੋਏਹੈਨਾਤਾ
 ਉਹਤੀਰਕਸਕੇਚੇਦਨਨੂਲਾਇਦਾਹੈਜਿਤ
 ਨੇਸਪਚੇਦਨਨਾਲਹੈਨਾਤਿਤਨੇਉਸਦੇਪਿਛੇ

ਪਉਦੇਹੈਨਾਜੇਉਹੁਨਿਕਲਗਾਇਆਤਾਉਹੁ
ਏਦਨਮੇਲਾਗਾਰਨੁਲੇਆਇਆਜੇਉਹੁਸ
ਪਾਕੀਹਦਮੀਦਰਿਰਹਿਆਤਾਉਹੁਸਪਾਹੀ
ਖਾਧਾਸਾਕਤਸੇਵਕਬ੍ਰਹਮਣਪਤੀਸੇਸਪਤੀ
ਨਮੇਲਨਾਤੀਕਰਨਾ१੦ਏਕਸਮੇਹੁਕਮਹੋਆ
ਕਮਾਰਿਜਕਹੈਨਾਬਿਰੋਜਕੋਈਨਹੀ१੧ਏਕ
ਸਮੇਹੁਕਮਹੋਆਟਕਾਕਟੇਰੀਕਾਮਰੀਕਾਗ
ਦਕਰਦਕਮਾਣਾਤਉਲਗਨਾਹੀਛਿਡੀਮੇ
ਜਉਲਉਘਦਮੇਪਾਨਾ१੨ਏਕਸਮੇਦਨਸਿ

ਘਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਸ ਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਰਬਤਸਿ ੧੯੩
ਖਾਸੀ ਕੇ ਸਰਖੇ ਹੈ ਨਿਸਿਖਾ ਆਖ ਦੇ ਹੈ ਨ ਬੋਦੀ
ਮਾਰਿ ਹੁਗੁਣਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੀ ਮਾਰ ਖੀ ਮਾਹੋਈ
ਮਾਹੋ ਨਾ ਸਿਖਾਤ ਜਾਰਾ ਚਹੁ ਸਿਰੀ ਕੇ ਸਰਖੇ ਹੈ
ਨਾਤਾ ਬਲਤ ਮਲੁਕੀ ਬੋਹੁ ਰਖ ਰਾਮੋ ਰਛਛ
ਰਕਰਦਾ ਸੀ ਚਹੁ ਬੋਲਿ ਮਾਜੀ ਦਾ ਨ ਸਿਖ ਕੂ
ਰੁ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਸਿਖਾ ਕੇ ਸਨ ਹੀ ਰਖੇ ਤਾਵਾਰ
ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਖ ਬੋਲੇ ਨਾਵੇ ਇਸਰਬਤਸਿ
ਸਿਕੇ ਸਰਖੇ ਹੈ ਨਾ ੧੩ ਸਾਖੀ ਏਕਸ ਮੇਵਾ ਹਰੁ

ਰੂਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘਬੋਲੇਜੇਅਸਾਡੇਹਥਥੇਵਹੈਸੇ
 ਸਪਦੀਮਣਹੈਅਰਦਾਸਹੈਈਜੀਸਚੇਪਾਤ
 ਸਹਮਣਸਪਦੇਸਿਰਵਿਚਹੈਈਹੈਜਿਲੇਦੇ
 ਨਸਕਿਉਕਰਿਲੇਦੇਹੈਨਾਹੁਕਮਹੈਮਜੇਮੁਦ
 ਰਦੇਵਿਚੜਾਪੁਹੈਤਿਥੈਮਦਮੀਜਾਹਾਜਾਵਿਚ
 ਪੇਕੇਜਾਦਾਹੈਓਸੜਪੁਉਤੇਗੋਹਕੀਛਾਈਖ
 ਲਾਰਤਾਹੈਜਦਓਹੁਸਪਾਮਾਵਦਾਹੈਤਾਓਹੁ
 ਸਪੁਮਣਕਢਸੁਟਦਾਹੈਖੇਲਣਵਸਤੇਅ
 ਣਛਾਈਵਿਚਧਧਜਾਦੀਹੈਤਬਓਹੁਸਪਾ

ਸ

ਗਠਿ ਰਕੇ ਮਰਜਾ ਦਾਹੈ ॥ ਜਦ ਓਹੁ ਮਾਦਮੀੜਾ ੧੯੪
ਪੁਤੇ ਜਾ ਦਾਹੈ ॥ ਜੇ ਦੇਖ ਦਾਹੈ ਓਹੁ ਸਪੁ ਮਾਮਾਹੈ ਤਾ
ਓਹੁ ਮਾਦਮੀ ਮਨੁ ਮਰੇ ਲੇਖਾ ਦਾਹੈ ਛੁਟੀ ਵਿਚੇ
੧੪ ਸਾਖੀ ॥ ਇਕ ਸਮੇ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਲਾਲਾ ਰੂਮ
ਜੇਹੈ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕਾ ਮਰਦਾਨਾਹੈ ਸੀਸੇ
ਏਹੈ ॥ ਤਾ ਮਾਰਦਾ ਸੋਹੈ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ
ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਪੁਤਰ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾ ਹੁਕਮ ਹੋਆਇ
ਸਦੀ ॥ ਇਸ ਤੀ ਦਾ ਫੁਲ ਸੜ ਗਇਆਹੈ ॥ ਵੀ
ਮਾਹੁ ਹੁਕਮੇ ਤਾ ਹੋਕਸਾ ॥ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਪੁਰ

ਦੇਵਾਸਤੇਵੀਆਹਦਸਦਸਕੀਚਨਤਉਭੀਬੋੜੇ
ਤੇਨਾਪੁਤ੍ਰਧਨਸਾਰਾਹੈ ੧੫ ਏਕਸਮੇਹੁਕਮੇ
ਆਦਾਨਸਿੰਘਮਸਾਡੇਪਾਸਖੜਾਹੈਮੇਰਛਰੁਕ
ਰਦਾਹੈਪਰਤਿਨਰਧਏਮਹੀਨਾਹੈਸਾਜੇਰਧ
ਈਏਵੀਹੜੀਤੋਹਦਸਤਾਮੇਜਾਣਾਜਿਖੜਾਹੈ
ਵੈਆਇਆਵਡੀਸਬਲਾਹੈ ੧੬ ਏਕਸਮੇਵਾ
ਬਿੰ ਹਗੁਰੂਗੁਰੂਦਸਿੰਘਜੀਬੋਲਾਤੇਤੇਨਾਲਕਹੁਤੇ
ਤੇਵਾਹਗੁਰੂਜੀਕੇਖਾਲਸੇਜੀਕੀਛਤੇਹੈ ੧੭ ਸਾ
ਖੀਏਕਸਮੇਮਰਦਾਸਕੀਤੀਦਇਆਸਿੰਘ

ਠਗਸਜੀਸਚੇਪਾਤਸਾਹਿਦਾਨਸਿੰਘਮਜੁਸਾ
 ਲਣਕਾਤਾਮਾਜਨਾਦਰਾਨੁਨਹੀਖਿਲਾਇਮਾ
 ਦਇਸਾਸਿੰਘਮਰਦਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤ
 ਸਹਿਕਸਾਈਰਾਤੀਸਾਲਣਛੁਰੀਕਾਕੁਠਾਬ
 ਕਰਲਿਗਰਪਾਇਦਾਹੋਭਟਕਾਨਾਹੀਕਰਦਾ
 ਹੁਕਮੁਹਮਾਦਾਨਸਿੰਘਤੂਜਾਇਕਸਾਈਨੂਕਹੁ
 ਜੇਲਿਗਰਦਸਤੇਸਾਲਣਾਬਕਰਾਭਟਕਾਕਰਾ
 ਇਮਕਰਾਜੇਭਟਕਾਨਾਕਰੇਗਾਤਾਮਪਣਕੀਭਾ
 ਥਾਵਗਾਹੁਕਮੁਹਮਾਜੇਤੇਰੇਪਰਕੋਈਮਿ

ਹੁਕਮੁਹਮਾਦਾਨਸਿੰਘਤੂਜਾਇਕਸਾਈਨੂਕਹੁ
 ਜੇਲਿਗਰਦਸਤੇਸਾਲਣਾਬਕਰਾਭਟਕਾਕਰਾ
 ਇਮਕਰਾਜੇਭਟਕਾਨਾਕਰੇਗਾਤਾਮਪਣਕੀਭਾ
 ਥਾਵਗਾਹੁਕਮੁਹਮਾਜੇਤੇਰੇਪਰਕੋਈਮਿ

ਜਮਾਨਾ ਆਵੈ ਤੁਰਕਤਾ ਛੁਰੀ ਕਾ ਕੁਠਾ ਖੁਰਾਹੁ
ਕਮੇ ਹੋਤਾ ਕਾਸੀ ਈਸਵਰ ਬਕਰਾ ਲਿਗਾ ਰੁਖੁ
ਦਾ ਮਾਣੁ ਖੜਕੀਤਾ ਝਟਕਾ ਹਵਨ ਲਾਗਾਹੁ
ਕਮੇ ਹੋਇ ਮਾਥੈ ਸਾਲੀ ਨੂਸਿ ਖਾਖਾ ਲਮੇ ਦਿਅੰ
ਖਵਣਾ ਨਹੀ ਝਟਕੇ ਬਰੈ ਰਾਗ ੧੮ ਏਕ ਸਮੇ ਹੁਕਮ
ਹੋਇ ਮਾਏ ਕਾ ਦਸੀ ਕਾ ਬਰਤ ਨਹੀ ਰਖਣਾ
ਬਹੁ ਬਰਤ ਨੇ ਮਕੁਰ ਮਹੈ ੧੯ ਏਕ ਸਮੇ ਹੁਕਮ
ਹੋਇ ਮਾਤ ਬਹੁ ਮਣਕੇ ਸਿਖਾ ਪਾਣੀ ਨਹੀ ਦੇ
ਵਣਾ ਜੋ ਕਿਛੁ ਖੁਲਾ ਵਣਾ ਸੇ ਸਿਖ ਨਾ ਜਿਨ

ਦਾਖਾਧਾਜੀਮਦਾਤੇ ੨੦ ਹੁਕਮਤੋਆਕਾਠਕੀਮੰ
 ਲਾਗਲਨਹੀਪਾਵਣੀਜਾਇਕਦਾਣਾਬਾਇਪਦੈ
 ਤਾਂਹਜਾਰਦਾਣਕਾਠਗਲਵਿਚਿਪਦੈਮਾਲਾ
 ਕਾਠਕੀਨਹੀਪਾਵਣੀ ੨੧ ਏਕਸਮੇਮਾਰਦਰ
 ਸਕੀਤੀਮਿਹਰਸਿਘਕੁਟਵਾਲਪੇਸਦਸਤਜੀ
 ਸਚੇਪਾਤਸਾਹਪਾਕੀਨਈਪਾਕਸਹਿਬਮਸੁਦਾ
 ਰਹਾਇਕੇਸਿਪਾਹਸਕੁਰੋਪਵਿਦਰੋਸਿਰਦਮਦ
 ਰਸਹਿਰਮਾਰੀਮਨਿਜੇਧਿਪਦੈਤਾਕਾਜੀਪੀਰ
 ਮਹਿਮਦਪਾਸਬੈਠਾਬਾਸਬੈਲਿਮਾਜੀਪਾਤਸਾ

ਹਰਗੀਬਨਿਵਾਜਬਾਦਸਾਹੀਨਲਨਹੀਬਿਗਾ
ੜਨੀਹੁਕਮਹੋਮਾਜੇਕਾਜੀਸਹਿਰਮਾਰਿਮਾਮ
ਰਜੁਬਾਦਸਾਹਦੇਤੁਰਤਪਹੁਚਦੀਹੈਤਾਕਾਜੀ
ਦੁਪਕਰਿਗਹਿਮਾਰਾਹੁਕਮਹੋਮਾਮਿਹਰਸਿੰਘ
ਪੇਡਾਮਰਦਰੀਮਾਉਮਾਸਤੇਮਸਤੇਤੁਰਿਮਾਜਾਵ ੦
ਹੈਕੜਾਹੁਕਮਹੋਮਾਦਸਾਮਵਤਾਰੀਰਾਜਾਰਾਮ
ਮਾਇਮਾਦੈਤਮਾਰੇਧਾਇਹੁਕਮਸਬਾਇਮਾਮਿ
ਹਰਸਿੰਘਹੁਕਮਸਤਹੈ੨੪ਏਕਸਮੇਹੁਕਮਹੋਮਾ
ਜੈਸਾਤਮਾਕੁਛਕਿਮਾਤੇਭਧਰਕਰਦਾਇਮਾਜੇਹੀ

ਗਲਾਇਚਾਛਿਗਾਈਤਿਹਾਤੁਰਕਕੇਹਮਾਮਨਤਾਥਾ
 ਫੇਬਚਨਏਕੇਜੇਤੈਨੀਨਹੀਕਮਾਵਣੇ੨੫ਇ
 ਕੰਸਮੇਹੁਕਮਹੋਆਜਿਸਦੇਹਬਛਲਾਮਰਛਾਪ
 ਨਹੀਜੋਕੰਬਖਤਹਬਹੋ੨੬ਹੁਮਕਹੋਆਜਿਸ
 ਦੇਹੁਬਲੇਹਦਾਛਲਾਹੋਤਿਸਨਕਿਛੁਪੋਹਨਹੀਸ
 ਕਦਾਛਲਾਛਾਪਹਬਰਖਣਾਜਥਾਸਕਤਹੋਵੇ
 ੨੭ਏਕਸਮੇਹੁਕਮਹੋਆਚਉਕਾਗੋਹਕਾਨਹੀਪਾ
 ਵਣਾਚਉਕਾਮਟੀਕਪਵਣਾ੨੮ਹੁਕਮਹੋਆ
 ਟੇਹੋਨਲਰੇਟੀਨਹੀਪਕਾਵਣੀਜੇਲਕਵੀਰੁਰੁ

ਨਾਹੈ ਤਾ ਕੁ ਖਿਆ ਭੀ ਨਹੀ ਰਹਾਇ ਕਾਮ ਧਲ
ਕਰੀ ਪਾਇ ਲੈਣੀ ਪੀਛੋ ਗੋਰੇ ਬਾਲੇ ੨੯ ਬੋਲੇ
ਭਾਈ ਦਾਤਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ਸੀ ਦਾ ਹਿਗੁਰੂ ਜੀ
ਕੀ ਛਤੇ ਹੈ ਸਾਖੀ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਇ
ਪੜੇ ਤੇ ਸੁਣੇ ਤੇ ਮੋਖ ਮੁਕਤ ਲਹੇ ਤੇ ਸਿਮਤਾ

੧੬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਬੋਲਣਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ
ਦਾ ਸਿਰੀਕਾ ਹੋਇਆ ॥ ੨ ॥ ਛਾਨਿ ਛਾਨਿ ਦਾ ਰਿਜੇ ਕੇ
ਈ ਨਾਹੈ ਤਿਸ ਕੀਉ ਮਰਿ ਬਹੁਤੁ ਹੋਇ ॥ ਮਾਇ ਤਿਉ
ਰਿਜੇ ਕੇ ਈ ਨਾਹੈ ਤਿਸ ਕੀਉ ਮਰਿ ਬਹੁਤੁ ਹੋਇ ॥

੧੭ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਚੋਪੜੀਆ ਲਿਖਮਤੇ
 ਮੋਤਵਾਰਕਾਬੀਚਾਰਾਉਦੇਗਚਾਰਪੜੀਆਚਾ
 ਲਚਾਰਪੜੀਆਲਾਭਚਾਰਪੜੀਆਮੀਮ੍ਰਿਤ
 ਚਾਰਪੜੀਆਕਾਲਚਾਰਪੜੀਆਸੁਭਚਾਰਪ
 ਰੀਆਰੋਗਚਾਰਪੜੀਆਉਦੇਗਚਾਰਪੜੀਆ
 ਸੋਮਵਾਰਕਾਬੀਚਾਰਾਮੀਮ੍ਰਿਤਚਾਰਪੜੀਆਕਾ
 ਲਚਾਰਪੜੀਆਸੁਭਚਾਰਪੜੀਆਰੋਗਚਾਰਪ
 ਰੀਆਉਦੇਗਚਾਰਪੜੀਆਕਾਲਚਾਰਪੜੀਆ
 ਮੀਮ੍ਰਿਤਚਾਰਪੜੀਆਲਾਭਚਾਰਪੜੀਆਮੀਗ

ਲਵਾਰਕਾਵੀਚਾਰਗਰੋਗਚਾਰਪ੍ਰੀਤਮਾਉਦੇਗਚਾਰ
ਪ੍ਰੀਤਮਾਚਾਲਚਾਰਪ੍ਰੀਤਮਾਲਾਭਚਾਰਪ੍ਰੀਤਮਾ
ਮੰਮ੍ਰਿਤਚਾਰਪ੍ਰੀਤਮਾਕਾਲਚਾਰਪ੍ਰੀਤਮਾਸੁਭਚਾਰ
ਪ੍ਰੀਤਮਾਰੋਗਚਾਰਪ੍ਰੀਤਮਾਬੁਧਵਾਰਕਾਬੀਚਰ
ਲਾਭਚਾਰਪ੍ਰੀਤਮਾਮੰਮ੍ਰਿਤਚਾਰਪ੍ਰੀਤਮਾਕਾਲ
ਚਾਰਪ੍ਰੀਤਮਾਸੁਭਚਾਰਪ੍ਰੀਤਮਾਰੋਗਚਾਰਪ੍ਰੀ
ਤਮਾਉਦੇਗਚਾਰਪ੍ਰੀਤਮਾਚਾਲਚਾਰਪ੍ਰੀ
ਤਮਾਸੁਭਚਾਰਪ੍ਰੀਤਮਾਦੀਰਵਾਰਕਾਵੀਚਾਰ
ਸੁਭਚਾਰਪ੍ਰੀਤਮਾਰੋਗਚਾਰਪ੍ਰੀਤਮਾਉਦੇਗ

ਚਾਰਪੜੀਆ ਚਾਲਚਾਰਪੜੀਆ ਲਾਭਚਾਰਪ
 ਰੀਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤਚਾਰਪੜੀਆ ਚਾਲਚਾਰਪੜੀਆ
 ਸੁਭਚਾਰਪੜੀਆ ਸੁਕਰਦਾਰਕਾਵੀਚਾਰ ਚਾਲਚਾਰ
 ਪੜੀਆ ਲਾਭਚਾਰਪੜੀਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤਚਾਰਪੜੀ
 ਕਾਲਚਾਰਪੜੀਆ ਸੁਭਚਾਰਪੜੀਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤਚਾਰ
 ਪੜੀਆ ਕਾਲਚਾਰਪੜੀਆ ਸੁਭਚਾਰਪੜੀਆ
 ਰੋਗਚਾਰਪੜੀਆ ਉਦੇਗਚਾਰਪੜੀਆ ਚਾਲਚਾਰ
 ਪੜੀਆ ਛਾਨਿਛਾਨਿਛਾਰਕਾਵੀਚਾਰ ਕਾਲਚਾਰ
 ਪੜੀਆ ਸੁਭਚਾਰਪੜੀਆ ਰੋਗਚਾਰਪੜੀਆ

ਉਦੇਗਚਾਰਪੜੀਆ ਢਾਲਚਾਰਪੜੀਆ ਲਾਭਚਾਰ
ਪੜੀਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤਚਾਰਪੜੀਆ ਕਾਲਚਾਰਪੜੀਆ
ਰਵਰਤਕਾਥੀਚਾਰਲਿਖਤੀਆ ਅਦਿਤਵਾਰਸ ਲਾਭਚਾਰ
ਪੜੀਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤਚਾਰਪੜੀਆ ਰੋਗਚਾਰਪੜੀਆ
ਕਾਲਚਾਰਪੜੀਆ ਲਾਭਚਾਰਪੜੀਆ ਢਾਲਚਾ
ਰਪੜੀਆ ਉਦੇਗਚਾਰਪੜੀਆ ਲਾਭਚਾਰਪੜੀਆ
ਆਸੋਮਵਾਰਢਾਲਚਾਰਪੜੀਆ ਰੋਗਚਾਰਪੜੀਆ
ਕਾਲਚਾਰਪੜੀਆ ਲਾਭਚਾਰਪੜੀਆ ਉਦੇਗ
ਚਾਰਪੜੀਆ ਲਾਭਚਾਰਪੜੀਆ ਸਾਂਤਿਚਾਰਪੜੀਆ

ਮਾਮੀਮਿਤਚਾਰਘੜੀਆਮੰਗਲਬਾਕਾਲਚਾਰਘ
 ਝੀਆਲਾਭੁਚਾਰਘੜੀਆਉਦੇਗਚਾਰਘੜੀਆਸੁ
 ਰੁਚਾਰਘੜੀਆਮੀਮਿਤਚਾਰਘੜੀਆਚਾਲਚਾ
 ਰਘੜੀਆਰੋਗਚਾਰਘੜੀਆਕਾਲਚਾਰਘੜੀਆ
 ਬੁਧਿਵਾਰਘਉਦੇਗਚਾਰਘੜੀਆਸੁਰੁਚਾਰਘੜੀਆ
 ਮੀਮਿਤਚਾਰਘੜੀਆਰੋਗਚਾਰਘੜੀਆਕਾਲ
 ਚਾਰਘੜੀਆਲਾਭੁਚਾਰਘੜੀਆਮੀਮਿਤਚਾਰਘ
 ਝੀਆਸੁਰੁਚਾਰਘੜੀਆਵੀਰਵਾਰਕਾਸੁਰੁਚਾਰਘ
 ਝੀਆਰੋਗਚਾਰਘੜੀਆਉਦੇਗਚਾਰਘੜੀਆਚ

ਲਚਾਰਘੜੀਆ ਲਾਭਚਾਰਘੜੀਆ ਮੀਮ੍ਰਤਚਾਰਘ
ੜੀਆ ਕਾਲਚਾਰਘੜੀਆ ਸੁਭਚਾਰਘੜੀਆ ਸੁਕਰ
ਵਾਰਾ ਰੋਗਚਾਰਘੜੀਆ ਕਾਲਚਾਰਘੜੀਆ ਲਾਭ
ਚਾਰਘੜੀਆ ਉਦੇਗਚਾਰਘੜੀਆ ਸੁਭਚਾਰਘੜੀਆ
ਮੀਮ੍ਰਤਚਾਰਘੜੀਆ ਉਦੇਗਚਾਰਘੜੀਆ ਚਾਲਚੇ
ਰਘੜੀਆ ਛਨਿਛਰਿਵਾਰਾ ਲਾਭਚਾਰਘੜੀਆ ਉ
ਦੇਗਚਾਰਘੜੀਆ ਸੁਭਚਾਰਘੜੀਆ ਮੀਮ੍ਰਤਚਾਰ
ਘੜੀਆ ਚਾਲਚਾਰਘੜੀਆ ਰੋਗਚਾਰਘੜੀਆ
ਲਚਾਰਘੜੀਆ ਲਾਭਚਾਰਘੜੀਆ ਮੀਮ੍ਰਤਘੜੀ

ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੁਤਪੀਦੈ ਸੁਰੂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾਰਜ ਸਿਧਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰੀ
ਲਾਭ ਤੇ ਰੋਗਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾ ਸਕਾਲਾ ਉਦੇਗ ਪ੍ਰੀਤਮਾ
ਕੁਉ ਉਪਜੈ ਸਾਂਤਿ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾਰਜ ਸਿਧਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰੀਤ
ਰਜ ਸਿਧਾ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਭਾਖੰਤ ਸਿਵ ਪ੍ਰੀਤ ਅਸੁਰ
ਪ੍ਰੀਤ ਕਾਰਜ ਬਿਬਰਜ ਤੇ

ਸੁਰਮਾ ਤੇਲੇ ੨ ਸਮਾਹਿਰਿ ਮਾਸਿ ੫

ਸੰਗਿ ਬਿਨਿਸਿ ਮਿਸਰਿ ਸਮਾਹਿਰਿ ਨੀ

ਸੁਰੀਚੀ ਨੀ ਸਿਕਾ ਕਚਿ ਸਮਾਹਿਰਿ

ਸਮਾਹਿਰਿ ਸੁਇ ਨੇਚਾਈ ਦੇਵਰਕਿ

ਸੁਰੀਚੀ ਨੀ ਸੁਇ ਨੇਚਾਈ ਦੇਵਰਕਿ

ਕਲੀ ਕਲੀ ਗਗਿਨੀ ਸਮਾਹਿਰਿ

ਸਮਾਹਿਰਿ ਮਾਹੁ ਪਾਓਣਾ

੧ ੳ ਸਾਤਿਗੁਪਸਾਦਿ ॥ ਅੰਤੁ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੁ ਖਿਆਕਾ
ਅਪਤੋਤੁ ਬਾਦਿ ਪ੍ਰਥਵੀ ਅਕਾਸੁ ਹੈ ॥ ਉਤਪਤਿ ਪਰਲੋ ਹੈ ॥ ਐ
ਸਕਾ ਬਲੁ ਦਿਹੁ ਹੈ ॥ ਦਿਕੁ ਲਖ ਅਸੀਸਿ ਜਾਰੂ ਤੁਮਨ ਅੰਦਰਿ
ਬਸੁ ਚਾਹੈ ॥ ਤਿਸਦੀ ਉਤਪਤਿ ਪਉਦੁ ਹੈ ॥ ਦਿਸਕਾ ਬਲੁ ਦਿਹੁ
ਹੈ ॥ ਥਾਧੋ ਸੁਰਤਿ ਮਨੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ਤਿਲੋ ਦਿਬਾਧੋ ਮਨੀ ਚਿ
ਤੁ ਲਾਇ ॥ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਯਾਬਾਧੋ ਮਨੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪ
ਕ੍ਰਿਆਨੁ ਮਾਚਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਬਾਦੇ ਉਸਸਾਹੁ ॥ ਡਾਕੁ ਡੁਕੁ ਡੁ
ਕਾਹੁ ॥ ਗੁਸਬੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਬਾਦੇ ਦਸਦੁਆਰਾ ॥ ਨ
ਨਕ ਨਿਗਲੁ ॥ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਆਪਦੁ ਨਿਗਬਾ
ਹੁ ॥ ਜੇਤੀ ਮੁਸਕਲ ਤੇਤੀ ਅਸਾਨੁ ॥ ਅਸਾਹੁ ਪਉਦੁ ਕਾਰੂ ਪਾਜ
ਮਕਾ ਬੇਦੁ ॥ ਰਿਤ ਨੀਮਾਤਾ ॥ ਸਕਤੀ ਭੁਗਤੀ ॥ ਪਸੁ ਚਿਕਰ

Handwritten text in a script, likely Gurmukhi, is visible across the page. The text is heavily faded and obscured by significant water damage and staining, particularly on the right side of the page. The script appears to be arranged in several lines, but the individual characters are largely illegible due to the poor condition of the manuscript.

ਸੀਰਾਮਾ ਪੜ੍ਹਪੁਸ਼ਪੀਫਲੰ ਤੋਇਯੰ
ਯੇਵਰੁਗਾਤਿਯਾ ਪ੍ਰਸੰਫਤੀ
ਤਾਦੇਤੁਗਿਤੁਪ੍ਰਹਵਅਸਨਾਮਿ
ਪ੍ਰਯੇਤਾਤਮਨਾ

ਯੇਲੁਮਾਮਸੇਤੁਗੁਮੀਮਸਤਕੀਮਸੇ
ਪਰੀਤੁਦੀਛਿਲੁ ੬ ਗੁਲਾਵਦੇਫੁਲੁ ੬
ਯੇਦੀਮਸੇਤੁ ਯੇਦੀਯੇਨਾਲਸੁਸਿਧਿ
ਗਲੀਕਰਨੀਚੋਫਿਦੋਮਰਕਿਨਾਲ
ਕਤੀਮਾਤੁ ਯਾਗੁਬਾਲਕਾਦਾ
ਸਫਿਓਨਾਲਾਕੇਦੇਤਸਨਾਲਗਲ

M-2111